Julia Christina Nyberg

Dikter af Euphrosyne. Första bandet

Upsala, Palmblad & C. 1822.

– Läs mer om verket här

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/NybergJC/titlar/Dikter/faksimil?om-boken

Permanent länk (URN):
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2428279-faksimil

DIKTER

AF

EUPHROSYNE.

FÖRSTA BANDET.

Upsala,
PALMBLAD & C.

1822.

BIBL. REG. UNIVERSITATIS

DIKTER

TILL

HANS KONGL. HÖGHET

SKANDIENS

KRONPRINS

THE

HANS KONGL. HÖGHET

SKANDIENS

KRONPRINS

Ej blott solens drottningsblickar
Skåda in i Hjeltars sal;
Afven aftonstjernan skickar
Strålar från sin blyga dal.
Så, o PRINS! *den späda Dikten*
Nalkas från min Sångmös tjäll:
Offret ringa är till vigten;
Ack! blott kånslans eternell.

Må DITT *altars gyllne låga*
Ångens kransar ej förmå!
Må, hvad Floras döttrar våga,
Af DIN *blick en tillgift få!*
Af DITT *unga skönhets-sinne,*
Likt en majsol, klar och mild,
Gömma de, i saligt minne,
Hoppets ljusa spegelbild.

I DITT *eget hjerta delar*
Sångens Gud sin fagra vår,
När DU *ett adagio spelar,*
När DU *ett allegro slår;*
Och når ljudet sakta tystnar,
Som till skyn DIN *tanka bar,*
I DIN *milda själ han lyssnar*
An, till himlens återsvar.

Huldt Naturen velat dana
DIG *med alla skatters lån:*
När DU *pryder vapnens bana,*
Konungsliga Hjelteson!
När DU *samlar ljusets strålar*
I DIN *kunskapsrika själ . . .*
I DIN *bild sig lika målar*
Snillets lydnad och befål.

Skön, som morgonrodnans dager,
Skimrar DU, *o Sveas hopp!*
Herrligt skall DIN *unga lager*
Veckla ut sin friska knopp.
Stämme Skalden, till DIN *åra,*
Då odödlighetens ton!
Bygdens tårna kan blott båra
Vårens blomma till DIN *thron.*

INNEHÅLL.

Prolog	Sid. 1.
Oscarsdagen	5.
Pennan	39.
Sång till känslan	40.
Oithona	43.
Lidner	54.
Sången och Sorgen	55.
Rizzio	57.
Tvillingarna	60.
Vikingstärnan	63.
Tiggargossen	69.
Min Morfars sista afton	71.
Till min Luta	76.
Lappflickan	78.
Grafskrift öfver min Siska	83.
Tröst	85.
Jag flyr till Dig	87.
Nordgossen	88.
Bön	91.
Alrik och Hildur	93.
Höstbetraktelser	101.
Sommardagen	103.
Hjertats tillflykt	107.
Liljan och Spindelnätet	110.
Vår och Kärlek	113.
Herrman och Hilma	117.
Minvanas klagan	122.
Nina	125.
Sädesbandet	130.
Nattviolen	134.
Liljan	136.
Din Kärlek	138.
Fantasi	139.
Jägarn och Flickan	144.
Farväl	147.
Barndomens Genius	149.

Nannas Vandringsönskan	Sid. 151.
Himmel och Helvete	153.
Helsningen och Alen	165.
Ebbas önskan	170.
Maj	172.
Fågelburen	174.
Blomsterglaset	176.
Jungfrun i det Gröna	179.
Skattgräfvarn och Brudsmycket	184.
Romfars Källa	192.
Sanct Ragnhild	195.
Kampeberget	201.
En blick ger fridens helsning	204.
Julljusen	206.
Nyårsnatten	208.
Maria Eleonora	210.
Wilhelms harposlag	216.
Jesus och Jacob som Barn	220.
En Bönsuck	222.
Jag blir hos dig	223.
Thildas Morgondröm	226.
Trasten	227.
Bofinken	229.
Den gamle Örnen i bur	232.
Publik och Författarelott	237.
Babels-Tornet	239.
Uppfostran	241.
Comitéen	242.
De höga platser	243.
Det bästa sättet	244.
Inkräktaren	245.
Egoisten	247.
Lyckans Tempel	248.
Det satiriska och det fromma sinnet	249.
Det ömtåliga Sinnet	250.
Det goda Rådet	251.
Det högsta priset	252.
Perlfiskarn	253.
Himlabarnen	254.

Prolog.

Liksom en dotter åt sin Moder gifver
De första, små försöken af sin konstflit:
Så helgar äfven jag, o Fosterland!
Dig blygsamt och förtroligt dessa blad.

När dina Söner tusenfaldigt dela
Triumfen af din ära, och sin hyllning
Dig bjuda få med kraftens djerfva lager,
Förherrligad af tankans höga värf;
Är Qvinnans lott, att på sin enkla bana —
Så inskränkt, som en blommas lif på tufvan! —
Blott drömma om en omärkt stilla frid.

Jag ägde också aldrig större fordran,
När mot min framtids fjerrglas ögat log:
Men Ödet leker med hvart hopp, hvar önskan;
Och hjertats böjelser bepröfvas, vexla,
Tills de, likt veka blad, af höstens vindar
Från stjelken ryckta, vidt i rymden spridas
Från nejd till nejd, vid himlens tårefloder,
Att lemna plats åt en föryngrad knoppning, —
Tilläfventyrs — en mera herrlig vår.

Så kallas oförmodadt fram i dagen
Ej sällan månget frö, som djupt i slummer
Af sinnet gömdes, tills dess aning väcktes:
Men om det engång ock skall blomstra, mogna,
Så bör det skyddas och för kölden skonas;
Ty värman blott den späda brodden lifvar
Och höjer den från låga mullen opp.

Var ej så grym, som denna lärare,
Som ryckte spefullt ur discipelns händer
De plantor, dem han öfver berg och dalar
Med fara och med möda hunnit samla,
Att lägga in i sitt herbarium —
Och sade, höglärdt trampande på blomstren:
"Gå inom fyra väggar att studera,
Och spill ej tiden bort med olönt möda!"
Är ej Naturens hjerta just den boken,
Som själens öga först studera bör?
Har ej hvart sinne claven till hvar bokstaf
I detta alfabet? Att uppenbara
Dess dolda chiffer-skrift – hvem kan det väl,
Om icke Dikten? och är Dikten ej
Ett gudabarn, som älskar barnslig fröjd?

Tro ej, mitt fosterland! att jag vill trängas
Bland skaran af de stridande Clienter,
Som vakta porten af ditt Sångartempel.
Med dem jag visst ej vill, och ej med någon,

Liksom bland fåglar sker i trånga burar;
Slåss om det öfra rummet. Den som först
Högsätet når, må sina fjädrar yfva
Och sjunga bäst han kan! Jag smyger gerna
I någon vrå och qvittrar för mig sjelf;
Nöjd, om i skuggan någon vän vill lyssna
Och dela hjertats toner från min luta,
Der känslan för allt Skönt ljudbotten är.

Dock — intet offer är för stort, för litet,
Som Dig med helig värma bringas! Dig
Må offras allt, hvad lifvet äger huldt:
Det ljufvaste hvad Kärleken har anat,
Det ädlaste och största Åran tänkt;
Ja, för Din skull allena, borde viljan
Sin valfart rigta mot det högsta mål.

O, att en sång Dig värd jag kunde höja,
Och djupet af min själs musik förklara!
Min hand vid lyran skulle salig dröja,
Och evig kärlek evigt uppenbara.

OSCARS-DAGEN

DEN 1 DECEMBER 1818.

DRAMATISK FANTASI.

OSCARS-DAGEN

Den 4 December 1815.

Första Stycket.

(En vild trakt af Norrska gränsen. Fästningen Fredrikshall synes på afstånd. I Tistedalen, vid en enkel hvit sten, främst på den ödsliga heden, sitter Brage, lutad mot harpan i den stjernklara natten).

BRAGE.

J, Nordens Barn,
Som värdige hyllen
Den ärfda jorden,
Der högsatta fädren
Med ära slumra!
Mig kallen J åter
Till Nordanfjäll,
Med Sångens anda
Och Runans trolldom.

Från Upsala tempels
Herrliga hvalf,
Från Riddarholmens
Konunga-grafchor,
Jag hörde sången
På örna-vingar
Till Valhall fly!
Då grep jag harpan,
Och stämde med fröjd
De fordna strängar,
Och längtan till Manhem

Mig fattade åter
Med mäktig arm.

Här vill jag hvila,
Der Kämpens hjerta
Den sista stunden
Mot svärdet slog.
Här stod han lutad
I stilla slummer;
Och ärans drömmar
De sväfvade milda
Omkring hans själ,
Som stjernornas ljus
På källans flod.

(En klocka höres från fästningen).

Nu, höga torn-ur
På kämpevallen!
Nu slog du den helga,
Den nionde timman,
Det hundrade året
Se'n Hjelten föll.
Så flyktar ett sekel
Med böljornas fart
Åt Tidens vagga,
åt natt och haf...
Men — minnets runor
De plånas ej ut
Från bauta-stenen;

Och Ynglinga-hjertan,
Likt gryende facklor,
I natten tindra
På Kämpens graf.

(Brage fattar harpan och slår några starka accorder; en sakta återklang höres från klipporna).

Stäm då, på Hjeltens jubeldag,
En minnesång, med gälla slag,
Du skänk från himlafriden!
Väck Echos sömn, o sångens själ!
J fjällar, skogar, minnens väl
Hans gudakraft i striden!
(Echo:)
Hans gudakraft i striden!

Med tusen himlaögon ser
Den andaktsfulla natten ner
På heden öfver jungen;
En stjerna sönk på drottens graf,
Hon hviskar der, ur tidens haf:
Här föll den store Kungen.
(Echo:)
Här föll den store Kungen.

Se! lik en jätte furan står,
Och skådar väldig, år från år,
Från klippan öfver fälten —
Re'n hundraårig, fjällets son!

Du suckar djupt i stormens dån:
Jag såg den ädle Hjelten.
(Echo:)
Jag såg den ädle Hjelten.

Här, ur hans tinning, hög och stark,
Flöt hjertats ström på purprad mark,
Och frågande sig hvälfde
Hans sista blick till Valhall opp;
I klippor! svaren, topp från topp:
Vi för hans dödsblick skälfde!
(Echo:)
Vi för hans dödsblick skälfde!

Hvar är Du, Carl? Din själ, så varm
För Odins ätt? Hvar är Din arm?
Bär Norden dok af sorgen? —
Gläds! åter spord Din ande är,
Och än en CARL Din spira bär
I svenska Kungaborgen.
(Echo:)
I svenska Kungaborgen.

Brage lägger harpan vid minnesvården, bryter några jungblommor, signar dem och ser opp till himlen. I detsamma framstår Carl den Tolfte ur det nattliga töcknet, stödd på sitt väldiga svärd).

Carl den Tolfte.

Du sjunger om den flydda hjeltelåga
Som ilade, i faran oförvägen,
Kring fjerran länder i en rastlös oro;
Förvånande, besegrande den verld,
Som i en neslig boja ville fjettra
Min späda ungdom och mitt fosterland.
Jag var ännu ett barn: ett modershjerta
Var än min thron och glädjens blommor blott
Än slingrade sig huldt omkring min spira.
Men hastigt väcktes jag ur barndomsdrömmen;
Mitt rike omhvärfdt blef af fiender.
Mitt mod var mognadt förr än årens tal,
Jag grep mitt svärd, och såg mig Åran mana,
Att hasta fram på fädrens hjeltebana.

Allfader böd till underbara bragder
Hvar slumrad kraft i djupet af mitt sinne;
Jag segrade: Guds hjelp min lösen var.
Men, ack! det djerfva bröstet fick ej länge
Sig bjuda trotsande mot millioner —
Här bleknade min ungdoms ljusa stjerna,
Här hämmades hvar jordisk äras mål . . .
Dock, den har lefvat nog, som lärde fatta
Det korta lifvets flygt för evigheter.
I jordens irrgång var en himmelsk lära
Min enkla själs orubbligt vissa ljus;
I hvarje ödets vink, en högre ledning

Mitt hjerta ånade så fromt i tiden,
Och bar sin tro till evig sköld i striden.

Gå, Brage! tänd i Nordens unga sinnen
Den eld, som lifvade din sångar-anda
I fordna dar; och bär igenom dem,
Lik sälla budskap från den bättre verlden,
Min helsning till den Kung, som ärft min krona
Med kraften af mitt ridderliga mod.
Gå! tacka honom, att han har fullkomnat
Min djerfva tanke, som begränsa ville
De fria Göthers land med hafvet blott!
Säg honom, Brage! från min själ de orden:
Att han är värdig Wasas ätt och Norden.

Ännu en bön, förrän jag går tillbaka
Till hundraårig hvila! Du skall säga
Till Sonen af den höga Hjeltefadern,
Att han min broder är. Uti hans öga
Jag ser min egen själ föryngrad stråla,
Och på hans panna samma fasta allvar,
Som skördar af ett troget folk en vördnad
Näst intill den, hvarmed det tror sin Gud;
Men som tillika hålla vet i gränsor
Den låga krypväxt, som kring höga stammen
I smickrarns fala röst vill snärja sig. —
Bland Nordens klara stjernor i det Höga,
Jag vakar för hans väl med brodersöga.

(En ljusblå sky insveper Hjeltens vålnad).

Nornorna.

(uppträda, under det Brage skådar hänryckt efter den försvinnande Hjelten. Urd är klädd i svart florsdrägt, med en strålande nordstjerna till diadem; i handen bär hon en dunkel sköld, ristad med runor. Verdandi i silfverskrud med en grön mantel, strödd med liljor; kring pannan en krans af törnrosknoppar. Skuld i himmelsblå drägt, en slöja med glittrande stjernor betäcker hennes anlete; hon bär en oval spegel, omkransad med eterneller).

Nornorna.

Högt från Nordens himmel blå
Norrskensflamman stänker blod
På din enkla ärestod,
Rest bland jung och buskar små;
Heden blomstrar, år från år,
Af Ditt hjertblod rosor får.

Du, lik polens stjerna klar,
Strålade i segrens glans;
Vilda stormar höllo dans,
Fast, som klippans häll, Du var.
Tidigt brann i stridens larm
Kraften af Din lejon-barm.

Menskans lif är underbart,
Underbarast Hjeltens är:
Stumt hans bröst sin veridseld bär,

Tills den flyr i blixtlik fart;
Bryter molnens väggar ner,
När sitt mål — förgås och ler.

Åskan lik, Din stämma ljöd,
När din glaf var styrkans bild,
Aldrig från Din sida skild!
Då till Valhall Odin böd,
Gick Du, fruktad af en verld,
Stödd med handen på Ditt svärd.

Här, vid Carl den Tolftes fall,
Sade vi hvarannan re'n:
Vid hans helga minnessten,
Snart en phenix synas skall;
Efter hundra år en bild,
Sydligt skön och hjeltemild.

Verdandi.

Snart daggperlor falla
Från Ygdrasills grenar,
Der Gimle förenar
Sin stjerniga krans.
Der samlas vi Systrar,
Der Oscar! vi ana
Din framtida bana
I Carlvagnens glans.

Skuld.

Re'n Gudarne alla

Till Urd-brunnen ila,
Der Svanorna hvila
I speglande våg
Den bugtiga halsen,
Den skinande vingen.
Der skådar jag tingen
Som Allfader såg.

Urd.

O, låten mig dröja
Vid ensliga griften:
Den run-fagra skriften
Mitt offer begär.
I gryning och skymning,
I ödenas skiften,
Den höga bedriften
Min svanesång är.

Skuld (afhöljer sitt anlete).

Jag öppnar min slöja
För morgonens strålar;
Se! Allfader målar
Min spegel så klar.
Din thron står, o Oscar,
På skyhöga fjällen,
Mer grundfast än hällen,
I seklers förvar!

(Brage aflägsnar sig, följd af Verdandi. Urd sitter lutad vid minnesvården och tecknar runor på skölden).

Skuld (till Verdandi).

Ja, följ Du den Gamle!
Hans harpa skall klinga
I Svithiods dalar
Till sanningens svar.
Hans sång skall, o Oscar,
Din ära bevinga
Till Asarnes salar,
Till kommande dar!

(De försvinna).

Andra Stycket.

(Svenska sidan af gränsen. En enslig stuga på fjällen — tvenne gamla hjons boning. Gumman spinner, Gubben läser i Bibeln. Barnen sitta kring spishälln vid den skimrande morgonbrasan).

Gumman.

Det blir en herrlig dag. O, Herrans under!
Liksom ett guldhaf hvilar morgonskyn
På skogens toppar. Låt oss bedja, Far!
I bönen blir vår tro som klippan fast.

(Gubben tar af sig mössan. Barnen närma sig de Gamle).

Alla (sjunga:)

Strålen ögat väcker,
Fästet åter släcker
Stjerneljusen små.
Vakna själ! var trägen,
Att på himlavägen
Hem, som stjernan, gå!
Herrans arm,
Af kärlek varm,
Stöder vårens späda sippa,
Famnar dal och klippa.

Prise Gud, härinne,
Helsa, sorgfritt sinne,

Måttlighetens bord!
Af hvad jorden äger
Intet öfverväger
Herrans dyra ord.
Underbart,
Men rent och klart,
Helgar det vår tro, vårt hjerta
Under fröjd och smärta.

Dagen klarnad höjes,
Himlens öga röjes
Fullt af nådens ljus.
Herrans englaskara!
Vårda och bevara
Sveriges kungahus!
Mild och god,
Med hjeltemod,
Lik en Far, vår Kung vill skydda
Minsta lott och hydda.

(Gubben fortsätter sin läsning, Gumman sitt arbete).

Gumman.

Barn, gå och väck den unga Målarn — redan
Gryr morgonen, och han vill gerna se
Guds vackra sol.

(En gosse går).

Hör, Far! jag tänker ofta,
Hvad den der unga Herrn är underlig!
Han finner sig så väl här i vår hydda,
Liksom han bodde i det största slott;
Men alltid för sig sjelf, just som han umgicks
Med bara andar. Och i vida rymden
Han blickar ut så gladt, som såge han
Små englar sitta på hvartenda moln.
Den goda Herrn! han lär väl intet längre
Bli qvar hos oss, se'n höstens kulna dimmor
Så tunga hvila öfver jord och haf.

Gubben.

Men nästa vår, då kommer han tillbaka
Att måla flera taflor: Fästningen
Och Tistedalens klippor, vattenfallet
Och minnesvården —

En Gosse.

Ack! min bäste Far,
Berätta mig om den der store Kungen
Som slogs med Turken uti staden Bender,
Den Kungen, som blef död i Tistedalen
Der nu den hvita skrifna stenen står!
Säg, när han dog? Du sade ju engång,
Att du har haft en Farfar, som var krigsman
Och som skref opp det der.

Gubben.

Ja, du har rätt.

(Öppnar i slutet af Bibeln några skrifna blad).

Här skref han sina barn, med deras dopnamn
Och födseldag och årtal. Här också
Han tecknat många tappra blåa bussar,
Som buro, segrande, i trogna barmen
Sin Gud, sin Konung och sitt fosterland.
Men här på denna sidan står ett *C*
Med krona öfver —

(vänder om bladet).

Många varma tårar
Af kärlek fallit ner på denna krona,
Som ritad är i Herrans helga bok.
Min salig Farfar, gammal Carolin,
Skref här sin Konungs segrar och bedrifter.
Här äfven står hans dödsdag — låt mig se!
Men hvarje bokstaf är så gul, så bleknad.

(läser:)

"Min store Konung återgaf åt
Gud den Allrahögste sin
hjelteanda den 30 Novem-
ber, första söndagen i Ad-
ventet, 1718."

Gossen.

Hur längese'n är det? Ack! Far, se åt

På bjelkarna i taket, der du skrifver
Med krita långa streck och nummertal —
Och säg, hur hette den der tappre Kungen?—

Gubben.

Han hette Carl den Tolfte! just i går,
Den trettionde i November månad,
Det var ett hundra år, se'n hjelten föll.

Gumman.

Den Kungen fick du ej, när Farfar lefde,
Ens nämna, förrän han tog mössan af
Och knäppte händerna ihop till bön.
Ack, folket pratar mycket om det stället
Der Kungen föll! Men sådant bör man ej
Berätta förr, än solen högt är oppe.
Men hör nu, Far! — ja, mången der har sett
En väldig jätte stå på post om natten,
Och mången der har hört en faslig susning
Liksom af kulor.

En Flicka.

Ack! jag är så rädd,
Men det är ändå roligt. Vet du, Mor,
I somras lekte jag i Tistedalen
Med norrska barn! Omkring den hvita stenen
Det var en ring uti det friska gräset,
Der elfvor dansa hvarje månskensqväll.

(Gubben går ut med en yxa på axeln. Den andra Gossen återkommer).

Han sitter allt på högsta branten, Målarn,
Och ritar opp ett hufvud, splitternytt,
På en af sina granna taflor. Gerna
Jag ville se hans arbet, men han blef
Så mulen, och han sade: "Helst allena
Jag är med Konstens sköna trolleri."
Då sprang jag rädd min väg.

Gumman.

Du skall ej störa
Den goda Herrn, som mycket har i sinnet.

Gossen.

Det har han visst, och jag är nästan rädd
Att han med något rå har ingått vänskap.
Jag tror ett bergtroll hjelper honom fästa
På väfven träd och klippor, flod och himmel.

Gumman.

Ack, kära barn! det är af Gud, som lånar
Åt menniskan sin andas kraft; och alla,
Båd' stora, små, af Honom endast fått
De gåfvor, som de äga framför andra. —
Nu låt oss följas åt till skogen, barn,
Att hämta ris! — Er far är redan der,
Och fäller träd, så gamla som Kung Carl;

Ty Farfar sade, han, att den här skogen
Var i hans ungdom sjelf helt ung och späd,
Och bugade i vinden sig ödmjukast
När Carl den Tolfte kom -- den Herrn såg ut
Just som en Herre, sade han, och träden
Väl märkte det också. Nu är den stor,
Och skuggade, med höga furukronor,
Ej längese'n den Fjortonde Kung Carl.
(De gå).

(Sveä, en majestätlig sköldmö, synes på ett af de högsta fjällen, i morgonrodnans fulla skimmer, och visar, omgifven af Ljusalfers, Oscars namn i en svällande rosenkrans. Norr, en väldig kämpegestalt, ses på en glänsande sky teckna hans bröstbild. På en bergsluttning sitter den unge Målarn, hänryckt i åskådning af synen).

Ljusalferne.

Vi räcka dig en blomma, hulda Tärna!
Idunas lund den väna blomman bär;
Till jordens rymd vi flytta henne gerna,
Då englar vårda henne äfven der.
Fram sprang hon ur Allfaders egen famn:
I dag hon smyger sig kring Oscars namn.

Ej nås dess blad, dess glans af höstens vindar,
Hon darrar ej för års, för tiders lopp:

Dess namn är Kärlek! himmelskt skön hon lindar
Kring Nordens bröst i dag sitt trogna hopp—
Och för det namn, som nu hon kransa får,
Hvar tunga beder och hvart hjerta slår.

(De försvinna i morgonrodnaden).

Tredje Stycket.

(Dagen är herrligt uppgången öfver fjällspetsarna. En by ligger nedanföre i dalen. En Jägare vandrar sjungande på bergen).

Jägaren.

Ej jägarn aktar vind och våg,
För mödan aldrig vek;
Åt skogen flyr hans vilda håg,
Förr'n solen ser hans lek.

Då morgonrodnans purpurpäll
Betäcker grönan sal,
En kung på klippans thron, så säll
Han skådar fält och dal.

Och rustar sig så glad till fejd,
Med sång, vid hornets ljud:
Mitt rike är den vida nejd,
Naturen är min brud.

Med gyllne, perlesmyckadt hår
Och rosenblommig kind,
Hon kysser mig hvarenda vår
I hvarje vestanvind.

Och helsar med en jubelchör
Sin älskling alla dar,

Och gläds, för hvarje skott hon hör,
I echos muntra svar.

Men när vid höstens kulna flägt
Hon sluter ögat trött,
Med bleknad hy, i liljedrägt
Snart slumrar hon så sött.

När sörjande nu björnen går
I mörka kulan ner,
Och nordan vildt sin harpa slår,
Ej fröjdar jagten mer.

För jägarn dock, i vänners ring,
Bevingad timman flyr;
Han yppar då mång underting
Från jagtens äfventyr.

(Jägaren aflägsnar sig bland klipporna. Några Landflickor framträda).

En Flicka.

Ack! åter borta — innan dagen gryr,
Han ilar öfver bergen, der han, villad
Af dimman, kan i djupet störta ner! —
Men Jägarn är den fria fågeln lik,
Som, bäst han sitter på en appelqvist
Och sjunger vid mitt lilla kammarfönster,
Af längtan flyr med glada ungdomsvingar
Högt i den blåa luft.

(Kanonskott höras från Fästningen).

Hvad kan det vara
För fest i dag?

En annan Flicka.

Jo, det är Prinsens namnsdag.
Ack! bästa Hanna, mins du, huru vänligt
Han nickade åt oss vid byn i somras,
När Kungen for till Trondhem för att krönas?
Det är just svårt att säga, hvilkendera
Jag älskar mest: ty båda två de äro
Så vackra och så goda —

Hanna.

Och så tappra!
Det säger Carl, som varit med i kriget.
Han säger alltid! "för min Kung och Prinsen
Jag gerna ger mitt lif."

(Jägaren kommer hastigt från klipporna, med en hoprullad duk i handen).

Hvad bär du der?

Jägaren.

Det låg på högsta branten.

Hanna.

Låt mig se!

(Hon opprullar duken).

Ack Gud! en bild utaf vår dyre Kronprins.

Jägaren.

Besynnerligt! — hur har den kunnat komma
På fjällets höjd?

Hanna.

Jo, säkert ifrån skyn
Den är ett himlabref — ty Himlens kärlek
Ju tecknat sjelf så hulda drag. O se,
Hur vänligt dessa ögons blixtar le!

Jägaren.

Hör, flickor! viljen J, att vi här äfven,
I dalen, fira denna dagens fest? —
Dock, hvilket offer ge utaf vår kärlek,
Då tufvor, berg och skog vi äga blott?
Men Gud har granen klädt i gröna färgen,
Och det är hoppets färg.

Hanna.

Jag ville plocka
Väl tusen blommor, men den kulna vinden
Har redan farit af med alla bladen!

Den andra Flickan.

Jo, jag vet råd. Du mins väl, förra hösten,
Vid Luthers jubelfest? Vi klädde kyrkan,
Och hade inga blommor; men i skogen
Vi bröto lingonris, så grönt som myrten,
Och mássa, fin som sammet, och på rönnen
Så granna, röda klasar —

Hanna.

Ack, så vackert
Var kyrkan prydd! Kring helga altarduken,
Så hvit som snö, vi satte gröna kransar
I brutna vågor. — Mins du Frälsarns bild,
Hur englamild han ber i örtagården
Och gråter? Hur jag bannor fick af Pastorn,
För det jag ville torka tåren bort
Som Målarn hade trollat fast på kinden?

Den andra Flickan.

Och Pastorn sade: "Barn! den som har målat
Den altartaflan, han var blott en bonde;
Men Herren gaf hans oskuldsfulla sinne
En spegel af sin heliga natur." —
Det är vår goda Pastors egna ord.
Och se'n han sade: hur den Målarn börjat
Att teckna först på stora hvita svampar,
Då han som barn ännu gick vall i skogen;
Och att han der ur blomstren pressat färg.

Hanna.

Och ändå var han, på sin enkla bana,
Af fattigdomens törnen alltid mött.
Men af Carl Johan blef han ej förgäten,
Och se'n i ro han slöt sin mulna dag.

Den andra Flickan.

Ack, söta Hanna! ingen dag är mulen

För den, som i sitt sinne bär Guds englar
Och ser dem när han vill!

Hanna (rullar åter opp portraitet).

Kanske hans ande
Bland ljusa stjernor lacksamt målat har
Prins Oscars bild, och den från skyn, en skydds-
makt,
I dag har sändt på brödrafolkens gräns?

Den andra Flickan.

Du talar just i enfald, som ett barn:
Men svärma gerna! Himlen ej förtryter
De drömmar, som i barnsligt sinne bo.
Mig fröjda mest de milda dragen, der
Jag mången ungdoms-önskan tyda vet.
Se! hur tillika majestätet höjs
På denna öppna panna —

(Flere af byns Innevånare samla sig).

En Gosse.

Hvem är det?

Hanna.

Vår Prins, vår Oscar!

En Hustru.

Nalkas hit, min son!
Du har hans namn: du måste äfven bära

Den hulda bilden i ditt unga hjerta.
Engång för Honom och för fosterlandet
Skall Du ock bära vapen — ser du der
Den Ädle, som skall föra dig i striden?

En annan Hustru (med ett barn på armen).

Ser du, hur mildt han mot de späda ler?
Engång skall han för Dig ock bli en Fader!

En gammal Gubbe.

Då är väl jag i grafven redan gömd:
Men, barn på nytt, jag äfven gläder mig
Med dessa små, som växa opp; och vet,
Att han i bröstet bär sin Faders hjerta.
Jag vandrade omkring i vida verlden
Med denna lama arm, och ägde intet
För mina sår i Pommern. — Hjelten kom
På Sveriges thron; han glömde ej de arma,
Ej dem, som böjda utaf ålderns tyngd
Och krigets mödor, gingo utan bröd
Från dörr till dörr. - Gud skydde vår CARL JOHAN!

En Hustru.

Ja, Herren skydde Kungen och vår Prins!
Ej räkna deras prof af ädelmod;
Då får du räkna träden här i skogen.

Hanna (till Portraitet).

Ack! om Du engång steg inom vår tröskel,

Då vi i sluten ring, vid tända brasan,
Berätta sagor för hvarann, och sjunga
Om lilla Karin och den tappre Grimborg,
Och om Kung Habor och den trogna Signild! —
Ack! visst vår Kronprins skulle vara glad,
Att se vår enfald och vår hyddas trefnad.

En annan Flicka.

Ack, stode han engång på våra fjäll
När solen strör sitt guld på skogens toppar,
Och lyssnade till hornets klang i bergen
Vid lärkans morgonsång — då skulle vi
Med ängens rosor strö den sälla tufva,
Som honom bar!

Hanna.

Jag skulle Prinsen ge
En liten blomma, himmelsblå och klar,
Och säga: vackra Prins! hon är en bild
Af Dina svenska flickors blåa ögon.

En annan Flicka.

Af mig han skulle få ett Konungsljus,
Som likt en spira höjer sig från jorden;
Ty konungsligt är ljuset, liksom spiran.

En annan Flicka.

Af mig en lilja. Gode Prins! Ditt hjerta,

O, blifve det af denna hvita lilja
Inför Guds thron en bild!

Ännu en Flicka.

En nattviol
Jag ville fästa på det ädla bröstet,
Och säga: blifve så en inre stjerna
I fromma böner dina dygders tröst!

(De gå).

(Jägaren med flera ynglingar ha redan undanröjt småskogen på en reslig klippa i bakgrunden, så att fyra af de främsta höga stammarna utgöra ett slags tempelfaçad betäckt med fjällens evigt grönskande krans. Den unga Målaren kommer).

Målaren.

Hvad hålls det för en högtid här? Så tidigt?

Jägaren.

Herrn vet ej det? — Jo, det är Oscars dag!
Och om ej Herrn förut har Prinsen sett,
Så kan han nu få se hans milda anlet,
Som här skall bli ett vittne till vår fest,
Och blicka ner till oss, en hoppets engel.

(Målaren går).

Re'n allt är färdigt; fast är grunden der,
Naturen sjelf på klippan bygger thronen!

En Yngling.

Och gjorde af vårt bröst en kämpeborg,

Som, väl förskansad genom mod och styrka,
Sin trygga ringmur sluter kring dess höjd.

(Alla gå).

(Målaren återkommer. Han fäster trenne bilder mellan de gröna pelarne: Åran med en strålkrans, Rättvisan med svärdet och vågskåln, Ryktet med en glänsande run-tafla och en griffel; vid hennes vink höjer sig från jorden en stjerna, som innehåller Oscars namn. Målaren återtager portraitet, och smyger sig bort. Männer, hustrur och barn, äro emellertid i dalen sysselsatte att till högtiden framsätta bord, kannor och silfverbägare; Ynglingar och flickor med bundna guirlander, vandra från en annan sida opp till klippan).

Hanna (blir varse målningarna).

Nå, tron J nu, hvad jag har sagt? Se der
Ett underverk igen! — Men goda andar
Det måste bo i dessa höga bergen.

Jägaren.

Hvem tog portraitet då?

Hanna.

Jo, Himlen tog
Det åter upp till till sig! Den rätta bilden,
Den tillhör oss — och öfverger oss ej.

En Flicka.

Kom, kom! i dalen är det lust och fröjd;
Och spelemännen vinka oss till dansen.

(De ila skyndsamt ner).

En Soldat.

Ack! om han kunde läsa i min själ,
Hur gerna jag för honom ger mitt blod
I farans stund — liksom nu glädjen tömmer
Ur bägarn sista droppan till hans skål!

Alla.

Hurra för Oscar! Hurra, lefve Prinsen!

En Bonde.

Vår Konungs skål! Han vårdar hyddans lugn,
Och lag och rätt — och alla sina barn
Med mildhet sluter i sin stora själ.

Jägaren.

Ja! Sverige hägnar han, och säkra hvila
Vi alla omkring hjeltens segerfanor.
Nu låt oss, Bröder! vid den fyllda bägarn
Den sång förnya, som på Tysklands fält
Så mångengång har lifvat våra sinnen!

Alla (sjunga).

Lefve Carl Johan!
Segrarens fana
Svajar från Lejonets fruktade häll.
Strålande klar, öfver hjeltarnes bana
Himmelen hvälfver sin stjerniga päll.
Jernfyllda jorden i pelaresalar,
Kraft, som i runor om Svithiod talar,
Skogar och strömmar, klippor och dalar
Svara med genljud Beskyddarens röst.
Nordens hyddor trygga hvila

Kring den spira, som herrskar på frihetens fält;
Nordens söner glade ila,
Då han ropar: Till vapen! med thorstämman gällt.
Han böljans silfverarm
Har sträckt kring Sveas barm,
Som till Nore sig lutar med kärlekens gärd:
Båda vira
Kring hans spira
Hjelterosornas skörd af hans blixtrande svärd.

Lefve Prins Oscar!
Ynglingens lockar
Kärleken kröne med blommande vår!
Liksom en sköldmur, i trotsiga flockar,
Skola vi följa den Ålskades spår.
Oscar! Ditt mod, Dina gerningar lära
Svithiods barn öfver ätthögen bära
Forntidens minnen och frihetens ära!
Nordstjernan ler, då vi skrifva med blod
Dessa dyra, helga orden:
Manhem reser sig än på bevarade fjäll;
Våra hjertan, fosterjorden
Lik en moder skall sluta i famnen, så säll!
Kring hoppets sköna bild,
Skall minnesrunan mild
Mera herrlig då tecknas i häfdernas glans;
Efter striden,
Genom tiden
Virar Saga i Norden Din eviga krans.

LYRISKA DIKTER.

PENNAN.

När Vårens melodika hördes i lunden,
Och Flora sig prydde till festliga stunden,
Jag lyssnade glad till de himmelskas röst;
Jag ville, af blommornas blickar, de milda!
Förstå hvarje tanka, och djupt i mitt bröst
Ett språk af de helga symbolerna bilda.

Då nalkades vänligt en glänsande svana;
Hon tycktes den längtande tjusningen ana,
Och sänkte på stranden, från ljusrymdens haf,
Din målande pensel! Af glädje och smärta
Du blandade teckningens färgor, och gaf
Åt Sångmön en speglande bild af mitt hjerta.

Du föddes, du växte på flyende vingar:
Min tanke ock stundom förmäten sig svingar
Med dig opp till stjernornas skimrande här;
För kärlekens blick med din kosa du visar
Hvar känslornas saliga hemlighet är,
Den himmel, som ljuft du för saknaden prisar.

O, Diktningens Sylf! skall du våga dig närma
Till främmande hjertan, med enfald och värma,
Ej anande n å g o t, som offret försmår? —
Ja! hoppas, om konsten dig än skulle felas,
Att menlös och fri, liksom barndomens vår,
Din lek dock af barnsliga sinnen skall delas!

SÅNG TILL KÄNSLAN.

O Själens blomma! först af Skaparns tanka
Gömd inom evighetens dunkla knopp!
Hur mildt du doftar på din friska ranka,
Väckt af hans kärlekstår ur slumren opp!
Ditt hem är hjertat. Varma englavingar
Dig skydda der, vid hoppets morgonsol,
Och kring Naturens alla barn du slingar
En helig krans, som når från pol till pol.

Blif du min Sångmö! I ditt inre vårdar,
Sjelf engel, du det Skönas himlabrand,
Och kring dig sväfva, genom Diktens gårdar,
Förtjusta minnen från ditt fosterland.
Låt sången eldas af din skära flamma,
Du stråle från Guds egen kärleksfamn!
Du lärde ju min späda tunga stamma
Det första hulda ljud: min Moders namn?

Du var min första bön till himlen buren,
Du var min barndomsvän, min ungdomsvår;
Din aning, outsäglig i naturen,
Af alla språk det skönaste förstår.
Ett eget välljud, som för hvarje fråga
Har fått en röst, förtroligt underbar,
Du flyr, förklarad genom ögats låga,
Från bröst till bröst, med blida gudasvar.

För dig ej Vårens gud förgäfves kläder
I himmelsk ungdom hvarje skön gestalt:
Med barnslig fröjd du i hans famn dig gläder
Och hör ett hjerta klappa öfverallt.
I vindens suckning, och i flodens vågor,
I fågelns drill, i lundens sakta sus,
I ängens blomsterprakt, i solens lågor,
Du ser din egen verld vid eget ljus.

Men då i lifvets maj, med morgonstrålar,
Lik dalens lugna källa klar och mild,
Du i din öppna spegel troget målar
Det Godas ande, som en syskonbild:
Hvi skall du från den sälla drömmen vakna,
När tidens moln din himmels hvalf betäckt?
Hvi skall din blick de rosenlundar sakna,
Der du din famn mot hvarje väsen sträckt? —

När menskors kalla löje dig förskjuter
Och intet hjerta lyssnar till din röst;
Förtärd af qval, lik Sensitivan, sluter
Du ock för dem ditt stumma, veka bröst.
Hon fick ju namn af Dig? Lik blomman höjes
Din skönhet ock af tårens arla-regn;
Som hennes krona, Du ock ödmjukt böjes,
Blygt trånande till Ljusets milda hägn.

När aftonrodnan bådar nattens timma,
Du njuter glad en högre verlds förbund;
Då glänsande ses trenne stjernor glimma:

Tro, Hopp och Kärlek, från Guds tempelrund.
Din suck är bön, ditt inre heligt bäfvar;
Du ilar på Odödlighetens stig. . .
Och, höjd af Dig, från jorden själen sväfvar,
Det Evigas mysterium, med Dig!

OITHONA.

Molnets slöja öfver kullen dröjer,
Månan bäfvar i den mörka skyn,
Och sitt anlet nattens dotter höjer
Blott till hälften öfver skogens bryn;
Blek hon vänder ögat från den öcken,
Der på slätten, hemsk, i smärtans töcken,
Mornis Son till fadersborgen går.
Intet ljud ifrån palatset, ingen
Stråle bryter genom dunkla ringen
Som kring rymden dimmans mantel slår —
"Skall ej mer din ljufva röst, Oithona!
Vid Duvrannas milda böljor tona?

Nuaths Dotter! svara, hvar du döljer
Dina lockars prakt, din skönhets blick?
Lathmon ännu fienden förföljer;
Och du lofte, när din broder gick,
Att inom din kämpes murar stanna,
Tills jag kom, med kransen om min panna,
Att som fridens ande hylla dig.
Dina kinder tårades af smärta,
Tysta suckar smögo ur ditt hjerta,
Då jag hastade på ärans stig.
Men din sång med harpoklangen hvilar,
Då jag åter till ditt möte ilar!" —

Så den tappre Gaul sorgsen talar,
Då han nalkas tornen af sin borg.
Vädren spela i dess tomma salar,
Dela klagande hans vilda sorg.
Porten öppnad står för blåst och skurar,
Gulnadt löfvet höljer alla murar,
Prasslande från glesa ekars hvalf.
Gaul satt på klippan, lik en vålnad,
Ögats eld i tårens flod var kolnad:
I sin rustning, stum, af harm han skalf.
Trogne Morlo teg, och tycktes fråga:
Hvilken tröst kan lindra sådan plåga?

Sömnens Gud omsider smög kring hjelten
Med en flägt ifrån sin vallmokrans;
Då från molnen sänktes öfver fälten
Nattens vålnader, i drömmens dans.
För hans själ, bland dessa lätta flockar,
Fladdrade en bild med mörka lockar,
Ögat bländande som azurns flod;
Skära klädnaden till hälften sväfvar
Kring ett såradt bröst, som höjs och bäfvar,
Kring en svanhvit arm bestänkt af blod...
Bedjande Oithona sönk till jorden
Framför Gaul, under dessa orden:

"Du, som jag i trofast hjerta sluter,
O, hvi sofver Du? Upp, Mornis Son!
Snart Oithona dödens suckar gjuter.

Hafvets böljor hvälfva sig med dån
Kring Tromathons ö; på kala stranden
Saknadstårar drickas der af sanden;
Ödslig klippan är och kall dess barm.
Der Dunrommath, i en kula, döljer
Nuaths dotter, som hans våld förföljer!
Hvad förmår min svaghet mot hans arm?" —
Hastigt for en susning genom linden,
Gauls dröm försvann i midnattsvinden.

Fröjd och vrede Hjeltens muskler spände,
Kraftfull stod han opp och grep sin lans:
Ögat hoppets blick mot östern sände,
Bidande på morgonrodnans glans.
Ha, hur långsamt ljusets flamma dröjde! —
Dagens gud omsider hjessan höjde;
Vinden spelade i skeppets tåg,
Sänd från bergen i hans vida segel;
Snart Tromathons ö på böljans spegel
Som en mörkblå sköld för ögat låg.
Vilda vågor vredt mot stranden höjdes,
Nuaths dotter, blek, vid grottan röjdes.

Sänkt i tårar, gick hon der på stranden,
Lyssnande till böljans hemska ljud;
Ack! sin blick hon höljde dock med handen,
Då hon Gaul såg i vapenskrud.
Glädjens tjusning ögat mer ej tände,
Rädd hon sig ifrån den stjerna vände
Som gick opp så skön ur sorgens haf.

Bleka kinden rodnade i lågor,
Öppna famnen slöts af stumma plågor;
Styrkan veka Tärnan öfvergaf:
Trenne gånger vill hon fly; men hinner
Ej ett steg, förrn hvarje kraft försvinner.

Gaul.

Nuaths Dotter! säg, hvarför du hastá
Vill från mig? Är Gauls blick så vild,
Att den, blixten lik, kan döden kasta,
Eller svärtar hatet så min bild?
Du för mig lik morgonrodnan blänker,
Då mot fjällens kust hon kinden sänker;
Men hvi skyms ditt ljus i molnens flod?
Är Oithonas fiende i nejden,
Snart han stupa skall i öppna fejden
För den arm, som lyfts af hämdens mod.
Gaul gråter — hoppas, min Oithona!
Klingan gnistrar, att ditt qval försona.

Oithona.

Hvarför kom du öfver hafvets bölja,
Strumons Höfding? Nuaths dotter ler
Aldrig åter. Måtte glömskan dölja
Mig, som blomman öfver branten der!
Okänd höje hon den fagra kinden,
Tills de fallna bladen strös af vinden!
Gaul! jag din sista suck begär!
Snart mitt namn skall blott din afsky väcka:

Och likväl — skall Mornis ättling sträcka
Famnen mot det moln, som anden bär. —
Hvi fick böljan Strumons höfding bära
Hit, att sörja fallet af min ära?

Gaul.

Att din äras fiende besegra,
Nuaths dotter! Gaul kommen är.
Skulle Ödet mig hans fall förvägra,
Dig jag dock min sista suck beskär.
Res mitt kummel der på klippan, hvila
Unna mig hos dig! Och ser du ila
Något vänligt skepp på böljan klar,
Kalla Seglaren: bed honom bära
Detta svärdet, minnet af min ära,
Hem till Mornis borg och till min far;
Att den Gamle ej förgäfves blickar
Åt den kust, som mig ej återskickar.

Oithona.

Utom Dig, ej lifvets flägt jag anar! —
Skulle kärleken, lik hafvets våg,
Följa vinden hvart dess väg sig banar? —
Nej! med Dig jag hellre bäddad såg
Högens trånga säng! I våren fager,
Bär hvar blomma der den flammas dager
Som jag helgat dig, o Mornis Son!
Bölja famnar bölja öfver hafven,
Och jag skulle, klagande på grafven,

Ensam höra stormens hemska dån?
Nej! mig jorden i ditt sköt må linda,
Bröst mot bröst sin tro med tro förbinda!

O! hvi var du fjerran från Oithona,
Då hon satt, vid ömma fåglars ljud,
Sent på qvällen under ekens krona,
Såg, hur Natten tog sin stjerneskrud?
Hastigt dessa milda toner störtes
Af ett vapengny, som nära hördes —
I min själ ett hopp då tände sig:
Arma bruden om din ankomst drömde,
Fruktan, farans svaga värn, jag glömde,
Ilande att återmöta dig.
Svekfull slöja höljde vida nejden,
Der Dunrommath smög till lömska fejden.

Och han kom; hans blick i vilda lågor
Hvälfde sig; hans svärd var sköljdt af blod,
Som i purpur stänkte gräsets vågor
Der mitt folk beseglade sitt mod,
Fallande i grymma vapendansen,
För Dunrommaths hugg! Den tunga lansen
För min svaga arm en främling var.
Snart Dunrommath mig på hafvet förde,
Der hans hån och stormens tjut jag hörde
Som de spända seglen fjerran bar. —
Fly, o Gaul! Se, Dunrommath ilar
Öfver klippan, följd af dödens pilar!

Gaul.

Skulle jag för stridens fara bäfva?
Är mitt svärd ej ock min vapenbror?
Skulle Mornis Son i fruktan sväfva,
Der din ovän fräckt sig säker tror?
Nuaths dotter! dröj i grottan stilla:
Snart jag röfvarns nidingsblod skall spilla.
Skynda, Morlo! bringa hit min lans!
Manstark fienden till stranden tågar;
Låt oss spänna våra fäders bågar,
Kogret dåna må i solens glans!
Få vi äro: men vår kraft ej felar;
Modets styrka jemlikt striden delar." —

Nuaths dotter satt i grottan sluten:
Glädje tändes på den sorgsnas hy,
Lik en ljungeld, mellan molnen bruten,
Som försvinner i en stormig sky.
Men, fast hjertat ny förtröstan kände,
Tårfullt ögat sig mot fästet vände,
När Dunrommath mötte Mornis son.
Ilskna löjet på hans läppar skälfde,
Ögats svarta bryn sig trotsigt hvälfde,
Blicken gnistrade föraktets hån,
Då Dunrommath dessa orden ryter,
Lik en ström, som fram ur klippan bryter:

Är det endast vindens makt, som drifvit
Hafvets söner till Tromathons Ö?
Bäfven, om J Nuaths dotter gifvit
Frihetsord, och väpnen er att dö!
Svage Främlingar! J skolen falla,
Och min hämdlust i ert blod skall svalla!
Vet, Oithona är den stråles glans,
Som är tänd att endast mig förtjusa!
Och du ville hit på rofvet rusa
Som en örn från lätta skyars dans?
Dåre! det är mitt: tro ej på skoning!
Aldrig ser du mer din faders boning."

Gaul.

Är jag för Dunrommath okänd? Svara,
Mins du Mornis allbekanta svärd?
Har du glömt, hur det ur stridens fara
Re'n engång dig dref i ömklig färd?
Rundt omkring dig tusen stridsmän vaka,
Men var viss, jag träffar dig! Tillbaka,
Stoftets usle son, i högmod närd!
Gaul är ej af de svagas slägte,
Och den gnista, som min ära väckte,
Lågar blott att bli sitt ursprung värd.
Dock, välan! Du pröfva vill min klinga:
Pröfva ock, att henne undanspringa!"

Gaul steg nu fram. Hans vapen blänkte.
Röfvarn, feg, in i sin här sig drog.

Hämnarns lans dock i hans bröst sig sänkte;
Mornis svärd se'n af hans hufvud slog.
Trenne gånger Gaul sågs det skaka,
Vredgad: rådlös, flyende tillbaka,
Vek Dunrommaths här. På klippan låg
Mången fallen: Morvens pilar klungo
Då de öfriga på skeppen sprungo,
Brådskande på hafvets dunkla våg.
Under kölen klyfda böljan brusar,
Der i djupet dödens midnatt susar.

Gaul till Oithonas grotta ilar:
Der en yngling stod, mot klippan böjd;
Såradt var hans bröst af dödens pilar,
Under hjelmen dödens blick var röjd.
Gaul talar: "Vet, jag örter känner,
Att dig hela; många tappra vänner
Lönt min läkdom med en tacksam tår.
Må ej sorgen, snart, i nattens slöja,
Kring din fosterbygd med klagan dröja,
Att du fallit i din äras vår!
Men om du af ädel frejd dig gläder,
Säg mig, hvilka voro dina fäder?" —

"Mina fäder kunde makten bära,
Ty de ägde kraft och kungamod.
Men försvunnen är mitt ryktes ära
Som en morgondimmas lätta flod.

Der Duvrannas klara böljor segla,
Höga, mossbelupna torn sig spegla;
På den branta klippan, bortom dem,
Der de höga tallarna sig luta,
Kan ditt öga re'n på afstånd sluta
Hvar du finna skall min broders hem.
Mäktig är han, ondskans våld han hämnar
Denna hjelm du honom återlemnar."

Sade så: nu hjelmen sönk. Hvad häpnad!
Gauls blickar sågo Nuaths mö.
Hon ur grottan smygt, förklädd, bevåpnad,
Att med älskarn segra eller dö.
Men med ögat tyngdt af dödens smärta,
Suckar hon, och blod flöt ur dess hjerta:
"Mornis Son! min sista klagan hör!
Laga till min trånga graf — Mitt öga,
Såsom morgonstjernan i det Höga,
För en högre flammas ljusning dör.
Redan nalkas sömnen — för Oithona
Höjs ej mera dagens gyllne krona!

Gaul! o, hvi fick din brud ej stanna,
Säll af kärleken och hoppets vår,
I sin oskulds himmel, i Duvranna?
Der med fröjd J följden mina spår,
Bygdens Tärnor! Glada ungdomsstrålar! —
Griften öppnas . . . Årans ljus ej målar

Mer mitt namn, som flyr i glömskans haf!" . . .
Nu hon sönk på klippans häll, förbleknad.
Hjelten, lik en stam i stormen veknad,
Reste stum på höjden hennes graf:
Satt der ofta, under nattens timma;
Såg Oithonas bild på molnen simma.

Sällan sågs han se'n i Fingals-borgen;
Hvarje stråle i hans öga dog.
Ossian blott förstod att smälta sorgen;
När den Gamle på sin harpa slog.
Då hvar sträng så skärt han hörde tona
Minne-sången helgad åt Oithona,
Sväfvade ett ljus på Gauls kind.
Mången suck då från hans hjerta hördes;
Sucken var, som om en bölja rördes
Sakta krusad af en midnattsvind,
Sedan stormens vingar mer ej rasa,
Allting hvilar; blott ej nattens fasa.

LIDNER.

Känslan härdas ej i årens lopp;
Sångarhjertan! tidigt J förblöden.
Diktens blomma, fostrad här af nöden,
Öppnar döende sin rosenknopp.

Näktergalen i cypressens topp
Sjunger öfver grafven lifvets öden,
Natten suckar, månan bleknar, döden
Kläder sig i evighetens hopp.

Ofta flyr Du, örnen lik, från jorden;
Ser, som han, din banas mål i solen;
Alltid trånande till Ljusets barm.

Åt din lyras minneskrans i Norden
Gaf ditt snille, glödande vid polen,
Hjertats purpur, evigt skär och varm.

SÅNGEN och SORGEN.

O Sångens Ande! säg, hvar skall jag ana
Din boning? Tankan djerf, i flygten snar,
Vill hinna ofvan ljusets blåa bana
Den verld, som evigt välljud ordnat har.
Är du nog hård, att mig i fjerran svara:
"Din sorgsna själ kan ej min boning vara!"

Nej! ren du är, af englars ursprung buren;
En flägt af Gud i hvarje jordiskt bröst.
Från dig till lån sin glädje har naturen,
Ty kärleken dig lärt sin himlaröst.
När Skaparn satte gräns för jorderingen,
Då sönk du från hans barm på silfvervingen.

Och känslan väcktes: paradisets dufva
Sin tjusning tolkade i menlös fröjd.
Kring fälten ljöd en hymn från hvarje tufva,
Och andar svarade från klippans höjd.
Du hördes ömt i balsamvinden tona;
Hvar blomma då slog ut sin sälla krona.

Och Skaparn hvilade på sjunde dagen,
Sitt verk han glad i jord och himlar såg;
Till morgonsolen, nyss ur chaos dragen,
Din lyra vingad flög på ljusets våg.
När klangen molnets blåa mantel rörde,
Log Jehovah: sin egen röst han hörde.

Dock snart förbredde sig ett midnattstäcken
Med vredens åska öfver Edens glans:
Nu Sorgen ensam satt i lifvets öcken,
Och band i tårar dödens bleka krans.
Då räckte Du åt Sorgen brodershanden,
Och söng bland stormarna på ödestranden.

Och, lyssnande, nu stilla hördes brusa
Det vilda haf liksom en svanesång;
Och skogen lärde mildt i suckar susa,
Och lund och floder söngo på engång:
"Din längtan, Lif, må sig från mullen häfva,
Med sångens vingar öfver molnen sväfva!"

Då kände menniskan sig styrkt och lugnad
Vid evighetens hulda återklang,
Och lik en stjerna fram, till jordens hugnad,
Ur himlens azur hoppets lilja sprang.
Då log för första gången Sorgens engel,
Och stödde sig mot liljans trogna stengel.

O Sångens Ande! låt dess fackla tindra,
Der Sorgens hand mig för på enslig stig!
Snart på min graf blott daggens tårar glindra,
När soln ur österns flamma höjer sig.
Låt då en blomma, ur mitt hjerta sprungen,
Af vårens lena vestan bli besungen!

RIZZIO.

Jag vet ett land, der Ossians harpa hvilar
Bland forntidsbragder i den tysta graf;
En ynglings vålnad på dess klippor ilar,
Se'n afundsdolken honom döden gaf.
På minnets grus hans andestämma klagar,
Och matt från lutan hörs Marias namn —
Då nattens storm bland dunkla skyar jagar,
Ur molnen skymtar fram hans bleka hamn.

I känslans vår gick Rizzio med sin luta,
Sitt enda fadersarf, från land till land:
I rymden endast fick hans hjerta gjuta
Sin stilla klagan och sin längtans brand.
Ej mera såg han le, i rosenfärgen,
Ej i orangens guld, sitt fosterland:
Han satt, en främling, på de Skottska bergen,
Der forssen dånade mot klippestrand.

Kring Rizzios öppna liljepanna lekte
De svarta lockarna för vindens våg,
Då Sångens gud med lätta vingar smekte
Den milda sorg, som i hans öga låg.
Så bildskön, tycktes hans gestalt förklara
Den harmoni, som i sitt bröst han bar;
Dock vill den helst i ljud sig uppenbara,
Och smärtan i sin tolk en vällust har.

"O! sväfva för min själ i minnets dager,
Min barndomshyddas himmel, evigt blå!
Du Sångens hem! din krona är af lager,
Och Konstens bilder i ditt tempel stå.
Ack! aldrig mera ser jag tornen blänka
I purpurmolnen öfver Tiberns strand,
Ej vattensprången sina perlor stänka
Med bruten glans i aftonskimrets brand.

Dock — till sitt hem i bönens suckar stiger
Hvar renad känsla, lik en silfverton;
Och Dikten hvarje land till Eden viger,
Och finner öfverallt sin blomsterthron
Hell dig o jord, hvars höga fjällbygd talar
Så underbart om fordna sångers vår!
Hell dig, du kämpevakt kring Selmas salar,
Hvars harpoklang mig ljuft, fast sorgligt når!"

Så Rizzio söng, i skogens hvalf det höga,
En afton; kustens återljud gaf svar:
Då hastigt, bländande, för vandrarns öga
En Engel stod, som thronens purpur bar.
"Säg, fagra Pilgrim! äga mina länder
För dig ett värde? — Sångarhjertats lön
Kan äfven bo på dessa klippestränder;
I Norden ock är qvällens stjerna skön!" —

Till hofvet Rizzio kom. Men sångens drömmar
Blott trifdes halft i praktfull kungasal.

Ett enda hjerta dock för Rizzio ömmar,
Ett enda hjerta hugnar Rizzios qval.
O Kärlek! ingen siarblick dig tyder,
Ej tvingas du af någon makts befäl;
En oförklarlig gudom blott du lyder,
Och det är rösten i din egen själ.

Ack! tungt af gyllne länkar smidd var bojan
För Dig, Maria! höjd på thronens brant.
O Skönhet! hvarför bar du ej i kojan
Din gudaspira? — Kronans diamant
Var kall och hård, en bild af dina öden ...
Ger aldrig purpurn rätt till sällhets namn? —
Gläds, Rizzio, gläds! för dig en fröjd blef döden:
Han var ditt lif; han var Marias famn.

TVILLINGARNA.

Kring en liten enslig stuga,
Byggd af ris på klippans häll,
Skogens höga toppar buga
I den tysta helgdagsqväll.
Re'n hörs aftonklockan klämta —
"Sofven sött, o mina Små!
Mamma skall åt bygden gå,
Mödans lön till Sönda'n hämta —
Sofven sött, o mina Små!"

Mamma gick — Blott Sven den lilla,
Fem år gammal, hemma var;
Och i vaggan, ljuft och stilla,
Slumrade ett tvillingpar.
Några kol, som månan bleka,
Skimrade på spishälln än —
"Ack! så roligt," sade Sven,
"Att med granna stjernor leka!
"Mamma är ej snart igen."—

Leende, i vrån han finner
Än en knippa torkadt ris;
Hastigt fladdrande hon brinner
I den lilla hyddans spis.
Stormen, yr i hvirfvelflockar,

Bräckta rutan sönderslog;
Furan trygg åt larmet log,
Skakade med silfverlockar
Kronan i den höga skog.

Redan flögo hyddans bränder,
Gnistrande från topp till topp:
Då till himlen, på Guds händer,
Buros tvillingarna opp.
Modren kom — I kulna vinden
Sven, förstelnad, blek och rädd,
Dignad låg på drifvans bädd,
Med en frusen tår på kinden:
Snart i dödens snöfärg klädd.

Djupt var qvalet, hemsk var natten!
Stormen öfver liket hven.
Modren fann den sökta skatten,
Ack! de innebrändas ben;
Sönk till dem med brustet hjerta —
Kärlek! Skaparns hemlighet,
Himlarnas lycksalighet!
Afgrundsdjupet af din smärta
Blottar dock din evighet.

Morgon kom — det ringdes samman;
Döende hon blickar då
Opp till skyn. Ur purpurflamman
Englaljud dess öra nå:

"Bland Guds valda helgonskara,
Att hans ögon skåda få,
Mamma! kom till dina Små!
I Guds stjernegårdar klara
Vi som späda liljor stå."

VIKINGS-TÅRNAN.

Neck-harpor gunga
På vassen i sunden,
Fåglarna sjunga
En brudsång i lunden.
Kring sipporna blå
Dansa ljusalfer små.

Ångarna skifta
I prunkande drägter;
Vällukter hvifta
I smekande flägter.
Kring sipporna blå
Dansa ljusalfer små.

Fjärilen prålar,
Och ilar att dricka
Blommornas skålar,
Som perlfyllda nicka.
Kring sipporna blå
Dansa ljusalfer små.

Kärleken lifvar
Ju hela naturen?
Hasta, min Ivar,
På vågorna buren!
Låt Svanhildas famn
Bli din fridsälla hamn!

Uller på fjällen
Dig väntar med bågen;
Sagan i qvällen
Om Vikinga-tågen.
Låt Svanhildas famn
Bli din fridsälla hamn!

Fåfängt jag spanar
Din snäcka på fjärden!
Spjutskifte anar
Jag vådligt på färden.
Låt Svanhildas famn
Bli din fridsälla hamn!

Ack! som en svana
Jag längtade följa,
Ivar! din bana,
Från bölja till bölja!
Då skulle min famn
Bli din fridsälla hamn!

Strandmåsar svaja
I snöhvita flockar,
Ensam en kaja
På tornspiran lockar;
Snart stormarna gå
Öfver böljorna blå.

Molnen sig bädda
Som vallar kring fästet;
Fåglarna, rädda,
Sig gömma i nästet —
Och stormarna gå
Öfver böljorna blå.

Vindarna ryta
Och furorna gunga,
Störtfloder flyta
Och blixtarna ljunga;
Och stormarna gå
Öfver böljorna blå.

Djuren, de flykta
Med klagan kring fjällen,
Vårdtornets lykta
Re'n slocknat på hällen;
Och stormarna gå
Öfver böljorna blå!

Asa-Thor ilar
På dånande karmen,
Glödande pilar
Han slungar ur barmen:
På flammande sky
Ses Valkyrian fly.

Gudar! jag röjer
Mång' härskepp på vågen--
Vikingen höjer
Den stridsvana bågen.
På flammande sky
Ses Valkyrian fly.

Ivar! — din flagga
Med sigrunor skrifven —
Snäckan ses vagga
Af stormarna drifven;
På flammande sky
Ses Valkyrian fly.

Krigslurar skalla
Mot klippan — o Himmel!
Ivar! de kalla
Till stridsgnyets hvimmel!
På flammande sky
Ses Valkyrian fly.

Pil-regnet susar
Och lansarna hvina.
Hafsdjupet brusar
Och blixtarna skina.
På flammande sky
Ses Valkyrian fly!

Ensam på klippan
Jag klagar, som dufvan,
Bleknade sippan
Jag liknar på tufvan.
I brusande haf
Bäddas Vikingens graf.

Tårarna tillra
Som perlor i sanden.
Ve mig! en spillra
Der nalkas till stranden.
I brusande haf
Bäddas Vikingens graf.

Gudar! hvem hamnar
Så blodig, mot hällen?
Ivar! -- jag famnar
Din vålnad i qvällen.
I brusande haf
Har du funnit din graf!

Tappre! du slutit
Ditt öga i striden.
Tidigt du njutit
Einheria-friden.
I brusande haf
Har du funnit din graf!

Sköldar förgyllda
I Valhalla blänka;
Mjödhornen fyllda
Jag längtar dig skänka.
I brusande haf
Bäddas Svanhildas graf.

Freya! du blinkar —
Hemskt hafsdjupet svallar!
Åttstupan vinkar,
Min Ivar mig kallar.
I brusande haf
Bäddas kärlekens graf!

TIGGAR-GOSSEN.

Ensam och förglömd jag ilar
Öfver hedens dunkla stig,
Vid hvar sten och buske hvilar
Skuggan, gömd att skrämma mig --
Gud! som hafver barnen kär,
Se till den, som liten är!

Mamma slumrar ner i mullen,
Hör ej gossens klagan mer;
Hyddan öde står på kullen,
Kulna vindar hvina der,
Och i vinternatten lång
Ljuder ufvens klagosång.

Fordom, fordom ljöd derinne
Aftonpsalm vid spishällns brand,
Då för barnets glada sinne
Sörjde flitig modershand.
Ingen spinner och mig ger
Nya helgdags-kläder mer.

Ingen suckar, då jag gråter,
Ingen glädes, när jag ler;
Då jag går, att komma åter
Ingen hjertlig röst mig ber --
Ack! så ensam under skyn
Går en tomte blott i byn.

Skynda, ila! snart du hinner
Någon vänligt öppnad dörr;
Fast ej lågan mera brinner
I den hydda, der du förr
Bad och somnade hvar qväll,
På din moders arm så säll!

Månan, svept i mörka skyar,
Är mitt hulda vandringsljus,
Blyg jag nalkas gård och byar,
Fönstren glindra i hvart hus:
Barnen dansa gladt omkring
Dukadt bord i syskonring.

Ack! låt opp för lilla gossen,
Himlen är af mörker skymd,
Der mitt tak med stjerneblossen
Höjs i nattens kalla rymd . . .
Låt mig slumra få, i qväll,
På din hårda spiselhäll!

MIN MORFARS SISTA AFTON.

Från ängens fyllda lada
Kom hem en munter tropp;
I lönnens krona, glada,
Hvaren nu satte opp
Sin räfsa och sin lia.
Hvad fägnad se'n det var,
Att sitta få så fria,
Kring hyddans gamle far!

På förstughälln han hvilar
Bland barnen, ungdomsglad;
Blott sakta vinden ilar
I aspens rädda blad.
Den Gamle prisar qvällen
Af mödans långa dag.
I gröna sångar-tjällen
Slår trasten gälla slag.

Kring höga lönnen lekte
De ungas ystra flock.
Ljum aftonflägten smekte
Den Gamles silfverlock.

Han höjde opp till Herran
Sitt hjertas fromma bön:
Då hörde han, i fjerran,
En klang så underskön:

Luft-sången: (*En röst*).

Som lärkan sig höjer
Vid gryningens rand,
Och sjungande dröjer
I strålarnas brand:
Så glad skall Du komma,
O, Andaktens blomma!
Till oskuldens land.

Chor.

Så glad skall du komma,
O, Andaktens blomma!
Till oskuldens land.

En vink: de lekar tystna.
Till barnen talar han:
"Ett englaljud, ack lyssna!
Mitt gamla öra hann.
Kan ej ert sinne dela
De milda toners lopp?" —
"Blott trasten höres spela
I granens höga topp." —

Luft-sången: (*En röst*).

Bland barndomens fröjder
Vi söngo för dig,

Från dalar och höjder,
På blomstrande stig.
Men fjerran du fördes:
Der missljuden hördes,
Likt vindarnas krig!

Chor.

Men fjerran du fördes:
Och missljuden hördes,
Likt vindarnas krig!

"Från vesterns gyllne strömmar
Det milda ljudet flyr:
Ur fordna barndomsdrömmar
En himmelsk stråle gryr!
Barn! låten klangen tjusa
Er själ, som våren säll!" —
"Blott löfven sakta susa
I lundens tysta tjäll."

Luftsången: (*En röst*).

Det spel-ur skall stanna
Som slår i ditt bröst.
O, klarne din panna
Vid englarnas röst!
Förkunnen, J toner
Från himmelska zoner,
Den dödliges tröst!

Chor.

Förkunnen, J toner
Från himmelska zoner,
Den dödliges tröst!

"Barn! sjungen; himlen unnar
Mig snart en salig död." —
Och från de frommas munnar
Mild aftonpsalmen ljöd:
"Nu hvilar hela jorden!"
Så sakta hjertat slog —
Och vid de sista orden
Hans röst i vinden dog.

Luftsången: (*En röst*).

Förenen, förenen
Hvar stämma så klar!
Bortvältad är stenen,
Från grafvens förvar.
Ty menniskans like,
I plågornas rike,
O Gud! Du ock var.

Chor.

Ty menniskans like,
I plågornas rike,
O Gud! Du ock var.

Säll den, hvars hjerta domnar
Vid GudaläranS röst,
Hvars öga stilla somnar
Vid Hoppets trogna bröst!

För Dig dess helga dufva
Sist vigde fridens bo;
Och Sångens ljud, de ljufva,
Dig vaggade till ro.

TILL MIN LUTA.

I sorgens hem, o väna Luta! klinga
En mild accord, som döfvar qvalets ljud;
Högt ofvan töcknen låt min ande svinga
På klarnad sky till harmoniens gud!
Hvem stämde dig för glädje, som för smärta?
Hvem gaf dig känslans röst? I detta hjerta
Din ljufva klang var, från min lefnads vår,
Min tröst i skymning och mitt hopp i ljusning:
Du Näktergal, som ej din egen tjusning,
Ej sjelf din stämmas salighet förstår!

Ju mera kretsen sluts för lifvets drömmar,
Ju närmare jag sluter mig till Dig;
Och när ditt gensvar för min klagan ömmar,
Flyr själen säll från stoftets dunkla stig.
En inre verld den yttre lätt försakar,
Då fridens engel i dess tempel vakar;
Och tyst, och tålig vid mitt ödes dom,
Jag höjer blicken öfver jordens hvimmel,
Och bär inom mig sjelf den känslas himmel,
Som utgör ädla själars helgedom.

O, var ett echo af min dolda trängtan
Till ljusets hem i själens fosterland!
För kärleken förklara hjertats längtan,

Och byt dess boja till ett blomsterband!
Ja, klingen evigt, klara silfverströngar,
Att minnets suck med känslans tår sig mängar,
Att saknaden i blida drömmar ler!
Då glömmer jag min plågas långa dagar;
Lik svanen, då på enslig strand han klagar,
Säll af det svar, som endast klippan ger.

I ensamheten af min gömda hydda
Är Du den vän, som ej förskjuter mig;
Du sjunger om de dar, som äro flydda,
Och hvarje hågkomst får en tolk i dig.
När du för bardomsfulla sinnet spelar,
Min lefnads natt i glesa moln sig delar,
Och fjerran dagas Elyséens rand;
Der hvilar Hoppet sina trötta vingar,
Och med en krans, som han af liljor slingar,
Mig vinkar gladt den kända engelns hand.

En gång, när ögat, djupt i tysta mullen,
För vårens fröjd och solens blick är släckt,
Ljud än en sång, i linden öfver kullen,
När lärkan stämmer opp sin morgonväkt!
Mer ljuft, än eolsharpan, sjung i qvällen,
Om någon Vän besöker gröna cellen,
Och vittnar, hvad mitt brustna hjerta var!
Då skall min ande susa öfver ängen,
Och klangen, darrande i sista strängen,
Ge åt hans trogna gärd mitt sista svar.

LAPP-FLICKAN.

Öfver fjällens topp
Tänder Vårens gud,
Väckt af lärkans ljud,
Gyllne facklan opp;
Strålen, mer ej skymd,
Gryr i nattens rymd.

Kulna dimmor fly
Ifrån himlens blå;
Sommarfåglar små,
Från en rosensky,
Sänka vingen ner
Der en tufva ler.

Hvit, som drifvans snö,
Vinkar mossans bädd,
Blott af sippor klädd,
Öfver dal och ö;
Och till bröllopps-tjäll
Smyckas våra fjäll.

Om mig saknad bryr,
Högt bland molnens lopp
På Himellars topp

Vig och lätt jag flyr:
Himlens klara flod
Lifvar hjertats mod.

Med sin silfverarm
Strömmen, vild och stor,
Dånar, liksom Thor,
Utför klippans barm;
Snön, bland skyars dans,
Smyckar hennes krans.

Som en vildren, snart
Forssen, på sin stråt,
Drar min gosses båt
I sin klippefart;
Bäst, som sol'n gått opp,
Uppfyldt är hans hopp.

Böljans rädda barn
Stimma i sin lek;
Under sluga svek
Kastar han sitt garn:
Ty hans öga vet
Böljans hemlighet.

Mycket nog jag kan;
Vall med renar gå,
Bryta rötter små,

Binda korgen grann —
Sådant arf jag blott
Af min Moder fått.

Klättrande hon gick,
Då jag liten var,
Mig på skullran bar;
Och min späda blick
Öfver molnens våg
Goda andar såg.

Blott af kärlek lärd,
Fäste hennes hand
Granna perle-band
Vid min hufvudgärd.
Ack! det var så sällt
I min barndoms tält.

Mellan sjö och skog
Se'n jag växte opp
Fritt, som granens topp;
Bruna ögat log!
Källan, himmelsklar,
Enda spegeln var.

Men då Hösten slog
Vingen mot vårt tjäll,
Då på våra fjäll

Glädjens stråle dog,
Kom, vid brasans rund,
Sagans siarstund.

Vinterns långa natt
Öfver skog och land,
Öfver sjöastrand,
Hemsk, som ufven, satt.
Men jag sof så säll
På min renskinns-fäll.

Norrskensflamman gryr
Mången stjerneqväll;
Öfver snöklädd häll
Jag på skidor flyr,
Genom dal och fält
Till min gosses tält.

Långt från guld och prakt,
Aldrig lås och jern
Voro kojans värn;
Enfald är dess vakt:
Klippans väggar nå
Opp till himlens blå.

Kommer nödens qval
Till vårt lilla fält,
Flytta vi vårt tält
I en annan dal.
Sparfven har, som vi,
Gröna torfvan fri!

GRAFSKRIFT ÖFVER MIN SISKA.

Nej, Lilla! den, som icke vet
Det Ondas svarta hemlighet,
Den är ej född att lida.
Du delade min bojas tvång;
Men lärde ej, med tro och sång,
Din frihets stund förbida.

Af mig ej dömd till slafveri,
Åt luftens rymd, så skär och fri,
Du skulle återsändas.
Men ack, försent! En dag, fördröjd
För denna dig beredda fröjd,
Kan mer ej återtändas.

Du sluter lilla ögat till,
Och slutad är din lefnads drill;
Ditt hjerta brast af qvalen.
Allt ditt begär stod ensamt vändt
På luftens ljusa element,
Och sångens lust i dalen.

Ån är den skön, din fjäderdrägt:
Dock aldrig mera lifvets flägt
Dess mått af själ förnyar.

Ej mer en smärtlig önskan bryr
Din slummers ro, när dagen flyr,
Med drömda träd och skyar.

Ej mer skall solens gyllne brand
I ljusets glada, fria land,
Bestråla dina vingar.
I granens konungsliga topp
Af kärlekens och vårens hopp
Ej mer din stämma klingar.

Sof sött, du Sångens fagra barn!
Dig hinner mer ej svekets garn,
Ej mer de kulna vindar.
Säll den, som dör då sommarn ler,
Och ingen höst förhärja ser
Sin vårs än gröna lindar!

TRÖST.

Mörkret skockas. Sänk dig, trötta hjessa!
Hvarje stråle tynar af och släcks.
Snart Förtviflan lyktat har att hvässa
Giftets dolk, som af min Norna räcks.

O, hvem skall mitt arma hjerta värja
För dess styng, i denna fasans natt?
Hvem skall den förlåtna blomman berga,
Som i Känslans rika Eden satt?

Ack! hvem öppnar mig sin famn och svarar:
"Jag skall skydda den för ödets tvång,
Och den ljusdrift, som sig uppenbarar
I ditt bröst, skall nå sitt mål engång!"—

"Tag i lifvets skola först den lära,
Att förädlas genom plågans band!
Hoppas sedan, att en hand skall bära
Denna blomman till sitt fosterland.

På en dunkel grund skall hon sig nära,
Tills hon mognat för en himmelsk jord:
Tålamodets krona, till din ära,
Var ej blott för Dig af törnen gjord.

Korset bjuder dig, att tro och lida;
Ser du ej, hur glorian skimrar der?
Endast vid dess fot bör du förbida
Segerkransen för din möda här."

JAG FLYR TILL DIG.

Jag flyr till Dig, då månet stilla seglar
Till vesterns rymd, der hjertats aning bor;
Jag flyr till Dig, då aftonstjernan speglar
Sin ljufva blick i hafvets silfverflor.

Jag flyr till Dig, då harmonien strömmar
På känslans vågor till mitt tjusta bröst;
Jag flyr till Dig i fantasiens drömmar,
Och hör ännu ett genljud af din röst.

Jag flyr till Dig, då smickrets joller tvingar
Att lyssna till det tomma gycklets flärd;
Jag flyr till Dig, och trohetsbandet slingar
Från mitt sig hemligt kring ditt hjertas verld.

Jag flyr till Dig, då timman sakta skrider
Af plågan fjettrad i sin mulna fart;
Jag flyr till Dig, och sinnet mindre lider:
Ty vid din bild förglömmes Tiden snart.

Jag flyr till Dig, då ögat stilla slutes,
Och dagen för min blick sin fackla släckt;
Hvad minnet skänkt, i diktens färgor gjutes,
Och Din, blott Din är drömmens rosendrägt.

NORD-GOSSEN.

Vintern, sträckt på vingar,
Hemsk mot rutan klingar,
Ingen sömn det trötta ögat sluter;
Tanken flyr och hvimlar,
Söker hjertats himlar,
Der min eld sin flamma får och njuter.

Stjernans blick i strömmen,
Flickans bild i drömmen
Blänkte fram, med återblixtrad ljusning;
Hvarje suck af trängtan
Ökade min längtan,
Ilande på natt-orkanens brusning.

Öfver tak och grindar,
Genom gårdens lindar
Stormen hven med midnatts-svarta segel;
Men med Astrilds båga
Väpnad, kan man tåga
Genom storm, som genom lås och regel.

Drakens jordskatt flammar,
Tjut af uf och gammar
Skränar ifrån klyftan öfver viken;

Vindens vrede ruskar
Granar, tall och buskar;
Vargens öga gryr i snår och diken.

Men från hvalfvet skickar
Freya sina blickar,
Hoppets ljus bland brutna silfverskyar:
Fröjd, i spridda strålar,
Kulna drifvan målar,
Och i sinnet våren sig förnyar.

Norrskensfacklan glimmar
Genom nattens timmar;
Månan, skön och blyg, i rymden tågar,
Snön, i hvirfvelflockar,
Rimmar mina lockar,
Kinden purpurströs, och hjertat lågar!

Klarnad, öfver fjällen
Glindrar stjerneqvällen,
Trafvarn syns på glatta viken dansa;
Frustande, han hvilar
Först der isens pilar
Skimrande min flickas tak bekransa.

Kan du dig förklara,
Hulda villa? -- Svara,
Stråle, tindrande från himlens fäste!

Sänd, o ömma, ljufva,
Milda turturdufva,
Blott en hviskning från ditt gömda näste!

Morgonropet kallar - -
Öfver gran och tallar
Spirar Bores hvita perlekrona;
I dess silfverglitter
Ljuder sparfvens qvitter:
Sång och kärlek ödets brott försona.

BÖN.

Med ljuset, som från fästet bryter,
En stråle i mitt hjerta gjut!
Din kärlekseld i rymden flyter,
Och vecklar minsta blomma ut.
Med blicken af Ditt fadersöga
Se ned till stoftet, från det Höga,
Och se Ditt barn af plågor tärdt!
Ditt altar var väl städs mitt hjerta:
Men när, i storm af fröjd och smärta,
Var offret Dig, O Herre, värdt?

Dock, vill det svaga sinnet vackla
På nödens brant, vid profvets höjd,
O! må en trofast andakts fackla
En gnista från Din himmels fröjd,
En flägt ifrån Din anda sända,
Ett bloss inom min vilja tända,
Som skyddar hjertats sanna väl!
Må helig tro och helig värma,
Ack, till Din stjerneboning närma
Din dotters djupt betryckta själ!

I känslans rena offerlåga,
Som vårens morgonrodnad klar,

O, låt ett barnsligt hjerta våga
Att nämna Jehovah sin Far!
Vid Korsets fot den svaga böjer
Sitt knä, och upp till himlen höjer
Sitt öga från en ödslig jord.
I verldens Allt så mildt förklarad,
Af tingens lofsång evigt svarad,
Din nåd för mig ock blifve spord!

ALRIK och HILDUR.

Af mannakraft bevärnad,
Med jernets malm i mod och glaf,
Drog Alrik ut i härnad
Att kämpa för den helga Graf.
Det röda korset lyste
På stålblank hjeltebarm,
Der unga Riddarn hyste
En bild så ljuf och varm.

Den första purpurstrimma
Som bådar Dagens unga gud,
För hjertats afsked timma
Är endast smärtans förebud!
Ej ser han vårens ärla,
Som trippar kring hans spår;
Blott daggens silfverperla
Får blandas med hans tår.

Stolts Hildur satt i borgen,
Såg hären glättigt tåga fram;
Och ögat, dränkt i sorgen,
Fann Alrik dock bland moln och dam.

Snart kända fjäten skalla
I slottets hvälfda rum,
Der han på knä ses falla
För Hildur, rörd och stum.

Ett skärp, till trofast minne,
Hon lindar kring hans fasta arm:
"O, bär mig blott derinne!" --
Hon hviskar, tryckt intill hans barm;
"Svär mig, vid korsets fana,
Vid svärdet, som du bär,
Att du på stridens bana
Din Hildur trogen är!"

Han svor sin hulda tärna
Sin tro, på riddarmanna-sed;
Blott dagens helga stjerna
Var vittne till hans dyra ed.
Snart timman var förliden,
Trumpeten kallar re'n
Till äran och till striden --
Och Hildur var allen!

Snabbt hingsten sporren lydde,
I Riddarns hjelmskrud luften hven,
Och dal och klippa flydde;
Blott borgens torn, i solens sken,

Ånnu en helsning sände
Till strand, der skeppet låg,
Tills vinden seglen spände
På hafvets vida våg.

I nya taflor blänkte
Nu verlden, liksom hafvets rymd,
Och minnets däld sig sänkte
Bakom hvar våg alltmera skymd.
I tusen färgor skifta
Hans ungdomsmod och lust,
Tills flagg och segel hvifta
På Saracenens kust.

Hans dolda eld nu lågar
I skyhög brand vid vapnens larm,
Och Turkens spjut och bågar
Förgäfves syfta åt hans barm;
I hvilan drufvan blöder
Vid vapenlek och daus - - -
Ack! hvarje dag föröder
Ett blad ur minnets krans.

Hvar näktergalar tona
Och dadeln vinkar purpurklädd,
Der skuggar cederns krona
Hans tält, vid Jordans rosenbrädd:

Der Österns fagra Tärna
Nu Alriks dyrkan är;
Och lik dess middagsstjerna
Hon strålar, men förtär.

Hvad hår, i mörka vågor,
Kring elfenbarmen vekt sig smög!
Hvad blick, i vällustlågor,
Ur svarta ögat glödgad flög!
Hvad dunkelsköna bågar,
De stolta ögonbryn,
Då Sultaninnan rågar
Åt Riddarn segrens vin!

En Pilgrim kom till hären,
Hans valfart öfver hafvet gått;
Bland skimrande gevären
Han sökte Riddar Alrik blott.
I liljehvita handen
En furustaf han bar;
Det sågs, från högre landen
Hans rena sinne var.

Hans smerta vext sig döljde
I vida kappan dunkelgrå,
Och pilgrimshatten höljde
Det blonda håret; ögats blå

Log sorgligt, likt azuren
Bland moln en månskensqväll,
Och tycktes i Naturen
Se blott ett grafvens tjäll.

På skullran cittran hvilar;
Ett återljud från flydda dar!
Från tält till tält han ilar
Och sent vid Alriks tält han var,
Då soln vid nedergången
Sig slöt till hafvets bröst;
Allt stilla var; blott sången
Så klang med sakta röst:

"Då vårens gudom tänder
Sin fackla öfver himlens blå,
Då solen återvänder
Hvar höst med sommarfåglar små,
Då månans silfverglitter
På drifvan speglar sig, —
I loftet Hildur sitter
Och spejar efter Dig.

"Så, natt och dag, hon blickar
Åt hafvets fjerran dunkla rymd;
Blott aftonstjernan skickar
Ett svar, men blek, i molnen skymd.

I dimmans flor vid stranden
Der böljan tumlar sig,
Hon vinkar dig med handen
Och famnar efter Dig.

"Ej fadersväldet fjettrar
Dess vilda sorg i sluten cell:
Från brant till brant hon klättrar
I regn och storm, från häll till häll;
Och ljuder borgasalen
Af harpoklang och fröjd,
Då, ack! förstämd af qvalen
Hon söker klippans höjd.

"En qväll det fyllda hornet
Gick ruudt omkring med skumrikt mjöd,
Och slaget Tolf från tornet
I skog och dalar återljöd,
Och mörk, och dufven, sorgen
På nattens vingar låg:
Då flydde Hildur borgen,
Med Alrik i sin håg.

"Sin fosterbygd förlåter
Den arma, flyr kring vida haf;
Min brudkrans blommar åter,
Hon tänker, vid Försonarns graf!

Här fanns ock kransen, skuren
Af myrt och palm så skön, —
Men inom klostermuren,
Vid sång och trofast bön!

"Ack, Alrik! hatets låga
Vid Korsets fot ej brinna kan;
Din glömska var min plåga,
Men äfven detta qval försvann.
Farväl! vi äro vänner;
Snart gry ju himlens dar?
Då vet jag, att du känner
Hvad Hildurs kärlek var." —

Väl hann den ömma sången
Än djupt den häpna riddarns bröst:
Men Hildur re'n var gången,
En vålnad lik, en anderöst.
I skog, i nattens dimma
Hemsk, vilseförd han lopp,
Tills dagens första strimma
Förgyllde palmens topp.

Då, ensam i naturen,
Med tända minnen, slocknadt hopp,
Står han vid klostermuren
Och ber till tysta cellen opp.

Försent! — vid porten faller
Med rysligt återljud,
Det tunga, dystra galler,
Som gömmer Alriks brud.

HÖSTBETRAKTELSER.

De våta, kalla vindar skaka
Sitt vemod öfver furans topp,
Och Sångarslägten flyr tillbaka,
Ej mera säll af dagens hopp.
Den svänger af, i skilda flockar,
På luftens våg till fjerran strand.
Flyn! flyn! Ännu engång er lockar
En vårvind opp till Nordens land.

Förr skuggans hvalf, den mörka lönnen
Med gulnad hjessa härjad står;
Blott den af klasar höljda rönnen
Af höstens pust sin rodnad får.
Ren Ceres sina håfvor gjutit
På hvarje fält, som skördar bar,
Och mödans son belöning njutit
För sina tunga mullvadsdar.

Den kulna dimman drar sin slöja
Omkring Naturens ljusa själ;
För stormen träden ödmjukt böja
Sin krona, bjudande farväl.

Ännu bland glesa löfven klagar
En afskedsdrill, ett återljud
Af fordna känslor, njutna dagar,
Af ungdomslifvets rosenskrud.

En bild af saknaden och smärtan,
O Höst! går fram i dina spår,
Och, vid din anblick, Sorgens hjertan
Ej blygas mer för suck och tår.
Vid ditt adagio stilla bäddas
Hvar blomma, undan vintren hård;
Blott Minnets hulda telning räddas
I hjertats helga tempelgård.

Han grönskar trogen, liksom granen,
I oförgänglig nordisk skrud,
Och lutan höjer, liksom svanen,
Vid dödens flägt de skönsta ljud.
Må så min hviskning till Dig hinna,
Du Ende, som min själ förstår, —
Och sympathiens strängar klinga
Den tro, som ger en evig vår!

SOMMARDAGEN.

Klara lågor,
Himlavågor,
Strömmen in i blod och barm!
Öfver kinden
Spelar vinden
Glädjens sång, förnyadt varm.
Lunden susar,
Böljan brusar,
Myggen flyr i luftig dans;
Blomman spirar,
Flora virar
Kärlekens och hoppets krans.

Ingen smärta
Tär mitt hjerta;
Våren speglar sig deri:
Skulle qvalen
Här, i dalen,
Störa lifvets harmoni?
Vindar! spelen
In i själen
Denna välbekanta röst,

Ån besparad,
Ån besvarad
I mitt barnsligt glada bröst!

Helga toner!
Hvilka zoner
Voro först ert barndomshem?
I mitt hjerta
Fröjd och smärta
Redan länge anat dem.
Ljuden, klingen!
Ån bevingen
Känslan i Naturens famn!
Båda qvälla
Ur en källa,
Och tillbedja samma namn!

Silfverklara
Vågor fara,
Ljudande mot klippans häll;
Luften svalkas,
Vestan skalkas
Fladdrande i löfvens tjäll.
Blott en mening
I förening
Tala alla väsen här:
Klippan lyder
Den, och tyder
Ljufva svar i echo der.

Blomman nickar
Stum, men blickar
Tacksamt opp mot Ljusets land;
Lilla engeln,
Fäst vid stengeln,
Kysser tyst Naturens hand.
Gladt, i strålar,
Färgen målar
Harmoniens himlamakt;
Djupt bevarad,
Rikt förklarad
Är dess ton i ängens prakt.

Här jag lärde
Sångens värde,
Der dess Gud i våren log,
Under linden
Mig på kinden
Med sin lätta vinge slog.
Blidt han fläktar
Hoppets nektar,
I en kalk med perlor full;
Ständigt skiftar
Taflan, hviftar
Spiran af elysiskt gull.!

Lärkans like,
Åtherns rike
Genomsväfvar Skaldens flygt;

Ljuf berusning,
Helig tjusning,
Har från jorden honom ryckt.
Himlens aning,
Snillets daning,
Rena känslosträngars ljud!
Skynden, hinnen,
Och försvinnen
Ofvan stjernorna, hos Gud!

HJERTATS TILLFLYKT.

Om ödets ström bland branta klippor ilar
Och sorgens dimma höljer lifvets stig,
Gifs dock ett stormfritt tak, der hjertat hvilar,
Ett barndomshem, som aldrig sluter sig.
Dit höjer jag min blick i tårens timmar,
Då aftonstjernan mellan molnen glimmar;
Och klart jag templet med dess palmer ser.
Der helgar sig min tanka och min vilja,
Och själen, hvit som dalens unga lilja,
Ån ren och öppen emot himlen ler.

Ej denna Himmel oss till slafvar bildat,
Han gaf oss alla Viljans fria lag;
Ej hjertats fält blef ämnadt, att förvildadt
Hos ägarn ligga, utan skörd och dag.
Må då, i hvarje stund af sommarvärma,
Till oförgänglighetens lif sig närma
Hvart frö, som såddes af Naturens hand!
De blommor, som det bär, skall väl min smärta
Förgifta dem? skall frosten nå mitt hjerta,
Förrän det pröfvat all sin lågas brand?

En skatt förborgad är i Ljusets källa;
I snillets alster, som i evigt lopp
Ur hennes rika gyllne ådror qvälla,
Hon bjuder oss odödlighetens hopp.
Till stjernor gjutas der dess brutna strålar,
Naturen i förnyad glans sig målar
Och famnar Konsten, i ett sällt förbund.
I ensamheten af min tysta boning
Är denna verld mitt lidandes försoning,
Och för min syn står paradisets lund.

O! blott jag lyssnar till en röst derinne,
Liksom en harpoklang på vinden förd,
Så glesnar smärtans töcken i mitt sinne,
Och känslan vet sig af ett echo hörd.
Ett samljud vaknar då i all naturen,
Och verklig blir, till låga hyddan buren,
Hvar helig dröm. Ack! till mitt hjerta tryckt
Är hvarje hand, som tecknat snillets pregel
I fantasiens rika bildnings-spegel,
Vid Sångens slag, vid Tankans gudaflygt.

Jag häpen ser Castalias klara vågor,
Lyst blott af månans blick, så blyg och rädd;
Dock, lifvad af mitt hjertas glada lågor,
Jag nalkas ock den Huldas blomsterbrädd.
Blott vårens förstling dristar handen bryta,
Den späda Anemonen; tårar flyta

Som daggens perlor på dess hvita blad;
Men, under ödets hot och dunklets möte,
Jag trycker blomman till mitt varma sköte:
Jag fick dock *Ett*, af allt hvarom jag bad!

Är det en villa blott, som mig försonar
Med hvarje bön, som Ödet gäckat har?
Nej! hörbart ju inom mitt hjerta tonar
Den harmoni, som ger min fråga svar.
På vilda fjäll må nordans stormar ryta!
De skola ej min själs musik förbyta:
Jag vet, en himmelsk vår skall dock engång
Kring Psyches bröst med lätta vingar spela,
Och dimmans flod i purpurmoln sig dela,
Och svanen sjunga lifvets morgonsång.

LILJAN och SPINDELNÄTET.

En Lilja stod, så frisk och glad,
I blomsterdoftets ljufva bad,
Och log i morgonstunden;
Med tåren glänsande på kind,
Hon böjde djupt i vestans vind
De späda blad,
Liksom hon bad
En morgonbön i lunden.

För blicken låg, i strålar sällt,
Små silfvermolnens vida fält,
Der dagens stjerna blänkte:
En längtan steg i hennes bröst,
Hon ville ge den ljud och röst —
Ack, arma barn!
Ett spindelgarn
Sig öfver henne sänkte.

Och nätet som en dimma satt
För blommans öga, dag och natt,
Och rena sinnet störde;

Kringspunnen nu af jordens grus,
Blott skymtvis såg hon himlens ljus,
Så matt och blekt!
I floret, vekt
Sig vindens suckning rörde.

Förgäfves hennes hjerte-blad
Till höjden om förskoning bad,
Att slippa spindelns galler.
Af nätets garn så stängd och skymd,
Hon såg de fria systrars rymd,
Och tänkte blott:
Hvad olik lott
Ur ödets urna faller!

Kom så, i morgonvindens flod,
En Jägare, af eld och mod;
Han såg sig om i dalen.
Från purpurläppen klang en sång;
Ljuf var hans blick och stolt hans gång;
En himmelsk bild!
Så öm, så mild!
En främling än för qvalen.

Han snart den hvita blomman såg;
Hon lyste i hans glada håg,
Och handen bröt dess stengel.

Nu spindelnätet bort han ref —
Då se! förvandlad Liljan blef;
Vid Jägarns bröst,
Med sunnen röst
Låg en befriad Engel.

VÅR OCH KÄRLEK.

Ljufva längtan! Vemodsfulla smärta!
Ila, ila till min Älsklings hjerta;
Hviska tyst i qvällens skymningsflor,
Huru Minnets myrtenkrans sig lindar
Kring mitt varma bröst, i vårens vindar,
Der en suck i hvarje susning bor!

Lossad ur de snöbetäckta banden,
Nalkas böljan med befriad barm;
Slår sin harpoklang mot klippestranden,
Vinkar med sin spegel, blank och varm:
Vårens himmel hon i famnen sluter,
Lik ett hjerta, der en älskad blick
Känslans moln och känslans klarhet gjuter
I ett evigt återstråladt skick.

Dagens unga gud på gyllne skyar
Hoppets önskan tecknar och förnyar,
Då han hviftar med sin vinge ner.
Kunde jag med silfvermolnen segla,
I ditt ögas blåa himmel spegla
Denna själ, som jag dig återger!

Blomman spirar, skogens kronor knoppas;
Hjertat andas fröjd i fulla drag;
Väckt ifrån sin vintersömn, att hoppas
Lifvets ljus i en föryngrad dag.
Åfven fången helsar genom rutan
Vårens flägt — en blick till Sångens land! —
Och, försonad med sig sjelf och lutan,
Rör han strängen än med lycklig hand.

Känslans låga vill sitt fängsel bryta,
Öfver jordens gränsor sammanflyta
Med den högre verldens rosenflod;
Dig hon se'n på ängen ser och hinner,
Och Aurora dubbelt skön du finner,
Säll af morgonluft och ungdomsmod.

Solen tänder sina gyllne pilar,
Fram på azurn ljungar Herrskarns tåg;
Obegränsad ner i djupet ilar
Strålen, till hvar kraft som slumrad låg:
Jorden vaknar ur sin långa dvala,
Smyckar sig till himmelrikets brud;
Och det språk, som hennes kransar tala,
Lär åt Kärleken sitt andeljud.

O, hvi dröjer Du? hör, vinden flägtar
Nöjets hopp, och detta bröst försmäktar —
O! hvi dröjer Du vid hjertats bön?

Kom ej Echo re'n ur bergens salar
Att förtälja Dig, hur dessa dalar
Gömma trogna hjertans segerlön?

Himlens altar till ett offer bjuder,
Vårens unga blad bekransa det;
Lundens gröna hvalf af hymner ljuder,
Amor dansar der i Floras fjät.
Morgonrodnan vid vår fest vill smycka
Med rubinens diadem sitt hår,
Och förtrolig med vår stilla lycka
Se, hur den sin ros ur knoppen slår.

Ack! men facklan släcks vid vestra randen;
Ensam står jag på den öde stranden,
Der min öppna famn mot Dig är sträckt!
Ser din bild med aftonstjernan sväfva
Öfver vågen — Alla strängar bäfva
I mitt bröst, vid minnets ljufva flägt!

Natten sänker sig från andeverlden,
Af sin yngre syster Drömmen följd;
Lik en helig nunna, skild från flärden,
I sin vida, dunkla slöja höljd.
Hvilken längtan tycks dess hjerta häfva!
Hvilken bruten suck ur djupet gå!
Hemligheten syns på tungan sväfva;
Trohet kan den, utan ord, förstå.

Susar fram, i qvällens tysta timma
Som i flor sig klädt vid månans strimma,
Denna suck, som genom rymden far?
Anar du mitt hjerta och dess plåga?
Denna dolda eld, hvars helga låga
Blott åt Dig sin hela flamma spar?

Kom! och Näktergalens röst i lunden
Högtidskrans af Ödets kedja gör;
Hvarje länk, som der för hårdt är bunden,
Af hans välljud snart du lösas hör.
Må den lilla Sångarn djerft förklara
Tvenne hjertans dyra hemlighet!
Sången blott förmår den suck besvara,
Hvarom endast han och Natten vet.

HERRMAN och HILMA.

Sann händelse.

Långsamt sänkte sig den mulna dagen,
Ingen stråle genom rutan log;
Hilma räknade med längtan slagen
Af hvar timma tornets klocka slog.
Åter ängsligt lyssnande, hon hörde
Endast höstens vind, som regnig störde
Tystnaden vid hennes fönsterkarm —
"Herrman kommer ej! Ack, förr så gerna
I mitt låga tjäll, med qvällens stjerna,
Sönk du salig till din Hilmas barm!"

Herrman kom. Förtviflans midnatt höljde
Nu hans fordom öppna, ljusa blick —
Kinden, blek, sin ungdomsflamma döljde,
Qvalfull suck på suck från hjertat gick.
Hilma, tärd af ovisshetens plåga,
Darrar länge för sin egen fråga,
Sist hon stammar dessa brutna ljud:
"Hvar minut din stumhet ger mig döden;
Tala, Herrman! säg mig dina öden . . .
Gifs det ej i himmelen en Gud?" —

"Jo, der gifs en Gud — men ej på jorden!
Skulle Gud bland mörkrets andar bo?
Klippan från sin grund är skakad vorden;
Fallen är på mensklig dygd min tro.
Vet, att för en diktad stöld jag fördes
Inom galler! — Inga vittnen hördes,
Ingen röst till oskuldens försvar!
Hånligt ledd bland gatans pöbelskara,
Måste jag för domare förklara,
Att ett brott mig än en gåta var.

Hilma! följ mig utom fängselmuren:
Staden är förhatlig för min syn . . .
Låt mig se den döende naturen,
Låt mig se om klar är aftonskyn!" —
Arm i arm de vandra utom tullen:
Löfvet sönk ur lunden öfver kullen,
Månan gömde sig i molnets bädd.
Tystnaden på bergen endast störde
Af en talltrast, som i fjerran hördes
Och af vågens dön mot flodens brädd.

Hög var klippan. Hilma, lik en engel
Som från jorden vändt sitt hopp, sin fröjd,
Satt der, bröt en vissnad blomsterstengel,
Log förlåten emot Ljusets höjd.
Tåren perlade på hvita kinden,

Dröjd af smärtans suck. Hemsk aftonvinden
Susade i skogens dunkla hvalf.
Herrman, vålnadslik vid hennes sida,
Kände själens brustna krafter strida —
Så han ordade, och Hilma skalf:

"Gud! På fästets thron du lagar skrifver
För hvar stjernas lopp — men stoftets son
Du åt slumpens ledning öfvergifver,
Lik på vredgadt svall en kastad spån.
Ack! hur kan jag lifvets gåfva skatta?
Säg, hur jag ditt fadersnamn skall fatta,
Då din allvishet min oskuld vet
Och ändå ej den försvara mäktar?
Säg, om Du är Gud? — Ditt verk försmäktar;
Är ej drömd all din barmhertighet?" —

"Herrman! låt förtviflans röst ej tala:
Himlen ser ej kall ditt ve och väl.
Känslan af din oskuld må betala
Svekets brott emot din rena själ.
Helgad blir af kärleken hvar koja
Genom Dig — hvar länk af nödens boja
Bär min hand så gerna vid Din hand!
Gifs det något offer för ett hjerta,
Som sin högsta fröjd, sin högsta smärta
Endast anar i sin lågas brand?" —

Herrman svarar: "Dikt är hjertats himmel;
Bilders villa tjusar icke mer.
Verldens hånblick, lögnens flärd och hvimmel,
Ack! en allt för verklig fasa ger.
Och jag skulle dig mot qvalen värja,
Jag, som ej i sansadt ljus kan berga
Mina sinnen mer? — För kärleken
Var ej jorden danad! Utan heder,
Ingen stjerna i dess natt mig leder,
Nej! jag kan ej lefva utan den." —

"Arma hjerta! ack, Du kan ej lefva
Utan hedern; jag ej utan Dig!
Må då samma dunkla Norna väfva
Dödens hvita högtidsskrud åt mig.
Utom Dig är lifvet blott en öcken,
Der hvart stjernbloss höljer sig i töcken,
Der hvar blomma tåredränkt sig ter.
Gud! Förbarmare! se offrens våda!
Må Du oss med blidkadt öga skåda,
Då Din Son om tillgift för oss ber!"

Hastigt shawln från Hilmas barm han ryckte,
Och kring sitt och flickans lif den bandt;
Ån en kyss på hennes läppar tryckte . . .
Nu — ett språng från höga klippans brant!
Djupet drack sitt sköna rof. Der vakar

Gerna Freyas blick, då natten skakar
Sina vingar öfver böljans famn.
Stundom ytan gungar tvenne andar,
Paret klagan än och suckar blandar,
Skog och klippor hviska deras namn.

MINVANAS KLAGAN.

På Morvens fjällkust ensam satt Minvana,
Ljuft rodnande i hoppets sälla dröm:
Med blicken ilande på ljusets bana,
Åt rymdens fjerran dunkelblåa ström.
Långt ut på hafvet, som i vågor svallar
Vildt rytande mot mossbeklädda hallar,
Hon såg en vall af skimrande gevär,
Såg Fingals flotta öfver böljan tåga,
Och sköldarna, i solens brutna låga —
"Min Ryno! Ryno! är du äfven der?"

Till fosterbygdens klippor åter ilar
Från stridens vapengny en tapper här;
Minvanas blick på hvarje kämpe hvilar,
Men Ryno ej ibland dem skådad är!
En fråga på de bleka läppar sväfvar;
Den dör, då hjertat af sin visshet bäfvar . . .
Hon frågar ej! — De svara nog ändå,
De sorgsna blickar, man till molnen sänder —
Den bygd, der lifvets eld sig återtänder
Och hjeltars ljusa förste-hamnar gå.

"Är Fingals Son på Ullins slätter fallen?
Stark var den arm, som honom öfvervann!

Hans växt var stolt, liksom den unga tallen
På Conas berg; en blixt i ögat brann.
Är denna stråles fagra glans förkolnad?
Låt mig då se din höga andevålnad
I molnens silfvermantel svepa sig!
Min Ryno! säg mig blott ett ord i vinden;
I qvällens susning, öfver bleka kinden
Sänk dig i flägten ner, som kysser mig!

Ve mig! jag är allena; stormen brusar
I rymden, lik mitt hjertas vilda qval.
I gräset öfver Morvens kullar susar
Din röst ur fjällen, ifrån dal till dal.
Må vinden fritt i mina lockar spela,
Han ensam skall min gråt, min klagan dela
Och lätt bevinga vandrarinnans staf —
Min suck ej länge dock med stormen blandas,
Min morgonrodnad snart hos Ryno randas;
Hur ljuft, att slumra i min Rynos graf!

Minvanas kärlek nu i natten hvilar,
En blomma, ryckt i stormens mörka flod;
Ej mer till mig från jagten Ryno ilar
Med hjeltesteg i glättigt ynglingsmod.
Med tystnaden är Rynos själ förtrogen! —
Hvar är din båga? Ensam går i skogen
Din trogna hund — Hvar är ditt blanka svärd?
Ditt spjut, som ljungade i sommarvinden,

Djupt sårande den rädda, snabba hinden?
Hvar är din sköld, af blodets flamma tärd?

Ack! Fingals härskepp såg ditt hjertblod stänka
I purpurdroppar ur din ädla barm;
Nu i ditt tråiga hus ej vapnen blänka,
Och Selmas sång ej når dig, blid och varm.
Förstumma, glädjens rop med morgonvinden:
"Upp, spjutens höfding! redan nalkas hinden,
Upp! jägarn ilar genom dimmans flor" —
Bort, morgonrodnad! gjut din glans i hafven!
Djerf springer hinden öfver kämpegrafven,
Der döden med min Rynos styrka bor.

Men till din grift, då sakta midnattsflägten
I aspen susar, skall jag smyga mig,
Att somna på din arm; och morgonväkten
Skall se'n ej mera skilja mig från dig. —
J Tärnor! jag ej edra lekar delar:
När nästa vestan öfver kullen spelar,
Då är mitt hjerta slutet för dess röst.
Jag skall ej mera edra sånger höra —
O, kommen ej, att hvilans slummer störa!
Minvana sofver vid sin Rynos bröst.

NINA.

Jag vill ila, jag vill ila
Till min längtans hulda verld.
ATTERBOM.

Ensam gick en Tärna,
Ledd af nattens stjerna;
Genom skogen vilda stormen röt.
Håret flög för vinden,
Tåren sönk på kinden,
Och förtviflan genom själen bröt:
"Hjertat föds, att blöda —
Lycklige de Döda!
Gifve Gud, mig grafven inneslöt!"

Sorgligt hördes orden.
Dignande till jorden,
Ser hon hopplöst upp mot stjernans höjd.
Då, vid månans fackla,
Syns en Gubbe vackla
Samma vägen fram, mot kryckan böjd.
Fattigdomen känner
Alltid sina vänner,
Och bekymrets delning är ej dröjd.

"Säg mig, goda Flicka!
Hvarför tårar blicka

Ur ditt öga, bedjande, mot skyn?
Har då lifvets smärta
Redan nått ditt hjerta,
Qvalets gift förbleknat rosenhyn?
Säg, hvarför du klagar,
Än i vårens dagar?
Jag, i hösten, tror en huld Försyn." —

"Stormens vingar tystna;
Hvila dig, och lyssna!
Snart förtäljas kan mitt lefnadslopp.
Vid min första timma
Lyckan syntes glimma,
Morgonen i purpurglans gick opp;
Tryckt till Modersbarmen,
Ledd af Fadersarmen,
Ljuft jag jollrade min framtids hopp.

Växte, sprang och lekte,
Hvarje blomma smekte,
Än af ingen svekfull önskan tärd;
Byggde hus i sanden,
Dammar små vid stranden, —
Dagens möda var af nöjet lärd;
Satt på spiselhällen,
Lyssnande, om qvällen,
Lyft i sagans dunkla andeverld.

Tidigt hjertats aning
Fick en högre daning:

Själen lärde känslans harmoni;
Samljud gaf Naturen;
På dess fägring buren,
Upp till Gud gick tankan, säll och fri.
Men — när hoppet gäckas,
När dess Jul-ljus släckas,
Lifvets morgonsång är snart förbi.

Ljufva barndoms-minne!
Sänk mitt trötta sinne
Än i det Förflutnas varma famn!
I naturens sköte
Kärlek var; ditt möte
Englarnas, och salighet ditt namn.
Flydd är hulda drömmen!
Som en spån i strömmen,
Finner hjertat aldrig någon hamn.

Allt i grafven hvilar —
Snart jag äfven ilar
Återseendets och hoppets stig, —
Fattig, tröstlös vorden,
Utan Far på jorden;
Hän i dunklets verldar döljer sig!
Inga makter skydda
Mer min fordna hydda;
Ingen vän derhemma väntar mig.

Är din blick förkolnad?
Sågs ej nyss en vålnad,

Som på stjernehvalfvet sorgsen stod?
Ack! mig himlen sände
Min Alexis, tände
I hans sköna bildning ljus och mod.
Helig viljas låga
Styrde hans förmåga,
Och för dygden brann hans unga blod.

Se, vid vestra randen,
Brudkransen i handen,
Hur han vinkar mig i vindens flägt!
Känner du ej tjusning
Vid hans andesusning?
Ser du skimret af hans himladrägt?
Ninas själ är färdig,
Ån sin brudgum värdig;
Nalkas englarnas och ljusets slägt.

Från de Helgas throner
Klinga fridens toner:
Kom! de hviska, till vår sälla strand!
Aftonstjernan blinkar;
Mellan molnen vinkar
Mig, i silfverglans, en engels hand."—
Så en suck hon sänder . . .
Själen återvänder
Till sin urverld, till sitt rätta land.

"Ack, jag gamle arme!
Herren sig förbarme

Öfver hennes själ, den flyktat har!
Hjertat hvilar stilla,
Ingen hoppfull villa
Detta brustna öga mer bedrar —
Troheten dock målar
Än, i bleka strålar,
Öfver kinden, huru skön hon var.

Ner i lugna dalen,
Vid den höga alen
Skall jag bädda dig en blomstergraf;
Stänkt af daggens tårar,
Helsad, alla vårar,
Utaf sångare från andra haf.
Mildt, du ömma Flicka!
Solen der skall blicka:
Men ditt hjerta lifvas ej deraf." —

Grafven han tillreder —
Gömde flickan neder,
Svept i mossa, vid sin tysta bön:
Satt en gran på griften;
Under alla skiften
Grönskar den mot himlen, rik och skön.
Der en dufva klagar:
Väntar, alla dagar,
Kärlekens och trogna hjertats lön.

SÅDESBANDET.

Då Vindsvaler blåste sitt skallande horn
På Nordanfjäll,
Liten fågel ej ägde ett endaste korn
Om Juleqväll:
Han sväfva' så frusen mot mulnade skyn;
Och titta' så hungrig på ladan i byn.

På kyliga drifvan han hoppande qvad:
"Hu, hu! hu, hu!
Ej höstvinden sparat det ringaste blad
För fåglar nu." —
Med dufnade vingar, i stormarnas tjut,
Så klagade Sångarn vid *Idugans* knut.

Vid festliga bordet re'n Idugan satt,
Fast sparsamt nog;
Så nöjdt var hans sinne, så skuldfritt och gladt
Hans öga log.
Till ladan han ilar; med gifmildan hand
Han ger liten fågel ett axdigert band.

Då fladdrande glädtigt, lik sommarens vind
I högan Nord,

Nu söng liten fågel: "I rimkransad lind
Mitt julebord
Är dukadt så herrligt af himlen också;
Kom, delen min gåfva, J sångare små!" —

I linden en skara sig sänkte i ring,
Så säll! så säll!
Och Elfvorna dansade glada omkring
Dess glesa tjäll;
De söngo: "Den urgamla nordiska sed
Till Idugan kallar välsignelse ned."

Snart Vindsvaler flydde, och Freijer nu såg
Från fjällens topp
De stelnade böljorna lossa sin våg,
I silfradt lopp;
Och hastigt kom Guden, med smekande vind,
Till fåglarnas jul-bord, till Idugans lind.

Der ögnade nådigt hans strålande blick
I hus och gård:
Allt vittnade inne, med ordning och skick,
Om *Huldas* vård.
Der väfdes, der äflades dagen så lång,
Och fåglarna söngo sin tacksamma sång.

Och arla från Huldas förtroliga barm
Smög Idugan;

På åkrar och ängar hans bergfasta arm
Var arbetsvan.
Skön Freijer halp osedd att plöja och så,
I fåran gladt hoppade ärlorna små.

Allt frodades herrligt, och sommaren lopp
Just som en dans.
Rikt lindade Freijer, till nordmannens hopp,
Af ax sin krans.
Den prydde ungdomliga Guden en qväll,
Då åter han stannar vid Idugans tjäll.

Fördubbladt de Himmelskas ynnest blef röjd
I hyddans famn:
Der ljudade redan, med välkommans fröjd,
Lill' *Frides* namn!
I vaggan sött slumrade Idugans son;
Små elfvorna flägtade mygg derifrån.

Och kärleken log, under trohetens bön,
Vid Huldas bädd,
När natten sig höljde i mantelen skön,
Med stjernor klädd;
Då sväfvade Freijer, i drömmarnas vår,
Kring Hulda, med rosor i guldlockigt hår.

Snart sjufaldt och sjufaldt, vid dagningens rand,
Af lian bröts

Den axrika skörden; mångt sädesband
Af Freijer knöts.
De sträckte sig vida, kring gärden och strand,
I gyllene råga ur Skördgudens hand.

För Idugan lyste nu himlen så ljus,
Han såg dit opp; —
Då hördes en stämma, ur vindarnas sus
I lindens topp:
"Den lönar, som fågeln på luftvågen när
Och menlösa liljan i dalarna klär."

NATTVIOLEN.

Nattens eterneller i det Höga
Möta tindrande mitt blomsteröga,
När du sänkt, o dagens rosentärna!
Fagra hjessan intill Modrens bröst:
Kroppslig skönhet blef din äras tröst;
Jag mot själens byter den så gerna.

Inga fjärilsvingar kring mig leka:
Näktergalens toner, ömma, veka,
Nå min barm, att bojans qval försona.
Främling för det granna ljusets stråt,
Endast kysst af daggens tysta gråt
Öppnar sig min slutna, späda krona.

Hvarje flägt, som höjer lindens grenar,
Äfven mig med himmelen förenar:
Blomsteranden ej vid jorden hvilar,
Barnet ödmjukt fadren sig förtror.
Så den frommes suck i nattens flor
Till Guds thron på bönens vingar ilar.

Emmy! nalkas du mitt väsen blyga,
Låt min anda i ditt hjerta smyga

Med en hviskning från de sälla landen!
Åro vi ej syskon med hvarann? —
Qvinno-själen i Guds tanka brann,
När jag bildades af skaparhanden.

LILJAN.

Jag stod så menlös i min Faders gårdar,
I blomsterlifvets tysta dröm så glad;
Och tänkte: Den, som alla blommor vårdar,
Skall äfven skydda mina späda blad.

Men stormen kom i nattens dystra slöja,
Med afundsblick min hvita klädnad såg —
Hans jättehand min spira ville böja
Och strö mitt stoft i rymdens kalla våg.

Ack! strida tårar föllo på min krona,
Mig smärtans kalk sin bittra läskning böd:
Då Blomstermästarn, som mig ville skona,
En Eolsharpa satte till mitt stöd.

När stormen sig i molnens flöden mängar,
Nu trygg jag står i hennes himmelrik,
Och lutar bladen till dess silfverströngar,
Då vinden spelar Englarnas musik.

En pilgrim kom. Hans öga såg så gerna
Min Faders vida, stora blomstergård.
Men, ack! han såg dock ej min bleka stjerna,
Förr'n eolsharpan slog min själs accord.

Jag lyssnade, i stilla andakt sluten,
I oskuldsglädjen af ett ödmjukt hopp;
Då, med en kyss af lätta suckar bruten,
Jag väcktes ur min stumma dvala opp.

Omkring mig drog en salig flägt sin anda;
Jag märkte nu de höga spherers röst,
En ny förtrollning nya färgor blanda,
Och genomskinligt blef Naturens bröst. —

O sköna Pilgrim! Kring din panna strålar
En tankas himmel, öppen som Guds dag:
Så stanna rörd, när Sångens engel målar
I mina hjertblad dina anletsdrag.

DIN KÄRLEK.

Din Kärlek är, — då vårens härold svingar
Att tolka glädjens himmelska befäl, —
Den ljusalf, som min tankas flygt bevingar,
Det enda ljud, som herrskar i min själ.

Din Kärlek är, — då daggens perlor falla
På sippans kind, som huld mot ljuset ler, —
Den enda ros, bland lifvets blommor alla,
Som ögat slumrande och vaknadt ser.

Din Kärlek är, — då lundens krona knoppas
Och siskan bygger nästet, sångar-glad, —
Den röst, som i mitt tjäll engång, jag hoppas,
Skall sjunga en besvarad serenad.

Din Kärlek skall på dödens högtid bryta
Af myrt och nattviol min bröstbouquett;
Och till en englasolo sist förbyta,
I Sångens h e m, vårt flydda lifs duett.

FANTASI.

Låt mig slumra, låt mig drömma
Evigheten vid ditt hjerta,
Och i kärlekens förtjusning
Ana himlens paradis!

Timman ilar, låt mig slumra
Stilla öfver evighetens
Rosor, dem min bildning skådar,
Dem min känslas vårsol fostrar!
Spira de mot blåa äthern,
Mot min andakts helga himmel,
Växa de till labyrinter
Der min smärta sig förvillar,
Godt! jag vill i dem förloras;
Väck mig ej ur hjertats irring!

Må en purprad slöja skimra
För min framtids skumma branter!
Om dess färgor ock bedraga,
Väl! jag alltid dock välsignar
Handen, som dess förlåt målar,
Handen, som bakom den döljes.

Om ett afgrundsdjup mig hotar,
Sätt en bindel för mitt öga;
Men blott så, att jag ej anar
Listen af en skonsam vishet!
Säg, du älskar mig för evigt —
Om mitt öra också dåras
Af ett återklingadt echo!
Säg det, och jag tacksamt prisar
Offret för mitt lugn af pligten,
Offret af en mordisk sanning.

Då en sjukling ler i yrslan
Under febertända drömmar, —
Sväfvande i dödens armar,
Redan lyft på molnens vingar,
Sträckande sin famn tillbaka
Mot de bilder, som än vinka
Med en kärleksblick åt jorden:
Vis ej honom bårens kläde,
Ej den hvita svepningsduken,
Innan lampans sista skimmer
Flämtat opp och evigt slocknat!

Lifvets lag ej klokt förklara
För det fromma barnets sinne:
Lemnadt i sin glada villa
Låt det svärma, låt det leka,
Låt dess granna bubblor blänka!

Färgen låntes ju af Ljuset,
Af det helga, himlaburna? —
Må då bildningskraften höjas
Ån till milda stjernors kretsar!
Må då hjertat ännu tjusas
I sin framtids klara spegel!
Der en myrtenlund, i fjerran,
Dunkelgrön sin skymning gjuter,
Och den hulda Luna glimmar
Darrande på silfvervågen,
Och bland löfvens tysta hviskning
Locka näktergalens toner,
Ack, till skönhet, ack, till kärlek,
Ack, till himmelen och Dig!

Se! en Genius der kommer,
Glänsande i fjärilsvingar;
Vinkar dig, att utan fruktan
Fatta späda barndomshanden,
Följa med till palmekullen.
Vänligt hviskar han: "Från höjden
Skall du se din dal förvandlas;
Nejden vidgas, lifvets rike
Blir till fantasiens land.
För ditt öga skall det skimra,
Om du gömmer i ett trofast
Hjerta hvarje helig syn.

Hvarje dunkel gåta löses
Af den evighet, som slumrar
I din själ. Men var blott trogen!
Annars plötsligt faller slöjan,
Och du ser blott öde klippor,
Kala hedar, der hvar blomma
Dött i sandens heta hvirflar."

Då till kullens höjd vi hunnit,
Hvilken reslig gudabyggnad,
Hvilka strålande colonner!
Gläds! du blickar Sångens tempel,
Och ett altare i fonden
Flammar, med en offerlåga
Skön som vårens gyllne skyar.
Knäfall, tillbed! Strålen tändes
Af den Evige — o, hoppas
Att ej hvarje gnista slocknar!
Lyssna till den höjda sången,
Som i hvalfven återskallar!
Hjertat klappar, sjelft ett välljud,
Der, med harmoniens pulsslag,
I ett haf af salighet.

Må då ej, till templets gårdar,
Någonsin ett missljud hinna
Från de fjerran kala slätter,
Dem man kallar verklighet!

Aldrig hvardagslifvets spira,
Tung som bly och kall som döden,
Väcke oss ur sångens drömmar
Eller slite hjertats band!

JÄGARN och FLICKAN.

Han.

Sköna Jägarlott!
Frihet! sommarfröjd!
Hvarje klippas höjd
Är mitt riddar-slott,
Och min bössa är
Herrskarinnan der.

Hon.

Dig så varmt jag ber:
Dröj, en enda stund,
I den tysta lund,
Der mitt öga ler
Likt de blommor små,
Som vid källan stå!

Han.

Åter tvångets band! —
Skönt ditt öga är;
Men på böljan der
Gungande vid strand
Jag en andflock ser,
Och dig öfverger.

Hon.

Till min trogna barm
Vill jag sluta dig,
Som på blomsterstig
Bäckens silfverarm
I den gömda dal
Famnar högan al!

Han.

Huldt ditt sköte är! —
Men i skog och mark
Jägarn hjeltestark
Följer sitt begär;
Hela dagen lång
Harens lätta språng.

Hon.

Jag vill smeka dig
Ljuft, som vårens vind
I den gröna lind
Sakta smyger sig,
Som en sylf, så glad
Kyssande hvart blad!

Han.

Ljuf din smekning är! —
Men förr'n solen gryr,

Svindlande och yr
Orren vingen bär
Öfver ängens plan,
Som en grann sultan.

Hon.

Kärlek är min själ —
Styrkan är ditt lif! —
I mitt hjerta blif
Fången blott! — Farväl!
Bojan boja är,
Fast hon rosor bär!

FARVÄL.

Förglöm ej mig, när långt från dig jag döljer
Med konstladt lugn det qval, som mig förtär!
När sorgens slöja själens spegel höljer
Och hvarje anletsdrag en bild af saknad är;
När flärdens grymma hån mitt ögas källa sluter,
Och blott i nattens famn min tysta suck sig gjuter,
Då tåren tillrar fram, som evigt säger dig:
Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig i nöjets verld, bland vänner,
Som sluta dig i unga kretsen in;
Då ingen anar der, hvad Hilma känner,
Och ingen hviska hörs: "Din Hilma städs är Din!"
Då nödens tunga hand min bana töcknig målar,
Ur ingen själfull blick en tröst, en känsla strålar,
Med minnets dufva då min kärlek säge dig:
Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, om Hatet skulle svärta
Din Hilmas bild, dess ljusa ryktes glans;
Gif mig din dygds försvar uti ditt hjerta,
Och gjut ej misstrons gift i eternellens krans.
Låt honom fästa tryggt hvar länk af dessa banden,
Som lifvets öde gaf. Se! i de högre landen

Hvart oförvissnadt blad engång skall säga dig:
Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, då löfvets hvalf i lunden
Af Bores pust i spillror härjadt är;
Då lyssna vid min dörr, i aftonstunden,
Och hör min vålnads gång, som dig min helsning bär.
På tankans fria flygt jag ilar till ditt möte,
Och trycker i en dröm min himmel till mitt sköte,
Tills i ett vaknadt qval min längtan säger dig:
Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, då vårens härold svingar
Omkring ditt tjäll, att hoppets driller slå;
Bryt minnets ros, der bäckens bölja klingar,
Och kyss mitt ögas bild i sippans spegel blå.
Låt då din lyras ljud det fordnas tro förklara,
Och från en fjerran strand skall hjertats luta svara
Med trohetens accord, som evigt säger dig:
Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

BARNDOMENS GENIUS.

O hulda Barndoms-Engel!
Engång din bild jag såg
I hvarje liljestengel
Vid källans spegelvåg.

Du gungade i säfven
På Neckens gröna blad;
På molnen satt du äfven
Och vinkade så glad.

Från morgonrodnan log du;
Och följde solens lopp;
I hvarje blomma slog du
Ditt klara öga opp.

Du dansade i dalen
Med systrarna och mig;
Du gömde dig vid alen
På Floras blomsterstig.

Der satt du ner i gräset
Och smekte hvarje strå,
Du skalkades vid näset
Bland silfverfiskar små.

Än speglas du i tingen,
O hulda Fantasi!
Och bär på barndoms-vingen
Hvar hjertlig melodi.

NANNAS VANDRINGS-ÖNSKAN.

Ack! som en sylf, en vestanvind,
Jag ville kring hvar blomma svinga,
Och kyssa deras rosenkind
Och dem till fjärilar bevinga.

Och hvimla om i glädtig dans
Med alla fåglar genom häcken,
Och leka med hvar stråles glans
Och hvarje liten våg i bäcken.

Jag skulle spela på hvart blad
I lind, och asp, och björk och viden,
Och svalka mig i daggens bad
På gräsets matta, fin som siden.

Ack! hvad jag skulle hinna snart
Högt opp i himlens ljusa rike,
Och följa silfvermolnens fart,
Och bli en lärkas glada like.

Jag skulle till hvart fönster fly,
Att som en eolsharpa spela;
Och i hvar ton, så skär och ny,
Med vingen sorgens hjerta hela.

Och så med vänligt sångar-ljud
Jag skulle hviska i hvart öra:
"Var trogen mot Naturens bud!
Låt Konst ej enkla sinnet störa!"

Men sist, då Nordans drifva kom,
Jag ville se den fjerran glindra;
Och frälst, i Ljusets helgedom
Som Svanen eller Lyran tindra.

HIMMEL och HELVETE.

Matt lyktan sken på grafvens häll,
Bland höstligt kala stammar;
Dödgräfvarn stod i mulen qväll
Och redde hvilans kammar.
Ej något ljus på fästet brann . . .
Till muren kom en Vandringsman:
"Nu, Dödskamrat!" (han sade) —
"Lägg bort din tunga spade!" —

"Min spade jag ej lägger bort,
Sitt kall bör ingen glömma:
En säng jag bäddar innan kort
Att jordens plågor gömma.
Om lifvets dröm dig rör, som förr,
Så lyssna här vid grafvens dörr;
Lär, menskohjertats gåta
Ej tyda — men begråta!

Från sista krigets larm och strid
Kom trött den tappra hären,
Då under vapenhvilans tid
Den sänka fick gevären.
I Prestgåln här, en ung Husar
Blef husets gäst för vintrens dar;

Ty re'n dess hvita fana
Var sänkt på krigets bana.

Vår Pastors dotter, from och skön —
En ros i denna dalen! —
Stod andaktsfull i aftonbön,
En helgonbild i salen,
På knä bredvid sin gamle Far;
Då Krigarn dem sin helsning bar:
Hon såg sig om — hvad strålar
En blixt för känslan målar!

En blick ur blåa ögonpar
Sin motblick snart förtrodde
Den ljufva eld, som ren och klar
I unga hjertan bodde. —
Snart vintrens kulna vind förgår;
För Kärleken ej timman slår:
Är denna sol blott nära,
Kan drifvan rosor bära.

Från jordens barm, kring dal och fält,
De lösta bojor falla;
Då höres krigstrumpeten gällt
Från bergen återskalla.
Re'n näktergaln sin lyra slog,
Naturen prydde sig och log
I lundens späda knoppar,
I daggens silfverdroppar.

Säg, Kärlek, jordens gudaväl!
När kring de två du sväfvar,
När kyssar gjuta själ i själ,
Hvi Emmas hjerta bäfvar? —
Ack, rädd och bleknad poppeln skalf,
Och månan såg, från nattens hvalf,
Så sorgsen genom lunden
Den brudligt sälla stunden!

Men pligten kallar, trumman slår:
"Farväl! — Farväl! — i döden
Du har min tro! Blott Himlen rår
Om lifvets dunkla öden;
Men vill med mig du dela dem,
Vid krigets slut jag hastar hem,
Och Gud, vid altarranden,
Skall helga trohetsbanden." —

Han var försvunnen. — Emmas blick
De strida tårar höljde,
Förgäfves hennes blyga skick
Sin hemlighet fördöljde . . .
Snart Fadren såg den Armas brott;
Men ur hans hjerta harmen blott
Bröt fram på vredgad panna,
Att dottrens skymf förbanna.

Och glömsk utaf Försonarns röst
Vid Magdalenas tårar,

Han stöter barnet från sitt bröst,
Med straffarns ord han sårar:
"Jag lärde dig, att frukta Gud,
I tro och dygd! Nu mot hans bud
Din pligt, din ed är bruten — —
Gå, sorgebarn! förskjuten." —

Dock fåfängt ej till himlens höjd
Hon sträckte sina armar,
Till Den, som städs, vid qval och fröjd,
Mot barnen sig förbarmar:
Församlingen, af kärlek huld,
Betalte Faderns dyra skuld;
Hvart hjerta och hvar hydda
Beslöt att Emma skydda.

Den Gamle aldrig mera såg
Sin dotters grymma smärta;
Ty snart på dödens bädd han låg
Med ångren i sitt hjerta.
Han ville tala: tungans band
Re'n bröts — men ömt, med fadershand,
Han vinkade försoning
Till den förskjutnas boning.

Af fromma grannar hvar och en
I täflan vårdar Emma;
Hon vacklar från sin sjukbädd re'n
Och ber med sorglig stämma:

"Säg, hur min gamle Fader mår?
Jag drömde, att han låg på bår!" —
"Nej! Nej! — han helsa låter,
Att han ditt fel förlåter!"

Men plötsligt grafvens klocka slår
Af timmarna den sista,
Och stumt det svarta tåget går
Förbi med Faderns kista.
En aning skakar hennes bröst . . .
Den manar med förtviflans röst;
Och snart, vid grafvens galler,
Hon utan sansning faller.

Ifrån sin djupa dvala sent
Hon väcks — men djupt förvillad:
Hon död sig tror, med Gud förent,
Och lifvets oro stillad;
Hon i sitt barn en engel ser,
Som oskuldsfullt i himlen ler;
I fridens helgonsalar,
Hon blott med Andar talar.

Lik fågeln, säll på ljusets våg,
Hon lefde i sin villa;
Små englar se'n hon alltid såg,
Som vaggade den lilla.
Nu blott med ljusa andar slägt,
Hon klädde sig i snöhvit drägt,

Ty englafolket hade
Blott sådan skrud — hon sade.

Sent inpå qvällen lampan brann
Hos mången bygdens tärna;
Ty för den hulda Emma spann
Hon englakläder gerna. —
Till byn det krig, som sju år räckt,
Än ingen plundrings fasa sträckt;
För bönens kraft, man trodde,
Från Engeln, som der bodde.

Gud hörde den, och ännu fler,
Ja, väl millioners böner:
Gevär och fanor sänktes ner
Af fosterlandets söner.
De drogo glädtigt, på engång,
Med klingande musik och sång,
I hemmets tjäll att bära
Sin frihet och sin ära.

Från trogne Vilhelm kom ett bref:
"Vid helga altarranden,
Nu segerkrönt" (så Vilhelm skref)
"Jag knyter trohets-banden.
Men är du vid en annan fäst,
Gud! eller redan himlens gäst" — —
"Dig, Arme! (Emma hviskar),
Än himlen ej förfriskar!"

En dag, inom sitt himlaland,
Svept i sin hvita slöja,
Bredvid en bäck med blommig strand
Glad tycktes Emma dröja.
På andra stranden, hög och mild
Stod Vilhelms ädla hjeltebild,
Och blicken tårfull höjde,
Då han sin Emma röjde.

"Fly!" ropte hon, med upphöjd hand —
"Stör ej den sällas himmel!
Långt bortom mig och grafvens rand
Är jordens mörka hvimmel.
Ryck mig ej till dess fordna qval!"
"Bedröflig är din himlasal;
Låt mig mitt barn välsigna,
Se'n — tacka dig, och digna!"

Förgäfves! — Emma flyktad var
Bort med sitt barn på armen.
Nu i sin hydda, alla dar,
Hon stod vid fönsterkarmen,
Och såg på Vilhelm, sorgligt glad,
När utanför han träget bad:
"Låt helig trohets värma
Till englars hem sig närma!"

Men alltid, alltid stängdt förblef
Det himlahem hon drömde:

Han fåfängt talte, gret och skref,
Och ängens blommor tömde.
Väl smyckar hon sitt blonda hår,
Men kallt, med hvarje krans hon får;
Ty skymdt för hennes minne
Är blomstrens andesinne.

Engång, då dit han osedd kom,
Han gömd vid fönstret hörde
En suck ur stugans helgedom,
Som djupt hans hjerta rörde:
"Ack, Vilhelm! vore du blott skild
Från jorden! — Som en engel mild,
Du då din Älskarinna
I himlen skulle finna!"

I qvällens timma för sin brud
Söng lycklig näktergalen;
Då sväfvade, i svepnings-skrud,
En vålnad genom dalen . . .
"Fly, Vilhelm!" — skallar Emmas ljud —
Du gäcka vill din himlabrud,
Du är ej död!" — och sluten
Blef himlen på minuten.

Så hvarje dag, i Vilhelms bröst
Släcks mera hoppets fackla.
Snart, vid förtviflans hemska röst,
Hans sinnen börja vackla.

Med daggeps första morgontår
Han blandar sin, då stum han går
Att söka Emmas möte,
I däldens lugna sköte.

Men då han saknar hennes bild
Vid bäcken der i dalen,
Han djupt i skogen flyktar, vild,
Att nära trånads-qvalen.
När qvällen höjt sitt stjernetält
Kring haf och klippor, lund och fält,
Då först han åter hvilar
Der bäckens bölja ilar.

Sin Emma nu han nalkas ser,
Men blott på andra stranden:
Ty bäcken sig för henne ter
Som gräns af himlalanden.
Så hvarje qväll, se'n dimmans moln
Sänkt perlorna i blomsterskåln,
På hvar sin strand de vandra
Och skåda stumt hvarandra.

Snart mer af tankans milda ljus
Ej Vilhelms själ bevingas.
Hans mörka hår för vindens sus
I vilda lockar slingas:

Blek kinden blef, och stum hans blick;
Och som en fridlös vålnad gick
Han dag från dag på stranden,
Förvist från himlalanden.

När skrämd af Emmas ångestskri
Han aldrig nalkas vågar,
Vildt för hans dystra fantasi
Ett helvete upplågar:
Hans strand är glöd, i luft och våg
Han endast afgrundsflammor såg;
Då blott en flägt sig rörde,
Han mörkrets andar hörde.

Och ödsligt i den tysta dal
Hörs Vilhelms sorgsna stämma:
"Gjut i min själ hvart afgrundsqval,
Men ryck mig ej från Emma!
O låt mig, från mitt helvete,
På andra stranden himlen se,
Der hvarje blomsterstengel
För Emma är en engel!"

I sömnens oro, tungt och kallt
Sig fantasien samlar
Tillhopa mången hemsk gestalt;
Som svart i natten famlar.
För dunkla sinnet, utan sans,
De vexla i en hånfull dans,

Att tankans lagar gäcka
Och ljusets gnista släcka.

Snart sparfven söng på glesnad gren
I kyrkogårdens lindar:
Nu Vilhelm der, kring grafvens sten,
En törnekrona lindar.
Med heta suckar hviskar han:
"Du skall ej såra någon ann
Än mig, o Törnekrona!
Du skall mitt brott försona."

En qväll, då dagens purpurflod
Försvann vid vestra randen,
Vid himlagränsen Emma stod
Och vinkade med handen.
En blixt i själens midnatt brann . . .
De sträckte famnen åt hvarann —
Och ljust blef minnets töcken
I tankans dunkla öcken.

På Vilhelms djupt förtärda kind
En stråles fröjd tycks hvila . . .
Men hastigt båda, likt en vind,
I bäckens böljor ila.
De sönko till hvarandras barm,
Och vågen bar dem, arm i arm,
I slumren, ljuf och stilla,
Från qvalets långa villa.

Jag deras brudsäng bäddat re'n;
O, sofven sött härinne! —
Snart skall en ristad marmorsten
Så tyda deras minne:
På jorden skilda voro de
Af Himmel och af Helvete;
Den förste nu dem gömmer;
Hell Den, som hjertan dömmer!"

HELSNINGEN och ALEN.

Vid bäcken i en vacker dal
Der Vandrarn gerna dröjde,
Sig höjde stolt en åldrig Al;
Och vid dess fot man röjde
En blomsterkrets. Så festligt grann,
Hvar blomma der sig skönast fann,
I böljans sköt;
Dock Rosen bröt
Först tystnaden i runden.

Rosen.

Säg, Lilja! om min drottnings-skrud
Ej Hilmars dyrkan vunnit?
Han ensam kom, då lärkans ljud
Till Österns gudom hunnit;
I trånfull glöd jag honom gaf
En blick — han strax tog hatten af! —
Min ungdomsglans,
Så lika hans,
Fick hans beundrans helsning.

Liljan.

När Dagens drott från fästets höjd
Min silfverkalk bestrålar,

Ser Hilmars blick ej då med fröjd
Den blomsterskrift jag målar?
Min öppna själ, en sanningsbild
I helig drägt, från skuggor skild,
Mitt ögas tår
Han glad förstår:
Min var hans oskulds helsning!

Nattviolen.

Skrämd af er strid ur slumren opp,
Jag blygsamt vågar svara;
Och har om er försoning hopp,
När jag fått mig förklara.
Min vällukt, förd af Zephyrs flägt,
Hann Hilmar, då mig Luna väckt;
På enslig stig
Han log åt mig:
Jag fick hans längtans helsning.

Förgät-mig-ej.

Du klara spegel! ren och skär
Som Ljuset i det Höga,
Var vittne Du, att redligt är
Mitt lil'a blåa öga!
Jag såg just ner emot din famn,
Då Hilmar hviskade mitt namn; —

Du tystnade,
Jag lyssnade:
Min blef hans hjertas helsning.

Då for en susning, sval och skön,
Igenom häck och buskar;
Och vida kappan, dunkelgrön,
Den gamle Alen ruskar —
Så allvarsam han ser sig kring
I dalen, och i blomstrens ring
Han talar då:
"Nu lyssnen, små!
Och hören gamle alen!

Jag lefvat länge, mycket vet
Den Gamle att förklara;
Och äfven hjertats hemlighet
Jag lärde att förvara.
En gång, när jag, för höstens makt,
Min krans till jorden redan lagt,
Då var jag än
För Kärleken
Ett träd ur sjelfva Eden.

Hit kom Aline, som rankan vek,
Till Hilmars sista möte:
Jag såg två turturdufvors smek
Än i mitt glesa sköte.

Vid afskedstimmans bittra qval
Sig röjde hjertats tysta val,
Först tolkadt här —
Och stolt jag bär
Mot skyn förbundets krona!

De hviskade hvarandras namn,
Likt vårens suck i häcken.
Snart ryckta ur hvarandras famn,
På hvar sin strand om bäcken,
Ur blick till blick en stråle bröt
Som än från själ till själ sig göt:
Aline försvann —
Och Hilmar fann
Sin första känsla vaknad.

Se! derför tar han af sin hatt
Hvar gång för mig i dalen;
Och, år från år, än lika gladt
Han helsar gamle Alen,
Sin kärleks gröna minnesvård! —
Små Tärnor! i min blomstergård
Sen blygsamt ner,
Då Hilmar ger
Sin gamle vän en helsning!"

Blommorna.

Välan! kan Hilmar dock försmå
Den krans vi också vira?

Må äfven våra kronor få
Inom hans Eden spira!
Hur ljuft, o Systrar! är vårt mål,
Att vara Kärlekens symbol!
I Diktens spher,
Likt stjernors här
På Sångens bana tindra!

EBBAS ÖNSKAN.

(Tillegnad Kongl. HofSekreteraren Karsten.)

Ack! vore jag en Näktergal,
Med Amors flygt jag skulle ila
I aftonvinden tyst och sval,
Att på ditt öppna fönster hvila.

Der glömde jag, att Mälarn låg
Så nära med sin klara spegel,
Och att på luftens azurvåg
Jag ägde vindens lätta segel.

Jag glömde lundens täcka strand
Och Floras alla blomstersängar,
Blott rädd, att vingen kom i brand
När Orpheus rörde sina strängar.

Jag satt der trogen natt och dag,
Blott att Du alltid ville sjunga;
Och glömde bort, att äfven jag
Då ägde en så klangfull tunga.

Men då du somnade, hvar qväll,
Då skulle jag din stämma härma
I klara ljud, och öm och säll
Min lätta vinge till dig närma;

Och sitta vid din hufvudgärd,
Och tjusas af de ädla dragen,
Der dygden, glad och vördnadsvärd,
Har lånat penseln af behagen.

Jag skulle, som en vestanvind,
Med lätta kyssar dig begjuta,
Och fladdrande omkring din kind
Din anblick fri och ostörd njuta.

Men om, i glada drömmars här,
Jag syntes dig en vacker flicka,
Så fick du inte, kall och tvär,
I sömnen mig på dörren skicka.

Med sångens fina spindelgarn
Min hämd ditt hjerta skulle binda,
Och bjuda alla Floras barn
Att vårens kransar kring dig linda.

MAJ.

Du dröjer i fängelset än, då han nalkas?
Och sluter ditt sinne för Gudomens flägt?
O! ser du ej gossen, som dansar och skalkas
Så vänlig och skön i sin ljusblåa drägt?

Af sippor bekransas hans gullgula lockar;
Mild, oskuldens själ i hans anlete bor;
Och rundt om hans vingar, i glädtiga flockar,
Sig svingar i jubel en sjungande chor.

I Norden, den höga, tänd opp till hans ära
Ett altar i qvällen, på klippornas höjd!
Må flammande eldar till himmelen bära
Vårt urgamla offer, vår nytända fröjd!

De töckniga qvalen med röken må fara,
Bland seglande molnen förglesna och fly;
Och hjertat i klangrika toner förklara
Sin vaknande känsla, så majfrisk och ny!

O, möt honom glad med din sång och din cittra!
Musik är det himmelska språk han förstår:
På fjärden, der vågorna stimmande glittra,
I lunden, sin svarande harpa han slår.

Vid flöjternas ljud, till sitt slott af demanter
Gudinnan i sjögröna slöjan oss ber;
I blåklara snäckan med silfrade kanter,
Hon gungar så lätt, då sin älskling hon ser.

Sitt tempel Diana har öppnat, och kallar
De tappre att pröfva sitt glädtiga mod:
I skogarnas dunkel re'n jagthornet skallar
Och lofvar förfriskning i morgonens flod.

Hvad tusenfaldt echo bland klipporna vaknar,
Som fröjdfullt upprepar dess krigiska sång!
Blott Flora än slumrar; fast Maj henne saknar,
Hon drömmande hvilar i dvalan så lång.

Men gyllene facklan han sänker i dalen:
Då slår hon opp ögat så menlöst, och ser
Sin bild ner i källan; i skuggan af alen
Han kysser Huldinnan, som rodnande ler.

Och tusende stämmor i lunderna fira
De Sällas förening, vid fjärilars dans,
När Kärleken snart och Zephirerna vira
Kring ungdomens tinning sin rosiga krans.

FÅGELBUREN.

Jag öfver torget sorgsen gick
Den glada Maj; men solens blick
Nu fann mig som i buren.
Jag stackars flicka! tänkte jag,
Är stängd från vårens ljufva dag;
Jag ensam fått
En fånges lott,
Långt skild ifrån naturen!

Der stod en man, för vinnings skull;
En liten bur med fåglar full
Han bjöd åt mig för pengar. —
Ja — äfven Er culturen drog
Från klippor, bäckar, äng och skog;
Från vestans flägt,
Från Floras drägt,
Från dalens blomstersängar!

De flaxade i bojans bur,
Så fasligt rädda, stackars djur!
Det skar mig in i själen:
Ack, arma fångar, tänkte jag,
Oss trycker samma ödes lag! —
Jag tog så gladt
Min enda skatt,
Och gaf åt Vinningsträlen.

Nu Maj för ögat ljusnad log,
Och hjertat så förfriskadt slog;
Jag bar min bur i handen.
Det gick så fort till tullen ut,
Der lyste frihetens minut:
Bevingade,
De svingade
Högt opp i blåa landen.

Se'n stod jag qvar en liten stund,
Och såg, hur i en skuggrik lund
De flögo ner i linden:
Hur under skilda toners slag
De firade sin frihetsdag;
Med harmoni,
Med vingen fri,
De svängde om i vinden.

De gungade på grönklädd qvist:
Ett eget språk de hade visst,
En hviskning mellan bladen.
Nu — njut ditt lif, på glädje rik,
I luften, sångens republik!
Och bygg i ro
Ditt lilla bo,
Och kom ej mer till staden.

BLOMSTER-GLASET.

Ett förmaksbord, en sommardag
Bar blommor utaf många slag;
Rikt var bouquetten bruten.
Främst Rosen, skön i ungdomsmod,
Och under hennes vingar stod
Linnea, blyg — och sluten.

Der en Tulpan sig ock befann,
Som Junos Fågel stolt och grann
Och prunkande i drägten;
Hon höjde sig ur blomstrens krets,
Och såg med hvassa bladens spets
Förnämt på syskonslägten.

Hon reste sig på dristig fot,
Och talte, med ett trotsigt hot,
Till skogens blyga tärna:
"Hvad gör Du här, så skygg och stum?
Hvem ser på dig, i dessa rum?
Här är jag ensam stjerna.

Jag växer blott i Konstens land;
Der bröt mig mången Skönhets hand
På trädgårds-promenaden,
Då hon helt sakta, prydd och rak,
Skred fram, ett underverk af smak,
Med sällskap ifrån staden.

Jag snart förnam af deras ord,
Att bland förtjenster på vår jord
Bör min förtjena thronen:
Som de, jag präktig är; se på!
Och mycket mindre stel ändå,
Fast stark i goda tonen.

Du, lilla kräk! ej något lär,
I skogen, der du bofast är
Bland fallna barr och svampar;
Der står du, anspråkslös och rädd,
Och vandrarns fot i mossans bädd
Din lilla hjessa trampar." —

Linnéa endast blygsamt bad:
"Ack, skona mina späda blad;
Jag nog ditt värde känner!
Du fångar, djerf, hvarenda blick
Med glansen af ditt stolta skick;
Men inga sanna vänner.

Du trifs ej fri kring dal och äng;
Blott på en ritad blomstersäng
Är konstens vård dig trogen.
Du på parterren fått din plats;
Men min — är frihetens palats;
Den svala, tysta skogen!

På kala stengeln lyft mot skyn
Den granna, fina purpurhyn,
Som ingen vällukt andas!
Jag lutad står mot Modrens barm;
Men själen, alltid barnsligt varm,
Med himlens vindar blandas.

Jag växer blott i klippans ljung:
Dock såg mig der Naturens kung,
Dess Siare i Norden;
Den tid, då från dess berg han kom,
Och fann, och gaf sin lag derom,
Hvad Flora skänkt åt jorden.

Och mången vän utaf mitt land
Mig söker, genom snår och sand,
Och glad min anblick njuter;
Och mångengång en älskad röst
Mig kallar, och ett själfullt bröst
Mig till sitt hjerta sluter.

Ej minnets namn mitt högmod gör;
Dock säll jag på min klippa dör,
Att jag hans kärlek ägde!
Den blomman aldrig handen bröt,
Den skatt ej jorden inneslöt,
Som kärlek öfvervägde."

JUNGFRUN I DET GRÖNA.

När aftonstrålen faller
På Floras rosenhy,
Kring mina fönstergaller
Jag ser en Fjäril fly.
"Du lilla sammetsblomma!"
Jag hviskar rädd, och lyss;
"Ack! om du ville komma
Med nöjets första kyss!"

Men förr'n den ystra sprätten
Har valt sitt föremål,
Jag blyg vid toiletten
Mig ser i daggens skål:
Hvad löjen kring mig leka,
I spegelns skära glas!
Hvad milda vindar smeka
Min fina blomstergaz!

Se! hvar min brudgum svingar,
Så glänsande och grann;
Ack se! hvad gyllne ringar —
Till vigsel kommer han!
I skygd af gröna lansar
Jag står så skälmsk på lur,

Och tänker: fågeln dansar
Snart i min jungfrubur.

Han nalkas. Hjertat bäfvar . . .
Jag fönstret sluta bör . . .
Men — om jag husrum jäfvar,
Den späda sylfen dör? —
Så, tvekande, jag dröjer,
Tills i min famn han far;
Och kyss på kyss nu röjer
Hvad tacksamhet han har.

En lysmask i det gröna
Re'n bröllopsfacklan tändt,
Och många blommor, sköna,
Till vittnen Flora sändt.
Beställsamt Klockarn springer,
Herr Vestan, liten skalk,
Och till vår högtid ringer
Med blåa klockans kalk.

Prestkragar kring oss vicka
Med sina strukna fräs,
Och för sin ämbetsbricka
De fordra litet fjäs;
Den blyga Nattviolen
Vill vara anonym,
Men strör kring kullerstolen
Den finaste parfym.

En päll så skön man finner
Visst ej i Hindostan,
Som den Naturen spinner
Högt öfver hjessan grann:
Dock kronans myrt begjutes
Med sakta perleregn,
Och Jungfruns lycka slutes
I höga makters hägn.

Tulpanerna så raka,
Brudriddarne, i rad
Stå i gevär och vaka,
Som på en stor-parad;
Narcissen, blek om kinden,
De tappras officer,
Står smal och böjd för vinden
Och nåd af Astrild ber.

Vid aftonrodnans skimmer
Fylls klara nektar-båln:
Man glädjesorl förnimmer
Kring vida bröllopsgåln.
Små systrarna, de nicka
Med vänlig bifallsmin;
Och Flora sjelf ses dricka
Min skål af daggens vin.

Ett prydligt brudtal håller
En trast i närmsta al;

Af tusen rösters joller
Genljuder lundens sal.
Rågskäran på sin giga
Der knarrar i en vik;
Der syrsan, liten piga,
Hörs drilla sin musik.

Och dansande nu surrar
En myggsvärm, yr och glad,
Och ner i gräset hurrar
En humla kring hvart blad.
Ack, hvad mitt hjerta spritter
Vid Glädjens symfoni!
Allt hvimlar som ett glitter,
Allt hviskar: "lycklig bli!"

Men dunkla slöjan höljer
Nu skog och haf och strand;
Då jag min brudgum följer
Till Amors gömda land.
Hvad sälla drömmars skara!
Hur ljuf min framtid ler!
Dock — ho kan väl förklara,
Hvad endast Natten ser? —

Snart syns Aurora gänta
På österns gyllne port,
Och Phoebi fålar vänta
Att föra Guden fort;

En flägt då, flydd ur fållen
Af purpurmanteln, rör
Vid Kavaljers-parolen
Och den i luften strör.

Knapt ser min Älskling detta,
Förr'n otacksam han flyr
På blomstervingen lätta,
Till nya äfventyr.
Den glömda bruden gråter
I lilla hufvan än,
Och suckar: "aldrig åter
Fås denna natt igen!"

SKATTGRÅFVARN och BRUDSMYCKET*).

"Skall, evigt höljdt af glömskans natt,
Hvart minne dö i Norden?
Djerfs ingen söka upp en skatt
I denna kämpejorden?
Är lifvet blott den usla lott,
Som vi till arf af fädren fått?
Skall Sagan fåfängt lära
Oss deras bragders ära?"

Så klagande, en yngling gick
Bland skogens dystra stammar;

*) Anledningen till denna Romans är tagen af en i Vestmanland, på Berga gårds ägor i Skultuna socken, år 1816 upptäckt Runsten, hvars inskrift utvisar, att den blifvit ristad till minne öfver en kämpe vid namn Kirfast, som gjort en resa till Österlanden. Nära vid det ställe, der stenen hittades, träffade man under gräfningen i en backe, på hvilken den förmodligen varit upprest, följande ålderdoms-lemningar: Urnor af jern och lera; betsel, pilar, spjut; ett svärd, som tycks hafva varit af damasceradt arbete; sirater af ett slags brons; ändtligen en liten oval låda, af brons i genombrutet arbete, med inneliggande fyra små och tvenne något större perlor, sannolikt af kristall, väl spheriskt slipade.

En ätlehög han skåda fick,
Hvars spets i låga flammar.
Hans hjerta ej af fruktan skalf,
Han nalkades till kullens hvalf,
Och sökte der, i natten,
Den djupt fördolda skatten.

Kring kullen strödd var daggens gråt,
Klart nattens facklor blänkte.
Stum fortfor Gräfvarn på sin stråt,
Då se! hans blick sig sänkte
Uppå en dunkel runehäll,
Som höljde Kirfasts trånga tjäll;
I månans bleka strålar
Sig runans trolldom målar.

När tolf i kyrkotornet klang,
Ej spaden längre hinner.
Hvad Glömskan i sitt sköte tvang
Nu skattegräfvarn finner.
Han gladt förmärker, att han re'n
Mött Hjeltens urna, brända ben,
Svärd, betsel, spjut och pilar;
Allt bredvid ägarn hvilar.

Ej utan bäfvan öppnas kan
Den mörka grafvens rike;
Men djerf, han snart i askan fann
Ett smycke utan like.

Af perlor är den skatt han ser,
Så klara, som den tår han ger, —
Ty Trohet, här i Norden,
Är alltid älskad vorden!

Hans aning honom ej bedrog.
En sakta suck han kände
På kinden. Högt hans hjerta slog,
Då han sig dristigt vände:
Han såg en Tärna, hjelteskön;
Och suckande, liksom till bön,
Hon fattade hans spade
Och så med allvar sade:

"Hvi skall du tusenårig ro
För stundens vinning störa?
Men — du haft känsla för min tro,
Du skall min saga höra.
I Odins lund, vid trastens ljud
Och hvita liljors altarskrud,
Förr huldrikt Freya blänkte;
Hon mig åt Kirfast skänkte.

Men böljan söng, med väldig klang,
Om glada vikingsfärden:
Min kämpe på sin snäcka sprang,
Att se den södra verlden.
Förgäfves utåt hafvets våg
Mitt längtansfulla öga såg:

Mot klippan tredje gången
Söng böljan svanesången.

När solen badade sitt guld
I hafvets blanka spegel,
Och aftonrodnan myste huld
Mot mången Vikings segel;
Jag sorgsen satt å klippig strand,
Med hjessan lutad emot hand,
Och önskade, att följa
Hvar våg på hafvets bölja.

Då kom med lockigt silfverhår
Den väna Sångar-Guden,
Han smålog åt min stumma tår
Och gaf en tolk åt bruden;
Mig Brage lärde harpan slå!
Då såg jag ljusets alfer små
I ringar kring mig dansa
Och hvarje brant bekransa.

När Moder min, af strängalek
Och sång, min längtan sporde,
Hon sade: "Ej så sinnesvek
En Sköldmö vara borde.
Tag dig ett svärd; att fly din sorg,
Drag ut från dina fäders borg!
Hvart hafvets böljor vagga,
Låt segrens vimplar flagga!"

Med Fader min, jag fjerran hann
På långa vikingstågen.
I stilla vind, på snäckan grann;
Jag sång vid harpobågen.
Snart strängen klingade med lust
Fornyrdalag *) på Greklands kust;
Mång christen lyssna' gerna
Till Odins hjeltetärna.

Då Thyras namn till Kejsarn kom
På ryktets vingar lätta,
Snart i palatsets helgedom
Man Sångmön bad berätta.
Kring thronens österländska prakt,
Jag såg en jernblank Kämpevakt
I Nordens pansarskrudar,
Och skön — liksom dess Gudar!

Jag sång om Hjeltars tidsfördrif
I Valhalls höga salar,
Om Baldurs flydda gudalif,
Så kort för jordens dalar;
Om Nannas kärlek, Nannas död! —
Då brann en Värings blick i glöd;
För mig ett knä han böjde
Och fagra stämman höjde:

*) Gammalt skaldeslag på vår halfö och Island.

"Jag ägde blott ett skepp, ett svärd
På hafvets väg, den vida;
Nu Drott jag är, i striden värd
Att stå vid Kejsarns sida.
Dig, Thyra, tillhör segrens lön,
Om blidt du svarar Kirfasts bön,
Att hem, på hafvets bölja,
Trolofvad brud få följa!"

Jag log — och Kyrialax *) med fröjd
Såg paret ifrån Norden;
Han sade då, från thronens höjd,
De milda Kejsar-orden:
"Drag hem till ättefädrens tjäll!
Engång på edra vilda fjäll
Skall äfven Korset höjas
Och Nådens flamma röjas.

För Nordens vemodsfulla sång,
Tag dessa perlor klara;
Låt dem på trofast barm engång
Ditt bröllops-smycke vara:
De återspegle i din själ
Din kejserliga Väns farväl,
När under kalla polen
Du minns den södra solen!"

*) Herr Alexius: Kejsarnamn i Väring-språket.

Och hem med skatter utan tal
Oss lätta segel buro.
I Vestanskog, en Disar-sal
Såg eden, som vi svuro.
Högt steg då offerlågans brand,
Så skär, som våra hjertans band.
Se'n krönte sälla stunder
Vårt bo i Berga lunder.

Men lyckans dröm så flyktig är!
Snart Nornan, vred, mig väckte:
Valkyrian förde här mot här,
Och Kirfasts ëga släckte.
Med sina vapen, pansarklädd,
Han lades på sin ättebädd.
Min bön till Odin sändes,
Och bålets flamma tändes.

Då sönk jag till min älsklings barm;
Het var, men kort min plåga.
Mig grep hans Andes starka arm
Ur skyhög flammas låga.
Vi nådde så till Ljusets thron! —
I Norden dog min harpas ton:
Men sången än, på vingar
Till Freya der sig svingar.

Tag dessa perlor af min hand,
Brudsmyckets hulda minne!

Sök lyckan ej kring haf och land,
Blott i ditt eget sinne.
Och skatta högst på jorden se'n
Ett strängaspel, en fulltro vän!
Sång, Kärlek, i förening,
Är lifvets andemening." —

Hon slöt. Vid hanens rop försvann
Dess luftgestalt i vinden.
En minnestår, så lycklig, rann
Skattgräfvaren på kinden.
Hvar gång han perlesmycket såg,
Han Thyras lära kom ihåg:
"Sång, Kärlek, i förening,
Är lifvets andemening!"

ROMFARS KÅLLA.

Legend.

I fordomtid, kring land och haf,
En Pilgrim drog från Norden;
Ett crucifix, en vandringsstaf
Hans rikdom var på jorden.
Han bad med tro, med ödmjuk dygd
Om guld, båd' när och fjerran:
En Kyrka, i sin fosterbygd,
Han helga vill åt Herran.

Visst aldrig han i hyddan skalf
Af fruktan eller ånger;
Men — högre var dock templets hvalf
För Bönens fromma sånger.
Den rena viljan, hvar han kom,
Blef hörd af christna bröder;
Och snart i Konstens land, i Rom
Hans själ af andakt glöder.

Sanct Petri väldiga coupol
Sig för hans öga höjer,
Der Söderns fulla morgonsol
På seklers ära dröjer.

Liksom de klara stjernors här
Guds rika tanka målar,
Så skimra Konstens bilder der
I minnets brutna strålar.

En Kalk han fick af Påfvens hand,
Att hjertats törst hugsvala;
Så gick han hem till fädrens land,
Att det sin gärd betala.
Hvar ädel kraft, af mödans tvång
Förhöjs till segerstyrka:
Snart trofast bön och helig sång
Blef hörd i Romfars kyrka. *)

På trons och hoppets altar der
Den gyllne kalken blänker:
Så mången själ, med fromt begär,
I Nådens flod sig sänker.
Men plötsligt kalken derifrån
Sågs genom rån försvunnen;
Och blef — så ville Svekets hån! —
I Romfars rensel funnen.

Ej gäller ärans vittnesbörd,
Ej mödans vandringsöden! —
Som trons martyr blir Romfar förd
Till afrättsplats och döden.

*) Romfartuna, i Vestmanland.

Hans rena själ vid Korset fast
Såg segrens krona virad,
Och hjessan föll, i blodig hast,
Med silfverlockar sirad.

Hvar fågel söng, vid svärdets klang,
En morgonpsalm i dalen;
En källa der ur djupet sprang,
Så klar som stjernesalen.
Hon hviskar än, båd' dag och natt,
I jemn och stilla susning:
"Så slog hans hjerta, lugnt och glatt,
Mot evighetens ljusning."

Der Romfar himlens englar såg
I dödens stund förtroligt,
Nu leker källans blåa våg
Med blomstren små, så roligt.
Från polen åter solen far
I bleka vinterstrålar:
Men Romfars källa, alltid klar,
Ett Helgons oskuld målar.

SANCT RAGNHILD.

Legend.

Till Nunnorna i höga klostersalen
Så vänligt ljuder Abbedissans bud:
"Gån, Systrar! nedom kullen der, i dalen,
Och bryten blommor till en festlig skrud.
Marias högtid skall i morgon firas,
Dess bild och altare med kransar siras,
Vid helig bön och fromma sångers ljud!"

Den unga Ragnhild, menlös som naturen,
Med lätta steg ur trånga cellen går.
Glad, att i fjerran lemna klostermuren,
Der solen galler blott och reglar når,
Hon öppnar hjertat, lik en ros i lunden
Af ljusets stråle helsad morgonstunden,
När vestan kysser bort dess längtans tår.

Med korgen i sin liljehand, hon söker
De skönsta blommor, hvilka dalen bar;
Men snart hon lockas af en stig, som kröker
Upp till en bergshöjd, der hon aldrig var.
En yppig rosengård hon skådar — "Blänkte
Väl Nordens blomster nånsin så?" — hon tänkte:
"Guds Moder! snart din krans jag färdig har."

Men häpen Ragnhild vid sin sida röjde
En väpnad Kämpe, bäst hon gladt såg opp.
På fasta skullran purpurmanteln dröjde,
Lik dagens rosenskrud kring fjällets topp;
En gyllne hjelm hans ljusa lockar höljde;
Och blixt på blixt ur ögats azur följde,
Dock mildt de tolkade ett vaknadt hopp.

Ej utan bäfvan, men en ljuf, hon hörde
Hvad tjust han yttrade vid Nunnans blick;
Och villigt re'n hon drogs, dit Ramund förde
Sitt rof från lund till lund, med riddar-skick.
Hon klostret i naturens tempel glömde;
Ej visste hjertat än, hvarom det drömde —
Dock re'n förtroligt vid hans arm hon gick.

Med vingar tyckte Ragnhild nu sig dansa
Från häck till häck, lik sommarfågeln glad:
Hon tusen blommors färgprakt såg bekransa
Hvar jemnad klippvägg, och på hvarje blad
Den skönsta fjäril fladdra; ljumma vågor
Göt balsamvinden öfver kindens lågor;
Från klippan sprang en brusande cascad.

På spetsen der, fick Nunnans öga följa
En synvidd, ej af trånga gränsor stängd:
Förent med himlen tycktes hafvets bölja
Och bergens kedja, i omätlig längd.

I fjerran, på den blanka, glatta spegel,
Likt svanor hvimlade de hvita segel,
Att lifva taflan af den vida ängd.

Ett dukadt bord vid rosenhäcken kallar,
Med frukter, hämtade från fjerran kust;
Till gyllne randen bräddadt, hornet svallar
Af mjödets perlor och af drufvans must.
Bland löfven, brutna darra solens strålar
På silfverkärlen; mildrad så, hon målar
Hvar ungdomsbild i återspeglad lust.

Och Nordens sommarqväll, den ljusa, milda,
Knapt märkbar skymning öfver höjden göt;
Ty Natt och Dag, så fjerran annars skilda,
Här smögo vänligt i hvarannans sköt:
Och drömmande stod hela blomsterflocken,
Med perlor glindrande på ögonlocken;
Blott fåglars flöjtljud helga tystnan bröt.

Hvad under, att en namnlös trängtan bäfvar,
Af sälla qval, i Ragnhilds fantasi?
På jorden paradiset är! Det sväfvar
I lundens prakt och sångens melodi.
Och dagens stunder, förr så afmätt kända,
Nu kunde fly, nu kunde återvända,
Likt glada drömmar, gycklande förbi.

"Säg mig" — sad' Ragnhild — "hvi så himmelskt blommar
Här allt, så doftande i glädjens färg?"
"Jo," — Ramund svarar — "jag från Söderns sommar
Har flyttat dessa plantor på mitt berg.
I Valland såg jag fordom drufvan glöda,
Mång Kämpe för min båges pilar blöda
Och för mitt hedna svärd mång christen dvärg.

Du äfven, skönsta Ros, ej mer må skilja
Din mogna knopp från Ramunds hjeltebarm!
Allt måste vika för en Kämpes vilja,
Och allt begränsas af hans fasta arm.
Dock mild är Styrkan, näns ej att befalla . . .
Väl hyllas Dagens Gud af blomstren alla,
Men derför blott, att han är blid och varm."

Ur blick till blick besvarad kärlek flyger,
Från själ till själ han eldbevingad når;
I Ragnhilds bröst en okänd vällust smyger,
Som medvetslös sig sjelf ej rätt förstår:
I qväfda suckar hjertat tjusning andas,
På kinden fruktans färg med glädjens blandas,
I blyga ögat darrar — nöjets tår.

Då, hastigt, mötte Ragnhilds sänkta blickar
Korsliljan på sin stengel — Korsets bild!

"Du varnar mig!" — hon bröt den — "Himlen skickar
Dig till min räddning . . . Gud! O, var mig mild!"
Mot Ramund, korsande, hon blomman höjde;
Med vaknad sans, förtrollningen hon röjde,
Och ljus blef känslan, från sin yra skild.

Trons helga Under! — Se, vid klippan bunden
Stod Ramund, lik en bildstod! — Från hans famn,
Med liljan väpnad flydde Ragnhild lunden,
Och nämnde, bedjande, Försonarns namn —
Från bergets krökta irrgång strax hon finner
En banad stig — och hastande hon hinner
Snart åter klostrets lugna, tysta hamn.

I helig andakt stum, vid portens galler
Står Ragnhild: re'n med dån det öppnadt är;
Men ingen högtidsglans i ögat faller,
Af djupa suckar blott hon mötes der.
"Här, Systrar! till Marie-festens ära
Ett vördnadsoffer äfven jag vill bära!
En korg med sköna blommor jag förär." —

Då hörs den stränga Abbedissan svara:
"Kom, Synderska! att straffas för ditt brott!
Sex veckor kunde du hos Ramund vara!" —
"Sex veckor? Nej!" sad' Ragnhild — "timmar blott.

Jag gick från klostret denna morgonstunden,
Jag vilseförde till den fagra lunden:
Men blommor der jag till vår högtid fått." —

"Marias fest är längese'n förliden,
Och äfven snart din dag! Till evigt väl
Blott få sekunder än oss skänker tiden,
Att bedja troget för din arma själ.
Gå! förrän sista stunden dig förkunnas;
Än ångrens tårars svalka dig förunnas . . .
Snart bålet resas skall, på mitt befäl!"

På fältet redan, ack! det tänds, och lågar —
Vid fromma Systrars bön och orgors ljud
Till döden ohörd späda offret tågar;
Ty oskuld gäller ofta — blott för Gud.
Från klosterkyrkan ljödo dödens psalmer . . .
Men Ragnhilds själ såg englar små med palmer
Från bålet vinka sig, i liljeskrud.

Der Ragnhild brändes, nu en helig källa
Ur jordens dolda ådror vällde opp.
När Ramund såg dess klara vågor qvälla,
En flod han blef, och högt från bergets topp
Han störtade i dalens djup, att blanda
Med källan få sin gråt. Ännu hans anda
Der brusar fram igenom seklers lopp.

KAMPEBERGET.

På klippornas hall,
Vid hundarnas skall,
Den glädtige Jägaren ilar;
Och först i skymningens dimmiga flor
På Kampeberget han hvilar.
Det höjer sig opp
Öfver skogens topp,
Ett minne från forntida fejden;
Och ser, som en Jätte, kring nejden.

Från ringmurens häll
Den höstliga qväll
Ej syns någon tindrande stjerna.
Men snart vid stockeldens fladdrande sken
Ser Jägarn en glänsande Tärna.
Med klädnaden grön
Af sammet, så skön,
Beströdd utaf klara demanter,
Hon vandrar på klippornas branter.

Snart Jägarns gevär
Till lågan hon bär,
Så noga det Bergfrun betraktar.
Då hörs hennes röst i den nattliga vind:
"En skatt, mera herrlig, jag vaktar.

Här sten-kumlets graf
Förvarar en glaf,
Ja många, från Kämparnes dagar;
Jag dig till det bytet ledsagar." —

Då skallar en lur
På Kampebergs mur,
Och furornas stammar sig höja:
I grånad rustning, med pansar och sköld,
En Kämpe hvart träd synes röja;
Från silfrade hår
Ett hjelmgaller når
Högt opp i den stjerniga runden,
Fast roten vid klippan är bunden.

Sin grönskande krans,
Vid stockeldens glans
De skaka i vinden, så herrligt!
Hvart Jägaren ser, står en vålnad så hög,
Och sträcker åt honom, begärligt,
Sin stålklädda barm,
Sin väldiga arm!
Men fröjdligt hans hjerta omfamnar
Den älskade forntidens hamnar.

På muren omkring,
I glänsande ring
Tvceäggade svärd-kretsen vinkar;

Och hastigt han ilar mot klippväggen opp
Och griper, då morgonen blinkar,
Ett svärd i sin hand! —
För sitt fosterland
Nu längtar han våga och strida,
Med Kämparnes glaf vid sin sida.

På Kampebergs häll
Ses svärden, hvar qväll,
Då fullmånans blodfackla skiner:
Och den, som har mod i sin manliga barm,
Han går, om ock storm-molnet hviner,
Att hämta sin skatt
I vålnaders natt, —
Att viga åt striden sin bana,
Då krigsljuden skallande mana.

Men den, som förskräcks,
Då famn honom räcks
Från forntida Kämparnes skara,
Ej nånsin han stige på Kampebergs mur!
Ty Bergfrun vill skatten blott spara
Åt den, som är värd
Att bära ett svärd,
Att strida för frihet i Norden:
Den skönaste arfslott på jorden.

EN BLICK GER FRIDENS HELSNING.

I hyddans famn, med tysta qval förtrogen,
Jag böd min Sångmö in i aftonstunden,
Att lifva opp min själ med strängaspel;
Men sorgsen äfven, hon med stilla vemod
På lutan slog ett svagt adagio blott.

Re'n syntes böljans himmelsblåa spegel
I aftonrodnans purpur smycka sig,
Och skogens toppar bugade sig stilla
För Hvilans majestät. Jag såg då ut
Igenom fönstret, med en halfqväfd fråga:
Om ingen engel sönk på qvällens svalka
Till sorgens hem med fridens helsning ner?

Då se! hvem sväfvade förbi, så herrlig,
I maktens glans af hvita spannet förd?
Det Nordens Ande var. Sänk ner, O Svea!
Din fjällthrons purpursky kring hjeltens vagn!

Och du, o Kärlek! folkets helga Kärlek!
Knyt ifrån bröst till bröst en eklöfskrans
Och vira kring hans mörka lockars prakt!
Hur skön han var, då höga hjeltepannan
Sin himmel sänkte i mitt låga tjäll,

Då fridens helsning från CARL JOHANS öga
Gaf Nordens tärna sångens ljufva lön!

Naturen log så sällt i aftonskimret,
Och delade mitt hjertas tysta bön.
Jag slog min luta — och med vaknad fröjd
Hvar sträng i aftonvinden hördes tona,
När stjernorna, på fjällets blåa höjd,
Sig bildade i glans till Hjeltens krona.

JUL-LJUSEN.

I torpstugans sky ning satt Nöden så blek
Och skrämde små barnen i Julqvällens lek.
De klagade: "Moder! ack, glimmande ljus
Ju re'n blifvit tända i Rikemans hus?

Hos oss endast hvirflande drifvorna slå
Mot fönstret, och snölakan hänga derpå.
Så klädde du hyddan, när Far stod på bår,
Och fällde, som nu, ock mång sorgelig tår.

Ej mera han kommer med bränsle om qvälln,
Att sprakande Jul-brasan tända på hälln;
I snötäckta grafven han sofver allen.
För Rikemans barn dukas Julbordet re'n . . . .

Hvart skola vi gå? Ifrån grinden, som förr,
Ej Far banar gångstigen fram till vår dörr;
Och himlen är mulen, han ser ej vår nöd.
O moder, o moder, gif småbarnen bröd!"

Så klagade barnen, tills midnatten klar
Sitt stjernljus till ensliga backstugan bar.
Då sönko de ner i den mörkaste vrå
Och qvidde, så ömkligt, på bädden af strå.

På sjuksängen sakta med klagande ljud
Bad modren en bön till de menlösas Gud:
"O, Jesus! förglöm intet barnen de små,
När åter din födelsetimma skall slå.

Dig bådade stjernan på glänsande stig,
Och Konungar kommo, att tillbedja dig;
De buro dig myrrham och rökelsedoft,
Och englarna sångo i himmelens loft." —

Så slöt hon. Och hastigt i armodets hus
Stod himmelska Barnet, i herrlighets ljus —
Två strålande liljor han räckte de små,
Dem smekte på kinden, och talade så:

"Jag bjuder er opp till den stjerniga höjd,
Att dela den frälsade oskuldens fröjd.
Kom följen, J späde! mig hem till min Far;
Ett rike så herrligt för eder han har.

Der leker kring Herrån nu englarnas tropp,
Och tänder opp Jul-ljus i palmernas topp."
Då räckte små barnen åt Jesus sin hand:
Han bar dem i blinken till Kärlekens land.

"Hvad Herren mig gifvit, han tagit igen!"
Sad' Modren till Jesus, de menlösas vän:
Och ödmjuk i hjertat och fast i sin tro,
Snart fick hon ock dela de älskades ro.

NYÅRS-NATTEN.

Åter i tidernas brusande haf
Sista sekunden af året har skridit.
Fader! så flydde de stunder jag lidit,
Den fröjd Du gaf.

Herre! åt Dig öfverlåter jag mig,
Önskningens hopp, hvarje tanka och vilja.
Blifve mitt hjerta likt vårdagens lilja,
Öppet för Dig!

Syskon och vänner, o Fader! för dem
Höjs detta tårfulla bedjande öga.
Skyddande Fader! O, se från det Höga
Mitt barndomshem!

Heliga skatter det bär i sin vård;
Fjerran från dem vike sorgen och smärtan!
Blifve dess hydda, för trofasta hjertan,
En tempelgård!

Stöd den som vacklar, förbarmande Gud!
Lifvet mig fattar, så mörkt liksom griften.
Gif mig till tröst, under vexlande skiften,
Min lyras ljud!

Tag den ej åter! hon är ju en skatt
Ófrig ännu på min törniga bana.
Himmelens gryning hon lärde mig ana
I jordens natt.

Verldar Du hvälfver -- dock alltid Du såg
Sparfven, som söng i den frostiga linden.
Skydda ett blad i den brusande vinden
På tidens våg!

Okändt är målet på sorgernas stig,
Okänd är vägen från lifvet till döden;
Fader! som leder de dödligas öden,
Förbarma Dig!

MARIA ELEONORA.

På tornets höga spira,
På korsets fridsbaner,
I ljusa stjerneqvällen
Den fromma skalden ser.
Snart darrar öfver kinden
En helig minnestår,
Af sångens anda fattad
Sin luta så han slår:

"För Herrans helga lära,
För jordens dyra frid,
På Tysklands vida slätter
Drog Hjelten ut i strid.
I borgen bad Maria
Vid himla-harpors ljud,
Och slöt i trofast sinne
Sin Konung och sin Gud.

Sin lott, i glans och oskuld,
Så Drottnings-liljan bar,
Och Gustaf Adolphs hjerta
Dess enda rike var.
Der sökte sig Maria
Den myrtenkrona blott,

Som lika herrlig lyser
I hydda och i slott.

Förtärd af trogen längtan
I tjusfull ungdomsbarm,
Hur fann hon kungaborgen
På glädjeblommor arm!
Hon hastar öfver hafvet
Till ärans kämpefält,
Der döden, eldbevingad,
Framsusade så gällt.

Der möttes Tapperheten,
Och Troheten så mild:
Ack, när de båda famnas,
Hur skön är Sveas bild!
I Gustaf Adolphs armar
Maria, ljuf och öm,
Ån njöt i salig tjusning
Sin kärleks första dröm.

På Lützens hedar skalla
Kanonens vilda ljud;
Hvar knall, hvart rop ett afsked
Ifrån en älskad brud.
En kulen aning breddes
För Gustaf Adolphs själ,
Då han (för sista gången!)
Maria böd farväl.

I Weissenfels hon dröjde,
I enslig saknads håg;
Och bidade med andakt
Sin Hjeltes segertåg.
Snart kom han ock från striden,
I blodig purpur klädd;
Än frisk var hjessans lager,
Men båren var hans bädd.

Marias hjerta ägde
På jorden dock en tröst,
Att än med tårar värma
Sin Ålsklings kalla bröst.
Och hem, den långa färden,
Hon följde kistan åt,
Till Riddarholmens grafvar
I dyster kungaståt.

Sin store Konungs hjerta,
Som förr så mäktigt slog,
Af minnets balsam räddadt
Ur griftens hvalf hon tog.
Inom en gyllne dosa
Sitt Allt hon gömde då,
Och kärleken, i tårar,
Skref tänkespråk derpå.

Och stängd för dagens strålar
I svartklädd Drottnings-sal,

Så närde städs Maria
Ett ljuft och heligt qval.
I bönen säll hon kysste
Sin smärtas altar-skatt,
Då bleka stjernor logo
I Nordens vinternatt.

Så hvilar sorgens dufva,
Se'n åskan tystnat har,
Vid pelarns sista spillra,
Som förr ett tempel bar.
Förgäfves ler Naturen,
Se'n vilda stormen bröt
Det kärleksblida nästet,
Der hon sin himmel njöt.

När lifvets kärna saknas,
Hvad båtar väl dess skal?
En själ, som blott kan älska, —
Hvi smädar man dess qval?
Begabbad blef Maria
Med högvist klanders hån,
Tills grafven fick tillbaka
Det dyra Hjertats lån.

Ån var af hopp ett skimmer
Hos trogna makan väckt:
En minnestelning växte
Af Wasas ädla slägt. —

Ack! äfven Dottren rycktes
Ur Modrens armar snart,
Och spände lefnadsvingen
Till snillets ljungelds-fart.

Den lysande Christina
En tacklös blomma var
Inom det enkla Eden,
Som Modershjertat bar.
Väl glänste blommans krona
Af alla färgor grann;
Men aldrig känslans flamma
Till hennes hjertblad hann.

En praktfull, drifven planta,
Hon kyldes vid vår pol;
Och sökte snart, i Södern,
En mera herrlig sol.
I bittra afskedsstunden,
Vid tårens heta svall
På bleka moderskinden,
Stod Dottren — stolt och kall!

Ej nöjd med, att förakta
Sin svenska ätte-thron,
Nu fann hon ock för torftig
Sin Faders religion:
Hon öfvergaf den lära
Som kostat Gustafs blod,

Som fästat helgonkronan
Uppå hans ärestod!

Då fick Marias hjerta
Sitt sista djupa sår.
Snart tempelklockan kallar
Och fridens timma slår:
Den döende Maria,
Skild från hvart jordiskt band,
Gick, att i himlen finna
Sin kärleks fosterland.

I skumma kungaborgen,
Vid dystra facklors prakt,
Kring trogna Hjeltebruden
Guds englar höllo vakt.
De flägtade med palmer
Kring hennes hvilas ro;
Och Wasa-grafven talar
Om hennes lif och tro.

WILHELMS HARPOSLAG.

Wilhelm dansade i syskonringen
Nära stranden af Östersjö;
Aftonflägten sänkte lena vingen
Öfver sippornas blomstersnö.
Daggens perla log
På hvarje blommas kind,
Näktergalen slog
Sin drill i högan lind,
Elfvor lekte på tufvans bädd,
Och böljan var med himlens liljor klädd.

Lifvets engel än i barndomsdrömmen
Vänligt smekte hans lugna själ:
Hastigt hördes, klingande från strömmen,
Sakta ljud af ett strängaspel.
Necke-lille satt
På sina gröna blad,
Nickade så gladt
I vassen, der han qvad:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Liten Wilhelm ilade till stranden:
"Vill du lära mig harpan slå?" —

"Kom, du Hulde! räck mig hjertligt handen;
Sångens vänner ej ondt förmå.
Necke-lille vet
Blott klangens fröjd och qval,
Och dess hemlighet
Han lärt i böljans sal:
Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!

Fattar dig en ljuf, omätlig längtan,
Lifvets vemod i Nordens bröst,
Fly till sången; i dess milda trängtan
Talar aningens dolda röst.
När på himlens fält
De blyga stjernor gå,
Ljuder harpan gällt
Och genljud svarar då:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!" —

Wilhelm rörde harpans gyllne strängar,
Och en flägt, lik en stråle, for
Darrande kring nejdens blomstersängar,
Öfver böljornas skymningsflor.
Mången sommarqväll
Vid harpans väna klang,
Se'n på grönan häll
Med Necke-lill' han sang:

"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Hoppets ljus på blanka harpobågen
Freyas öga i natten göt,
Brages ande öfver dunkla vågen
Som en sörjande svana flöt.
Djupt i Wilhelms själ
Som Nordens längtan bar,
Lekte ve och väl
Vid harpans andesvar:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Snart blef Wilhelm ryckt från fadersborgen,
Necke-lille ej hördes mer;
Men då hjertat klagar tyst i sorgen,
Barndomsengeln i drömmen ler;
Hviskar än så glad
Vid strängaspel och sång;
"Minns, hur Necken qvad
Vid Östersjö engång —
Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

I hans hydda leka nu så roligt
Glada barn, liksom Elfvor små;
Hvarje strängspel, med hans själ förtroligt,
För de späda han höres slå.

Sångens hulda Gud
Derinne tyckes bo,
Sjunger dessa ljud
I helig barndomstro:
Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!

JESUS och JACOB som BARN.

Legend.

När Jesus var barn, till sin Moder han bad:
"Gif lof, att jag plockar mig liljor och blad
Med Jacob min broder, i lunden!" —
När löftet var gifvet, de skyndade fort
Så glada och sälla, ur Nazareths port,
Som fågeln i gryende stunden.

Hvar vindflägt i vårsolens doftande land
Sig framsmög att kyssa den Eviges hand;
Hvart strå ner på marken sig böjde.
På skiftande kullen, vid cedrarnas sus,
För himmelska barnet små tindrande ljus
Ur blommornas kalkar sig höjde.

Med fröjdefull tunga den vingade tropp
Uppstämde i palmerna, topp ifrån topp,
Ett genljud från englarnas rike;
De söngo en andelig visa, så skön,
Om kärlekens krona, om sorgernas lön
Se'n Gud blef en menniskas like.

Och Jacob mot jorden sig böjde, så glad,
Att bryta en ros med de fagraste blad:

En orm, som i gräset sig gömde,
Vid handen, den späda, då hängde sig fast;
Och slingrad i vågor kring armen, med hast
Sitt gift i dess ådror han tömde.

När maktlös den Älskade dignade ned,
Bröt Jesus en lilja och hastigt dermed
Den hväsande ormen berörde:
"Drag giftet tillbaks ur det menlösa blod!" —
Naturen i hyllning hans stämma förstod,
Hvart djur i sitt inre den hörde.

Strax giftet ur handen den svekfulle sög:
Det renade blodet i ådrorna smög
Sig åter i lekande vågor;
När Jacob med leende ögon igen
Såg opp på sin Frände, sin himmelska vän,
Då brann det af kärlekens lågor.

Han sprang i sin Frälsares öppnade famn:
De blandade tårar, de blandade namn,
De kysste hvarannan, så sälla!
Och åter till heliga Modren med fröjd
De kommo, när solen från glimmande höjd
Gick hem till all varelses källa.

EN BÖNSUCK.

Kärlek! Tro! i hjertat blifven,
Likt en helig englavakt!
För det Goda endast, lifven
Tankans ljus och känslans makt!
Lär mig själens gåfva se,
Och dess lof åt Gifvarn ge!

Gud! hur underbart du förde
Mig från sorgens töckenstig;
Dolda röster hjertat hörde,
Som från branten ledde mig.
Lär mig, att förädla här
Hvarje skatt, som anden bär!

Om en ovän hjertat sårar,
Om det krossas af en vän,
Genom ögats klara tårar
Lär mig känna Dig igen;
I det ord, som tröst mig ger!
I det ljus, som mot mig ler!

JAG BLIR HOS DIG. *)

Sköna Italia!
Herrlig du strålar,
Lik en Madonna
Af Raphaels hand;
Kransad af myrten
Och lager, du målar
Konsternas trollgård
För längtningens brand.

Jag blir hos Dig! Men om en tanka smyger
Med molnen bort åt Söderns minnesverld,
Håll vingen qvar! se, lärkan glad ju flyger
Vid Makans vink från skön, men enslig färd.

Skönhetens gloria
Heligt förklarar
Äfven i Norden
Hvad lifvet begär.
Lyckligt det sinne,
Som troget bevarar
Spegeln, hvars klarhet
Dess återglans är!

*) I anledning af en tillämnad utländsk resa.

Jag blir hos Dig! Jemväl i hemmets dalar
Bor Fantasien säll i diktens vår:
Kring skuldran sväfva sångens näktergalar,
Och nöjets rosor öfverallt hon sår.

Lyften er krona
Mot himmelen höga,
Susande gränar,
På mosslupen häll!
Ack! hvarje morgon
Med barndomens öga,
Helsar jag ännu
Ert grönskande tjäll.

Jag blir hos Dig! Hvem skulle saknadståren
Och hjertats röst på fjerran strand förstå?
Ack! blott hos Dig om kärlek talar våren,
Med tusen, tusen blomstertungor små.

Nord! i ditt sköte
Jag drömme då stilla
Hjertats idyll,
Under lifvets sekund! —
Nöjd skall min Sångmö,
När fåglarna drilla,
Stämma sin lyra
I björkarnas lund.

Jag blir hos Dig! ja, här vid tufvan bunden,
Lik rankan lindad omkring almens stam!
Tyst flyr mitt lif, en delad suck i lunden,
En källas våg bland ängsvioler fram.

THILDAS MORGONDRÖM.

När vårens sky i rosenvågor strömmar
Och sången flyr på ätherns böljor opp,
Då uppenbara sig min känslas drömmar
I en romans om hjertats barndomshopp.

Jag sjunger ej om stadens slott och fäste,
Som torna högt i fjerrans dunkla blå;
Nej! mera tjusar siskans lilla näste,
Som kärleken har byggt af löf och strå.

På klara spegelfloden flyr min julle
Bland hvita svanor, smekt af vestans dans,
Och skimrande, bland lindar på en kulle,
Min hydda ler i morgonsolens glans.

Hvem bor derinne? Hulda Echo! svara,
Hvem väntar mig i detta låga tjäll?
Just den, som kan mitt hjertas dikt förklara
Och bilda verkligheten lika säll.

TRASTEN.

En hemlig längtan, tänd af ljusets fader,
Mig bär till Nordanskog, så tyst och sval,
Och der bland sångens flyktiga nomader
Jag kallad är dess glada näktergal.

Der svärmande i ljusa sommarnatten
På klippans borg i vänlig alfa-glans,
Jag Brages harpa hör kring fält och vatten
Från fordom klinga mången skön romans.

Med tystnaden är sången hälst förtrogen:
Från stojets missljud flyr han rädd sin kos;
Och obemärkt i höga furuskogen
Jag är Linneas lilla virtuos.

När hennes milda, ljufva blomsteranda
Från mossklädt altar höjs till himlens tjäll,
Hörs trädens kronor djupa suckar blanda
Med min choral i Tärnans bön-capell.

Men när jag för min brud vill uppenbara
I glädjens drill min sälla själs musik,
I bergen skälmska dvärgarne mig svara
Och Näcken spelar i den klara vik.

Och Elfvorne, när de vårt bröllop spörja,
Med silfvervingen klar i månans glans
Och med små lysvedsbloss, de parvis börja
På ängens plan en glättig fackeldans.

Så flyr min sköna sommardröm i norden
Med lifvets glada, vingade minut,
Sjelf blott en liten sångarscala vorden,
Som snart på tidens strängar spelas ut.

BOFINKEN.

En konstnär i naturen,
Åt Walland stod min håg;
Till myrtenkusten buren,
Armidas park jag såg.
Men ack! den kan ej stilla
Hvartenda själs-begär;
Hvad hjelper ock att drilla,
När hjertat ensamt är?

Så söng jag, helt allena
I en acacie-häck:
Då kom min Papagena,
Så fjäderprydd och täck;
Hon satt sig ner att plocka
På kragens fina spets,
Se'n visste hon mig locka
I en förtrollad krets.

Der lekte cupidoner
På kullens blom-tapet,
Der tydde alla toner
En salig hemlighet.

På elfen-lyror spelte
Najaderna vid strand,
Och mellan sig de delte
Corallens perleband.

Men när i salens krona
Det sista ljuset brann,
Jag började att tona
Just som en äkta man:
"Nu gäller det att sörja
Ej blott för nöjets verld;
Vid solens bloss vi börja
Vår långa flyttningsfärd."

Min Sköna på sin hufva
En liten smula vred;
Men snart hon qvad, den ljufva:
"Hvart helst jag följer med."
Och strax, när dagen grydde
På vida ocean,
Med snälla vingar flydde
Vi ut på himlens ban.

Sist ifrån mången våda
I sky och hvilotjäll,
Fick Papagena skåda
Mitt hemlands höga fjäll

I aftonsolen glittra,
Liksom en kungaborg;
Då stämde hon sin cittra,
Nu brydd af ingen sorg.

Hon söng: "Jag fjerran trodde
Dig rik på kärlek blott;
Men aldrig, att du bodde
I ett så herrligt slott:
Se, hvilka torn bekransa
En rymd af skogar klädd!
Se, hur små sylfer dansa
På ljusgrön sammetsbädd!"

I klippan se'n vi redde
En liten paulun,
Som vi med mossa bredde
Och fina eiderdun.
En trofast kärlek delas
Ljuft inom hyddans rund;
Och snart en vaggsång spelas
Omkring de spädas blund.

DEN GAMLE ÖRNEN I BUR.

Danad för himlens
Strålande bana,
Der stjernorna hvälfvas
I eviga kretsar, —
Lefde jag fordom
Bland skyar och åskor;
Trotsande dem,
Höjde jag vingen
Dit menskliga ögat
Ej följa förmår.

Menniſko-ſunder!
Aldrig J tröttnen
Att gäcka det Stora
Som J ej hinnen:
Ränkfulla snaror
Slöto i nesliga
Galler min ungdoms
Djerfva förmåga,
Ville vid gruset
Stänga de höga,
De himmelska tankar.

Här var jag fjettrad
Från urminnes tider,
Såg ifrån muren
Vid marmorpalatset
Rikdomens armod,
Småsinnets nycker,
Slafvens grimacer,
Kryparens vånda
I fåfängans soleken.

Alla sig gladde
Att skåda i buren
Fjettrade Örnen!
Ingen har anat,
Att den, som lefver
För det Omätliga,
Måste der bada
Glänsande vingen,
Vill han i lifvet
Stilla sin längtan. —

Fåglarnas Konung!
Förr såg du verlden
Liksom en tafla
För dina fötter,
I Oceanens
Skimrande vågor
Såg du din bild;

Hvar skall nu speglas
Höghetens allvar,
Som af Naturens
Eviga krafter
Gafs åt din daning? —

Dock, under löje
Åfven i bojor, —
Född för att hinna
Omätta gränsor,
Född för att segra
Öfver sitt öde, —
Frihetens ädling
Skådar föraktligt
Masken, som krälar
Sjelfvisk i stoftet;
Gläds att ana
Ljusrymdens bana,
Gläds åt den sista,
Den vissa Befriarn,
Gläds åt odödliga
Stundande värf.

PARABOLER.

PUBLIK och FÖRFATTARE-LOTT.

Stunderna vexla och fly; den vingade Tiden vill roas:
Flickan en docka begär, Gossen en målad trumpet.
Modren hör dem: till fröjd hon ger dem de önskade skatter;
Men — hvad händer ändå? Nöjet ju mattas så snart!
Dagen derpå, re'n ligger i vrån den putsade dockan,
Och trumpeten är stum. Nyhetsbegäret med makt
Fattar de menlösa små; och genast de ropa till Modren:
"Nyare saker hit! Hvem kan väl leka med dem,
Som du oss skänkte i går?" — "Godt!" tänker då Modren, "de stigit
Högre i bildning!" och strax gifver hon skönare fram.
Dock, med dessa det går just liksom det gick med de förra:
Allt behandlas som kram, vräkes på sidan och glöms;
Ofta det raraste först! — "Mer nytt! mer nytt!" de befalla.
Åntligen svarar engång Modren: "Nu ger jag ej mer!"

Barnen knota en stund: men omsider till vrån de sig skynda,
Se på det gamla igen, tjusas ånyo deraf,
Ställa det opp i prydliga rum på den städade hyllan,
Fordra, att sedan enhvar skall det beundra med dem.

År ej Publiken ett barn, som i sjelfsvåld fostras och närés?
Snillets gudomliga verk, gifs det för dagen till lek? —
Ofta en Auktor i vrån förborgas, och smädas på köpet.
Tills i arlequins-drägt kommer en fintlig aktör,
Slumpen, och letar fram ur vinkeln det gömda portraitet,
Visar åt Tiden sitt fynd, ropar: "Hvad herrliga drag!
Gif det ett rum i Hans Nåds galleri!" — "Ja", svarar då Tiden,
"Jag har betänkt mig, min son: Sätt det nu in på sin plats!"

BABELS-TORNET.

Länge en tempelresning sig höjt och höjer på jorden:
Murargesäller i kapp flitigt arbeta derpå;
Ingen af dem förstår Byggmästarens mening; men alla
Tro sig dock vuxne att se in i hans djupaste plan.
Derföre träta de jemt; och allt, hvad den ene har uppbyggt,
Rifver den andre på stund ner, till det mesta, igen.
Fast deras flygtiga lif ej mer, än i hafvet ett sandkorn,
Till det verket förslår, kifvas och äflas de så!
Och när, ensam på stranden af Styx, den åldrige Charon
Vinkat ned i sin båt hela den tvistande hop,
Fylles dess lediga plats af andra gesäller, som genast
Börja vid halfgjordt verk, liksom de förra det gjort;
Något de lemna deraf i behåll, och mura ett stycke
Sjelfva dertill: hur stolt klättra de opp deruppå!
Villigt de offrat sin kraft, och tro att fulländningen nalkas;
Knapt dock en smula de nått högre från jord, än förut:
Alltid vandrarens blick, oveldigt betraktande, märker
Huru litet ännu färdigt af byggnaden är.

Månne de Lärde ej så, i evighet klättrande, mura
Babels-tornet, som de modigt af meningar
byggt? —
Komma de närmare skyn, och höra de Mästarens
stämma?
En och annan, kanske. Gjorde det alla också!
Väl dig, o Kunskapens träd! då blefve du Lif-
vets tillika,
Och Guds Helige då vore hvarendaste Lärd.

UPPFOSTRAN.

En Trägårdsmästare mycket hade,
Att syssla, både med harka och spade;
Då sade han till en nykommen dräng:
"Gå, börja, att rensa min kryddgårdssäng! —
Den främmande visste ej än att skilja
En kejsarkrona ifrån en lilja,
Spenat och sparris ifrån persilja;
Hans tunga hand öfver sängen far,
Tills aldrig ett blad mer syntes qvar —
"Ty", tänkte han: "blir endast sängen ren,
Så går det väl an att plantera se'n."

Men hur bestört blef ej mästarn den fromma,
Som kom att se kryddorna hinderfritt blomma.
På sängen ej fanns ett enda strå . . . .
Så plä det i verlden stundom gå,
Der hyfsningens konst ej alltid lyckas:
Det godas frön med felen bortryckas;
Naturens verk så hyflas och styckas,
Tills ingen pregel mer finns derpå.

COMITÉEN.

Jag genast sagan vill berätta:
Det var engång en liten tropp
Af harar — mycket viga, lätta —
Som hastade, i fullt galopp,
I språng in öfver trägårdsmuren,
Att i den bildade naturen
Få skörda något med. Men se!
En af de äldsta hararne
Sig satte prydligt ner att orda:
"Att vi må klokt vårt verk fullborda,
Vi bilda må en Comité,
Att reda ut den svåra saken:
Hvad som är läckrast här för smaken? —
Välan! se denna höstprodukt,
Njut denna sköna blomsterlukt
Här på parterrn — hur allt florerar,
Säg, hvem för nejlikan voterar? —
"Den är för stark." Recedan då? —
Och dessa tusenskönor små? —
"Det är för fint för appetiten."
Än rofvan der? — "Den läckerbiten
I detta yppighetens hof
Är kronan sjelf, om jag får lof!" —
"Förrättningen är slut!" — nu roptes med en mund:
Och Comitéen stod upp — och spisade på stund.

DE HÖGA PLATSER.

En gosse opp i aspen smög,
Att nå ett fågelbo;
Fast honan klagade och flög
Rundtom förutan ro,
Den djerfve dock i trädets topp
Lätt klättrar opp.

Från murknad gren i hast han föll,
En blodig kind han fick;
Så var den monolog han höll:
"Hur väl ditopp det gick!
Men aj! aj! aj! det värsta var,
Att sitta qvar."

DET BÄSTA SÄTTET.

Hvi fattar Dumhet, snäcklik i sin gång,
Så ofta Lyckan i dess lätta språng?
När mången liflig själ en flik ej får
Af slöjan fladd ande kring nymfens hår?

I blindbockslek den lyckas bäst af alla,
Som hvarken räds att knuffas, eller falla.

INKRÅKTAREN.

Näktergaln var sjuk en gång,
Orkade ej sjunga;
Staren tänkte, dagen lång:
"Månn' jag intet ock till sång
Höja kan min tunga?
Annars tystnar sången af,
Och naturen blir en graf.

Och hvad tjenar klagan till
Jemt hos Näktergalen?
Vare glad den sjunga vill!" —
Och han hvisslade sin drill
Så det hven i dalen.
Skatan höjde skratt på skratt,
Turturn från sin hvila spratt.

Kajan ropte: "bra, Mon cher!
Det går ej så illa;
Blott man vet att ta sig air" —
"Som enhvar i konsten plär" —
Sade Siskan lilla.
Trasten ropade: "Publik!
Kan du tåla sådant skrik?"

Och det blef ett larm på stund
Ibland Fåglars skara:
"Stare! öppna ej din mund;
Ej du får, i sångens lund,
Ens i chören vara.
Gå, att sladdra i en bur:
Prosa är din själs natur."

EGOISTEN.

En Blomma sade till en Snäcka:
"Vill du ej dela fröjd med mig?
Låt soln och lärkan äfven väcka
Ditt öga för att glädja sig:
Kryp ut till mig i vårens ljufva vind,
Och luta dig emot min blomsterkind."

Då talte Snäckan första gången:
"Det är väl godt att solen gryr;
Men om ditt lif, och fågelsången,
Jag föga mig i verlden bryr.
Narr den, som delar andras fröjd och qval:
Jag lefver helst inom mitt trånga skal."

LYCKANS TEMPEL.

Moder! se, på bergets topp
Reser sig ett tempel opp;
Säg, hvi spirorna derpå
I luften gå?

"Jo, det snabba vingespann
Skaffar bröd åt mången man:
Det är lyckans tempel, barn!
En Väderqvarn."

DET SATIRISKA
OCH
DET FROMMA SINNET.

"När blomsternas moder, fast skön såsom Leda,
Mot Svanguden Maj vände blickarna vreda,
En gång, när han hade en kallsinnig mine;
Då skapte mig Flora" — sad Näsvlan, — "att sveda
Den flygtiges fot, hvar han dansade fram!
Lik dig jag ej drömmer, du krumpna Receda,
Som myggan så fin,
Och så from som ett lam!"

Recedan hörs svara: "Hvi skall du förtycka
Den menlösa dröm, som blott utgör min lycka?
Mitt inre, min anda du dock ej förstår,
Som höjer från jorden den doftande vingen.
När skönheten sluter mig huld till sin barm,
Hvem älskar din uddhvassa tunga? visst ingen:
Den, som sårа förmår,
Blir på kärlek så arm!

DET ÖMTÅLIGA SINNET.

Min Cittra just i ordning var:
Hvarenda sträng, så blank och klar,
Nyss stämd, och på sitt ställe.
Då kom en hand, så tung; i hast
Han cittran slog — hvar sträng nu brast —
Det var en elak sälle!

Allt inre välljud så förgår:
När oskick, sårande, det når.

DET GODA RÅDET.

Målarn vid sitt färgebräde
Tänkte, der han flitigt satt:
"Min talang ej ligga får i träde,
Den begär min öfning dag och natt.
Syns ej Konstens stjerna ständigt smila,
Som hon ensam hörde mig blott till?
Jag behöfver ej naturens hvila:
Träd och frukter växa, när jag vill."

Hastigt hördes Konstens anda
Hviska mild, som vårens sus:
"Bida stunden, om du rätt vill blanda
Dina färgor i ursprungligt ljus.
Vet, till dina trägna böner svarar
Alltid ej Naturn, min himla-mor:
Hennes huldhet sjelf sig uppenbarar,
Kommer åter, när du minst det tror."

DET HÖGSTA PRISET.

Lyrans Gudom satt i ringen
Af poeters skilda tropp;
Alla stämde sången opp:
Men belöningen fick ingen.
In i templets helgedom,
Jagad af en stormvind, kom
Näktergalen, och sin vinge sänkte
Ner vid altaret, der lågan blänkte.

Strax han började att drilla,
Alla lyssnade derpå.
Glad Apollo hördes då:
"Du skall priset få, du lilla!
Ty med enkla, rena ljud
Prisar du Natur och Gud." —
"Kärlek är min lön!" — söng Näktergalen,
Fjerran svingande ifrån portalen.

PERL-FISKARN.

"Hur djupt ligger Wishet?" sad' Grubblarn på strand,
Och ritade runor med stafven i sand,
Som vågorna plånade ut —
"O, finge jag skåda, bland stormarnas brus,
Ditt anletes ljus,
Så skön vore lifvets minut!
Men fåfängt! i dimmiga slöjan du bär,
Hvad är du? en gåta, som funnen ej är."

När Perl-fiskarn hörde hans klagande ord,
Han sade: "Det är ej så lätt på vår jord,
Att finna det Ädla. Se på!
Hvad fångade, glänsande snäckor jag har;
Men perlan, så klar,
Jag hittar ju sällan ändå?
Dock — hafvet mig lockar: dess trägård jag ser!"
Och åter i djupet han dykade ner.

HIMLA-BARNEN.

Vid sömnens vallmoflägt,
I drömmens fantasi
Två hulda Genier min glada aning såg;
Med hjessan myrtenprydd och vingen lätt och fri,
De sönko i min famn, från luftens silfvervåg,
I ljusblå himmelsdrägt.

Ur ögats milda blick
Ett evigt barndomshopp
I stilla trånad log mot hvälfda azurskyn;
De söngo: själens flygt i brutna strålar gick
Vid tårens återglans på liljehvita hyn,
Till andra verldar opp.

Så saligt hvarje ton
På deras läppar dog,
Som mellan lindars sus en eolsharpas ljud,
Och som ett vallhorn hörs i furans höga skog,
Då Flora vaknar opp i daggens perleskrud
På vårens blomsterthron:

"Vi tolka hoppets dröm
I våra lena ljud,
Och sänka fridens palm till smärtans stumma bild.

Vi sluta själ till själ, tvåfaldig flägt från Gud,
Att smeka känslans färd, att göra böljan mild
På lifvets vreda ström.

Af evigt ursprungsljus
Vi äro strålar blott;
Men gåtan af vårt lif vi än ej tyda lärt.
Dock, der man hyllar oss, i kojor eller slott,
Har vid vår dufvo-röst sig hatet sjelft förtärt
Och flytt från jordens grus.

Hur ljuft, att spegla få
Sin egen känslas verld
I rena sinnens fröjd, af deras echo hörd!
Vid konstens altarrand bli offerflamman värd,
Från låga dimmors rymd på fria vingar förd
Till himlens klara blå!

Af Jorden föddes vi,
Och Himlen är vår far:
I tidens öcken han till hennes tröst oss gaf;
Men ack! vår sorgsna Mor bland törnen jemt oss bar;
Dock lindas våra namn af myrten på dess graf:
Musik och Poesi."

Rättelse:

S. 77 r. 12 står *bardomsfulla* läs *barndomsfulla*.

KGL. BIBL. UNIV. UPSAL.

LAPPFLICKAN.

Polonoise Andante Gustoso.

Musiken af W. H-D.

Öf - ver fjäl - lens topp Tän - der Vå - rens gud, Väckt af lär - - - kans ljud, Gyll - ne fack - lan opp;

rf

Strå - len, mer ej skymd, Gryr i nat - tens rymd.

p *ff* *dim:* *p*

ROMFARS KÅLLA.

Musiken af W. H-D.

I fordom-tid, kring land och haf, En Pil-grim drog från Nor - - den; Ett Cru - ci - fix, en van-drings-staf Hans

rikdom var på jor - den. Han bad med tro, med öd-mjuk dygd Om guld båd' när och fjer - - ran: En Kyr - ka, i sin fo-ster-bygd, Han

hel - - ga vill åt Her - - - ran.

BIBL. REG. UNIV. UPSAL.